

Giới thiệu Độc Y Nương Tử

Độc Y Nương Tử truyện thuộc thể loại xuyên không của tác giả Ân Cô Nương xung quanh cuộc sống có nhiều thay đổi đến chóng mặt của nàng khi sơ suất bị xuyên qua thời đại khác.

Nàng là một thiên tài y học đã phải bất lực chấp nhận sự thật phũ phàng các dự án đồ sộ phải bỏ dở giữa chừng, một khối tiền đến ngày hái quả đành phải tuốt khỏi tay không thương tiếc chỉ lấy lại việc là được gặp hân.

Lần đầu tiên gặp hân nàng chỉ muốn bay ra mười thước né hân, thế mà càng ngày nàng lại chẳng thể thiếu hân, không biết đã qua bao lâu thì nàng đến là tia sáng đầu tiên trong suốt mười năm tuyệt vọng.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 1: CẦN Y NHIÊN

‘Chết tiệt! Con nhỏ Tiểu Linh tỉnh lại làm bẽ lộ thuốc mê của ta! Chờ đó, khi ta tỉnh lại thì người biết tay’

Trong bóng tối, Cần Y Nhiên lầm bầm lầu bầu. Không biết ma xui quỷ khiến thế nào ngày đó nàng lại động lòng mà nhận Tiểu Linh, lúc ấy là một con bé trong trại mồ côi mà nàng đến chữa bệnh, làm phụ tá cho nàng. Cũng đã năm năm rồi, thế mà con bé Linh tỉnh ấy vẫn cứ hết làm đồ thứ này lại làm vớ thứ khác, hại nàng công việc chồng chất giờ lại chồng thêm phần của nó. Lần này lại làm đồ lộ thuốc mê nàng chuẩn bị cho khách, thật đúng là tức chết mà!

“What the...thối quá!!! Con Linh tỉnh kia, người lại làm bẽ...ớ...” – Bị đánh thức bởi mùi hôi thối xộc vào mũi, Cần Y Nhiên bật dậy tìm Tiểu Linh để “day dỗ” lại con bé, nhưng cảnh quang trước mắt khiến nàng ngớ cả người.

Trước mặt nàng là khu rừng đỏ rực, đỏ đến chói mắt, cảm giác âm u bao trùm nàng khiến Y Nhiên chột sồn gai óc, rõ ràng là ánh nắng chiếu ngập mắt nhưng vẫn không thể xua đi cảm giác quỷ dị của khu rừng.

‘Đây là...? Sao lại có khu rừng quái đản thế này ở nhà ta chứ?’- Cần Y Nhiên cảm thấy vô cùng thắc mắc nhưng chợt nhận ra điều khác lạ, hét lên: “A? Nhà ta đâu? Phòng thí nghiệm của ta...aaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaaa”

Đột nhiên, một trận gió từ phía sau nàng thốc tới, mang theo cái mùi kinh khủng đã đánh thức nàng khi này làm Y Nhiên ngưng lại tiếng gào thét thê lương trong lòng, chậm rãi xoay đầu...

‘What the...! Cái “lỗ chuột” gì mà bự quá thế, ra là người đem cái mùi kinh tởm ấy vào cái mũi yếu ớt xinh xắn của ta a?’

Vừa nghĩ Y Nhiên vừa xấn ống tay áo từ từ đứng dậy, đáng vẽ hùng hùng hổ hổ, chắc 100% là đi gây sự với cái “lỗ chuột” sau lưng nàng.

‘Á cái gì thế này? Áo thí nghiệm bằng vải chống vi khuẩn của nàng đâu? Cái bao tay, cái khẩu trang, cái...gì gì đó đâu mà thay bằng cái đồng vải lụa mềm mại dễ chảy này?’

Trong lúc cố gắng xấn hoài xấn mãi mà không xấn được cái thứ ống tay áo mà đáng lẽ ra nàng đã xấn được từ lâu này, Y Nhiên bỗng nhận ra điều kì quái. Đây đích thị là kiểu áo “nguy hiểm” của đám ăn lông ở lỗ thời xưa đây mà, vậy không lẽ nàng đã xuyên...không nghĩ không nghĩ nữa, trước hết là nàng phải xử lý cái “lỗ chuột” chết bầm đã phá hỏng khứu giác thiên tài của nàng. Hừ, nàng là ai chứ? Thiên tài y học Cần Y Nhiên, tốt nghiệp trường đại học y danh tiếng thế giới khi 15 tuổi (chỉ bởi vì trước đó nàng không đủ chiều cao để với tới...bàn mô!!! Nhớ tới thật nhục nhã mà), sau khi tốt nghiệp đã có vô số cống hiến cho y học trong suốt 10 năm hành nghề, cũng đã vô số lần bộp chộp trái tim còn non nớt của nam nhân đồng nghiệp. Nàng thuộc về khoa học, sẽ không tin ba cái chuyện xuyên linh hồn nhảm nhí mà cái lũ con gái bây giờ đang hâm mộ a, mà nếu xuyên thật thì nàng cũng sẽ không trốn tránh. Người ta luôn nói: Phải đối diện với sự thật mới có thể tìm ra cách giải quyết mà. Vì thế, chuyện nàng phải làm chính là...xử lý cái mùi thối này thôi (*rầm*rầm* côm côm bò dậy* ~t/g: chị hai chị hai, chị rõ ràng là trốn tránh hiện...~Y Nhiên: *từ từ rút dao mổ ra*~t/g: Á cứu mạng.....!!!)

Lòng vòng vài lượt tìm kiếm, cuối cùng Cần Y Nhiên cũng tìm được vài cục đá lửa, một khúc cây ngắn và thêm vài sợi dây leo chả biết là gì. Cột cột xé xé một hồi cuối cùng cũng tạm làm xong “cây đuốc” để nàng “tham quan” cái sơn động mà nàng coi là cái lỗ chuột này.

Ấn tượng khi nàng tiến vào trong sơn động:

_Thứ nhất: Quá tối! Hên là dù sao nàng cũng có cái “cây đuốc” này dẫn đường

_Thứ hai: Quá thối! Chính là cái mùi thối này mới khiến nàng nghiêng răng nghiêng lợi dẹp bỏ sự sợ hãi, che bằng trí tò mò cùng tức giận mà tiến vào đây. Nhưng sau khi tiến vào chừng mười bước đã khiến nàng vô cùng hối hận. Mùi thì vẫn như thế, nhưng nồng độ thì càng ngày càng nặng làm nàng nhăn mặt đến mức da trên mặt có thể làm suối chảy qua rồi!!!

_Ấn tượng thứ 3: chỉ khi tiến sâu vào trong Cẩn Y Nhiên mới phát hiện, trong hang có tiếng động.

Lách cách...loảng xoảng...

‘Xích sắt’ chính là từ đầu tiên xuất hiện trong đầu nàng. Chẳng lẽ, ở nơi này có tù binh? Kì quái, không phải thời cổ đại tù binh thường bị nhốt trong mấy cái “chuồng heo” canh phòng nghiêm ngặt sao? Thế nào lại dễ dàng xâm nhập như thế này...

Dường như để trả lời cho hàng ngàn câu hỏi đang chờ thời cơ tràn vào não bộ của nàng, hình ảnh trước mắt khiến nàng...thất hồn lạc phách: Một nam nhân từ chỉ bị xích sắt buộc chặt vào vách động, mái tóc trắng toát rối tung buông lòa xòa che cả khuôn mặt khiến hấn trong chốc khắc gì một lão quỷ hang, da thịt có lẽ do lâu ngày bị nhốt trong hang tối nên trắng bệch nhợt nhạt, lại bám nhiều vết máu đen trộn lẫn bùn đất khiến hấn bản kinh khủng. Cẩn Y Nhiên giờ đã hiểu tại sao trong hang lại tối đến mức này, thử hỏi để một người sống trong đây không tắm rửa lại “giải quyết” tất tần tật ngay tại chỗ trong thời gian lâu như thế không hỏi sao được. Đáng lẽ ra nếu gặp một tên tù binh vừa bẩn vừa hôi như thế, chưa kể có lẽ còn tiềm tàng nguy hiểm thì nàng phải một phát biến khỏi cái hang chuột...à không, hang người này rồi, nhưng Y Nhiên lại không. Tại sao ư? Tất cả chỉ vì một ánh mắt. Đúng, ánh mắt của nam nhân này khiến Y Nhiên một bước cũng không muốn bước ra khỏi nơi kinh tởm này. Trong bộ dáng bản thủ ghê tởm ấy, xuyên qua mái tóc trắng rối tung là một đôi mắt đỏ như bảo thạch, ánh mắt của hấn không chứa một tia cảm giác, dường như bị nhốt quá lâu khiến hấn đã chai sạn đối với hết thảy mọi thứ xung quanh. Sự tuyệt vọng tràn ngập trong đôi hồng ngọc xinh đẹp ấy khiến Cẩn Y Nhiên cảm thấy chột dạ, lại có gì đó đau xót. Nàng không hiểu, nàng không quen hấn, không muốn liên quan tới kẻ có khả năng là từ tù đầy nguy hiểm, chỉ là...Y Nhiên bị sự tuyệt vọng trong ánh mắt đỏ rực của gã nam nhân đó làm nàng nhói một chút trong lòng ngực. Không biết vì sao, Cẩn Y Nhiên cảm nhận được người nam nhân này không nguy hiểm, hay ít ra hấn có lẽ không phải là tên từ tù nào đó mà chính xác hơn là kẻ bị thế giới này bỏ rơi...bỏ rơi, Y Nhiên chợt cười lạnh. Nàng cũng là kẻ từng bị bỏ rơi, có lẽ không chặt vật như hấn, chỉ đơn giản vì nàng quá khác biệt với bọn họ, kiêu ngạo một chút là vì nàng giỏi hơn hấn bọn họ trong trường mà mọi người thường nói là nơi chỉ đào tạo thiên tài, khiến nàng bị cô lập...

Khẽ lắc đầu, nàng nhìn nam nhân đang bị trói trước mặt, ánh mắt vô hồn nhìn nàng làm nàng cảm thấy thật thương tâm: ‘Người...quả thật là may mắn khi gặp được ta à! Ta không bao giờ có thể bỏ mặc “đồng loại” của mình’

“Crack...crack” – Thanh âm vang lên cùng lúc vòng xích trên người nam nhân được giải khai, không còn lực níu giữ, thân thể gầy trơ xương bản thủ ấy ngã phịch xuống nền đất lạnh lẽo, đồng thời tên nam nhân kia lần đầu tiên xuất hiện cử động: ngẩng đầu.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 2: NAM NHÂN

Trong khu rừng đỏ rực như máu, một thân ảnh nhỏ nhắn nhoáng đến bên này rồi lại nhoáng sang bên kia như chú chim én nhỏ. Cẩn Y Nhiên đã đến thế giới này được ba ngày, sau vài lần nôn thốc nôn tháo (vì hơi quá chịu hông nổi >.

‘Cảm tạ trời đất, may mắn a’

Cẩn Y Nhiên vừa đi vừa cảm thán. Nàng quả là may mắn mà, cái khu rừng đỏ chói mắt này không ngờ lại chứa toàn “báu vật”. Muốn cây to dựng nhà thì có cây to, muốn thức ăn thì có nấm, đậu, hoa quả, muốn chữa thương cho tên nam nhân đang mê man bất tỉnh kia thì cây thuốc mọc còn nhiều hơn nấm, lại có nhân sâm, linh chi, ngay cả những dược vật chỉ có ở khu băng sơn ngàn năm hay khu rừng thiên nước độc nơi này cũng không thiếu.

Càng đi càng phát hiện nhiều thứ quý, quý đến mức thời hiện đại của nàng tuyệt chủng không nói, còn thời xưa là bảo vật trong bảo vật a...vậy mà nàng mới đi một vòng quanh cái “hang chuột” đã nhìn đến hoa mắt.

“Hey, người mạng lớn thật đấy!”

Đi vào căn chòi nhỏ nàng dựng tạm để nghỉ ngơi, Cẩn Y Nhiên nhìn người đang nằm trên lớp lá đỏ thật dày và mướt nàng dùng làm nơi ngủ, cười nói. Chợt nam nhân trên giường mi mắt khẽ giật, rồi từ từ mở ra, để lộ đôi con ngươi đỏ rực lấp lánh. Cẩn Y Nhiên nhìn đôi mắt của hấn đến si mê.

‘Đẹp thật nha! Không ngờ sau khi tắm rửa sạch sẽ hấn lại mỹ như vậy!!!’

Nước miếng xuống cổ họng, Cẩn Y Nhiên chăm chú nhìn người vừa mới tỉnh dậy. Làn da tuy đã lâu không tiếp xúc ánh nắng mặt trời nên trắng xanh nhợt nhạt nhưng vẫn không giảm bớt vẻ anh tuấn của chủ nhân. Gương mặt cân đối, đường nét mạnh mẽ, ngũ quan tinh xảo như tạc tượng. Cặp lông mày rậm đầy nam tính, chiếc mũi cao mà không thô, cánh môi mỏng mềm mại, tuy lúc này cơ thể hấn gầy đến mức gần như da bọc xương nhưng vẫn có thể nhận ra dáng người to lớn, bờ vai rộng, đôi chân dài ngất ngưỡng. Nếu hấn được bồi dưỡng đầy đủ chắc chắn sẽ trở thành tuyệt đại soái ca a!!!

“Hum...”

Tiếng rên khẽ của nam nhân kia khiến Cẩn Y Nhiên giật mình, trấn tĩnh lại rồi bước đến gần ngồi xổm xuống thoa được cho hấn.

Đang cẩn thận trát được lên cái thân thể gầy yếu của hắn, Cẩn Y Nhiên chợt cảm thấy toát mồ hôi lạnh. Ngẩng đầu lên phát hiện tên nam nhân nàng vẫn cho là ‘vô hồn’ kia, trong đôi mắt đỏ trong suốt đang bắn ra những tia lạnh liệt cùng một chút khó hiểu. Nhìn hắn lúc này thật giống như con mèo con bị thương đang xù lông tỏ vẻ địch ý đối với người đã hành hạ nó, một chút khó hiểu trong mắt hắn như đang hỏi nàng có cùng bọn với đám người kia hay không?

“Hừ, nhìn gì mà nhìn!? Người dám có ý nghĩ ta cùng bọn với cái đám người ta còn chưa thấy mặt định hãm hại người, ta sẽ tổng cho người một cước tuyệt tôn!”

Cẩn Y Nhiên phi thường bất mãn hừ mũi, giọng đầy oán trách. Nàng đã khôn khổ thế nào mới cứu hắn ra, thế mà cái tên này cư nhiên... cư nhiên so sánh nàng với cái lũ ‘bàng môn tả đạo’. Nếu nàng giống bọn chúng thì cứu hắn làm gì? Tuy rằng hắn soái thật đấy, nhưng mà với cái thân hình ốm yếu thế này thì làm được gì cơ chứ!? (t/g: chứ nàng muốn người ta làm gì?)

Nam nhân nghe lời hù dọa của Cẩn Y Nhiên, bất giác rung mình, lãnh ý trong ánh mắt đã giảm đi hơn phân nửa, nhưng tia hoài nghi vẫn còn đọng lại ở đáy mắt, hai chân lại không tự chủ mà khép vào.

Nhìn cái động tác ‘băn khoăn’ bảo vệ ‘nguồn nói dối’ của hắn khiến Y Nhiên bật cười khúc khích, liếc mắt nhìn hắn lại cúi đầu khẽ thở dài, tiếp tục băng bó, trong miệng lầm bầm:

“Ài... cũng khó trách, người bị nhốt lâu như vậy muốn người tin cũng không dễ. Dù sao ta cũng không quen biết người, chờ người khỏi bệnh muốn đi đâu thì đi. Nếu ráng ăn nhiều một chút thì càng tốt, như vậy sẽ soái hơn a!”

Cẩn Y Nhiên càng nói càng lâm vào mơ tưởng, tưởng đến hình dáng hắn khi cường tráng mà không ngăn được nước miếng chảy ra.

Lúc này cánh tay nam nhân đang được nàng băng bó giật nhẹ đánh thức nàng khỏi cơn ảo tưởng. Trong lúc vô ý Cẩn Y Nhiên siết chặt khúc lá thuốc bó cho hắn khiến hắn đau mà run tay, cười gượng nhìn hắn rồi vội vàng quệt vết nước miếng chảy nơi khóe miệng, Y Nhiên tiếp tục chú tâm vào việc băng bó.

Một tháng trôi qua, nhờ sự tận tình chăm sóc (có ý đồ) của Cẩn Y Nhiên, hắn – lúc này là Vô Danh (do nàng hỏi tên hắn mà hắn không nói nên đặt đại, mà hình như hắn cũng không thích tên cũ hay sao mà nhận tên mới không chút do dự) – đã tốt hơn hẳn, cũng đã có da có thịt hơn. Tuy nhiên, từ đầu chí cuối hắn tuyệt không nói một lời. Lúc nàng đưa lịch huấn luyện ‘Đại soái ca’ cho hắn trở thành hình mẫu lí tưởng của mình, hắn không thắc mắc, chỉ hơi nhú mồm rồi sau đó làm theo. Sự im lặng của hắn khiến ước mơ được đại soái ca ngày ngày thăm thì bên tai nàng tan nát không còn một mảnh. Ai...

‘Chẳng lẽ hắn không chỉ ‘vô danh’ mà còn ‘vô cảm’ nữa sao?’

Cẩn Y Nhiên chán nản thở dài một hơi.

Nhưng, Cẩn Y Nhiên đã không nhận ra một điều. Nàng nói hắn vô danh, vô cảm lại không biết rằng chính mình là một cô gái vô tâm. Nàng không nhận ra, mỗi lần nàng đến đắp thuốc cho hắn, uy hấn ăn, đỡ hắn đi dạo xung quanh căn chòi, cùng hắn tập luyện khóa ‘Đại soái ca’, ánh mắt nhìn nàng đang tăng dần độ ấm.

Khi thân ảnh Cẩn Y Nhiên khuất sau cánh cửa, nam nhân đang ngồi ngốc trên tấm nệm lá ngã ‘phịch’ xuống. Vô Danh nhắm mắt dưỡng thần, hắn đã bao lâu rồi không gặp người khác, ngay cả khi muốn nói cũng trở nên khó khăn như thế!? Hắn, thật sự là ‘yêu nghiệt’ sao? Vì sao cơ thể này của hắn vẫn có thể sống sót sau từng ấy thời gian?

‘Thiên đã không nghĩ muốn mạng ta, vậy thì ta cũng không uống phí lần này cơ hội, hiến dâng người mạng của những tên súc sinh kia!!!’

Trong thoáng chốc, sát khí lan tràn khắp căn phòng.

Hắn đã thề, nếu có thể sống sót ra khỏi nơi đó, sẽ không tha, tuyệt không mềm lòng. Tin người, là điều hắn tối hối hận trong suốt thời gian giam mình trong hang tối. Nhân nhượng, chính là nguy hiểm trí mạng! Đã có cừu hận, tất báo, nhưng phải báo gấp bội, trăm thảo trừ căn, diệt cỏ tận gốc! Tuy cả cơ thể đang nằm yên bất động vẫn toát ra lãnh khí bức người, nhưng chỉ trong thoáng chốc lại tan rã vô tung, như trước đây chưa từng có

“Kẹt...”

Tiếng cửa đẩy ra, một thân hoàng y nữ tử bước vào, trên tay bê một khối mộc chứa nước tiến đến bên cạnh nam nhân đang ngủ.

“Vô Danh, người nam nhân là trư sao? Thế nào lại ngủ nữa?”

Cẩn Y Nhiên nhìn nam nhân đang nằm, nhú mồm mày:

“Tĩnh lại cho ta! Còn nhiều việc để làm lắm, người không thể cứ ăn không ngồi rồi như thế, dù sao thương thể lãnh cũng là lúc báo đáp ta a” – lại lấy tay vỗ vỗ lên mặt nam nhân đánh thức hắn.

Nam nhân đột ngột mở to hai mắt, chăm chú nhìn Cẩn Y Nhiên, nhưng một chữ cũng không nói.

Vô Danh không phải không muốn nói, hắn chỉ là đã lâu không nói chuyện nên dường như đã quên mất cách giao tiếp với con người. Hắn nhìn vào mắt Cẩn Y Nhiên, muốn tìm trong đó bất kì tia tính toán nào, hay ít nhất cũng có một chút sợ hãi, khinh miệt ánh mắt “yêu nghiệt” của hắn.

Nhưng, dù bao nhiêu lần hấn soi mói cũng không gặp một tia chán ghét nào của nàng. Nàng, không có sát khí. Chính vì điều đó khiến hấn an tâm, mặc cho nàng bôi bôi trét trét chữa thương cho hấn, ăn thức ăn nàng uy hấn, tuy rằng nó nhiều đến mức khiến hấn cảm thấy nàng đang cố hành hạ bao tử hấn. Nếu không phải vì mỗi lần thấy hấn dần mập lên, ánh mắt sáng rõ vui mừng của nàng nhìn hấn, Vô Danh còn tưởng nàng muốn giết hấn bằng đồ ăn.

Nhưng, chỉ có một điểm khiến Vô Danh cảm thấy không thể hiểu nổi: Đó chính là cái kế hoạch “Đại soái ca” của nàng. Ngày hấn có thể đi lại, nàng hí hửng cầm chiếc lá có khắc nguyệt ngọc các dòng chữ đề “kế hoạch Đại soái ca” đưa hấn, lại bắt hấn tập theo. Vô Danh dù cảm thấy khó hiểu, nhưng dù sao cũng đã xác nhận nàng không có ý hại hấn, lại dường như rất thích nhìn mặt hấn, không sợ hãi, không chán ghét, chỉ đơn giản nhìn hấn, nên Vô Danh cũng không thắc mắc, chỉ yên lặng tập theo.

Và kết quả chỉ sau một tháng, thân thể hấn đã cường tráng hơn, có da thịt hơn (giờ thì hấn đã hiểu vì sao nàng bắt hấn ăn nhiều như vậy, nếu không hấn cũng không có sức để tập cái huấn luyện gắt gao của nàng).

Còn một lí do nữa khiến hấn mỗi ngày tập luyện không ngừng. Khi hấn tập luôn có nàng đứng bên, nhìn hấn bằng ánh mắt sáng rõ, thỉnh thoảng lại lẩm bẩm một câu. Nàng không biết hấn có võ công, nhĩ lực mạnh hơn người thường, hấn nghe thấy nàng nói:

“Mắt nguoi...thật đẹp a!”.

Lần đầu nghe nàng nói, hấn giật mình. Đôi mắt “yêu nghiệt” này đẹp sao? Hấn hồ nghi nhìn nàng, tìm sự giả tạo trong lời nói ấy. Nàng thấy hấn nhìn, mặt hơi ửng đỏ, ánh mắt đảo sang phía khác. Nàng, ngượng sao? Không nghĩ hấn nghe được nàng nói nên ngượng sao?

Vô Danh cũng không nói lời nào, lại tiếp tục luyện tập như không hề có chuyện gì xảy ra, bên tai lại nghe tiếng thở phào thật khê của nàng. Bất giác, khóe miệng cong lên, trong lòng như có một dòng nước ấm áp chảy ngang.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 3: TA...KHÔNG CÔ ĐỘC!

Phi Vân sơn trang, thư phòng trang chủ Phi Thừa Đức-

‘Rầm’ – Một chưởng vỗ mạnh lên chiếc bàn bạch ngọc, người nam tử trung niên đang ngồi trong thư phòng – Phi Thừa Đức – gương mặt trầm tư, ánh mắt sắc bén như dao phóng tới hắc y nhân đang run rẩy quỳ trước mặt.

“Nguoi nói...‘không còn’ là như thế nào?” – Giọng nói vang lên vô cùng trầm tĩnh, nghe qua giống như có ai đó băng quơ hỏi thời tiết ‘hôm nay có tốt không?’, nhưng đối với hắc y nhân-người phải trả lời câu hỏi “nhẹ nhàng” ấy-chỉ khiến hấn càng thêm sợ hãi.

Mọi người đều biết võ lâm minh chủ, trang chủ sơn trang Phi Thừa Đức là người ôn nhu nho nhã, hào hiệp trượng nghĩa, là tấm gương sáng cho giới bạch đạo giang hồ noi theo, nhưng có ai, ngoài hấn cùng ám vệ của Phi Vân sơn trang, biết bộ mặt thật của Phi Thừa Đức là như thế nào?

Ôn nhu nho nhã? Hừ, những kẻ từng đắc tội chủ nhân, hay chỉ một hai câu nói khiến chủ nhân khó chịu, đừng mong có ngày mai. Hào hiệp trượng nghĩa? Hấn phi, nếu không vì kẻ được cứu có ích lợi cho chủ nhân, chỉ sợ người đó dù có bị ngựa giày voi xéo trước mặt cũng chẳng ảnh hưởng chủ nhân ăn sáng.

“Hỏi chủ tử, theo định kì tuần tra núi Dị Huyết, thuộc hạ phát hiện dây xích đều bị tháo gỡ, nguoi...không còn” – Cả người run rẩy nhưng hấn vẫn phải giữ ngữ khí bình tĩnh. Hấn biết, chỉ cần giọng nói hấn lộ ra một chút khác thường, cái mạng nhỏ của hấn...chủ nhân tuyệt không dùng kẻ yếu tâm, vì những kẻ đó sẽ gây cản trở cho chủ nhân.

Việc “nguoi ấy” mất tích chắc chắn sẽ khiến chủ nhân hấn bạo phát. Chủ nhân là người không sợ trời không sợ đất, cả triều đình cũng phải nể mặt ba phần, duy nhất chỉ có một thứ khiến chủ nhân e ngại. Và hôm nay, thật xui xẻo cho hấn, là kẻ theo lượt đi xem xét nơi đó, lại đúng lúc phát hiện cái thứ khiến chủ nhân hấn e ngại suốt mười năm nay, mất tích.

Im lặng nhìn người nam nhân trước mặt, hắc y nhân lại khê đảo mắt nhìn chung quanh. Đây là cảnh cuối cùng hấn còn được nhìn ư? Ủ, tuy nói là thư phòng của một sơn trang, bất quá là thư phòng của võ lâm minh chủ, bảo kiếm châu báu đều treo đầy tường, trên cột hoa văn khắc tinh xảo sống động, coi như không sai, chết ở đây cũng tốt rồi, dù sao cũng hơn mấy gã huynh đệ của hấn phải chết trên cột tra tấn trong cái phòng giam tối đen, hôi thối.

Sau khi đánh giá “quang cảnh chết” xong, hắc y nhân nặng nề nhắm mắt lại, chờ...cái gì thì hấn thật không muốn nghĩ đến!

“...còn muốn ta nhắc lại lần hai sao?” – Phi Thừa Đức đã có chút không kiên nhẫn, giọng nói mang vài phần tức giận.

“A?” – Hắc y nhân ngẩng đầu nhìn người đang ngồi trước mặt, ngạc nhiên: ‘Hấn không bị xử sao? Mà...chết tiệt, lúc này mãi nghĩ lại không nghe chủ nhân phân phó cái gì. Chắc chắn là có chuyện quan trọng cần hấn làm, nếu không làm sao còn sống tới giờ...’

“Tìm nó!” – Phi Thừa Đức trong lòng đã muốn bộc phát, hấn không muốn nhiều lời, nhưng hiện giờ ám vệ không còn nhiều, hấn không thể trừng phạt bừa bãi.

“A...v.v.v.” – Nói xong, hắc y nhân nhoáng lên liền biến mất

Lúc đó, trong khu rừng Dị Huyết, tại một căn chòi nhỏ tằm mát một làn khói xanh quý dị càng khiến nơi đây có vẻ u ám ma quái...

‘Àm!...xịt...xịt...’

“Khụ...khụ...chết tiệt, chỉ thiếu chút nữa...” – Thanh âm trong trẻo vang lên đầy ai oán sau tiếng nổ đĩnh tai, đồng thời một thân ảnh nữ nhân chừng mười bốn, mười lăm tuổi từ trong căn chòi nhỏ bước ra. Tóc tai rối bù, khuôn mặt nhỏ nhắn xinh xắn, ngũ quan thanh tú động lòng người lúc này lại nắm đầy khói, cánh môi mọng tươi tắn luôn lăm bầm lâu bàu.

Cần Y Nhiên ở trong khu rừng này cũng đã được ba tháng, nhưng đã lâu như vậy nàng vẫn không có cách ra khỏi khu rừng quái dị này. Nếu không phải nàng am hiểu thực vật, cây cối nơi đây cũng không khác gì ở thế giới nàng sống, chỉ sợ lúc này Y Nhiên nàng đã chết đói từ lâu a.

Quay đầu nhìn lại bên trong căn chòi, Cần Y Nhiên không khỏi thở dài: ‘Ai...ngay cả tìm cách trở về cũng không được, lại vô tình chế ra một đồng độc được, thật vô dụng!’ – Âm thầm oán chính mình, lại nhìn nhìn các đồng bột trắng, xanh hồng, tím đủ loại bày la liệt trên các miếng lá cây.

‘Ở đây chẳng thấy ma nào, đồng độc được này dùng cho ai a? Nhưng cũng không thể bỏ đi, ta tần tần khổ khổ chế ra, tuy là chả giúp gì được cho ‘công cuộc hồi hương’ của ta nhưng cũng tính là cực phẩm độc được, bỏ đi uổng lắm!’

Theo cái não thiên tài nhưng vô cùng lười suy nghĩ của nàng phân tích, nguyên nhân nàng xuyên qua coi như là việc cái bình thuốc mê bị bể đi. Vì thế, tuy có chút hoang đường, nhưng nàng vẫn là nghiên cứu lại cái chất đó. Nàng nhớ không lầm thì cái mùi ngọt nhẹ ấy là số 072...

“A!” – Đột nhiên một bóng đen nhoáng đến chắn trước mặt Cần Y Nhiên, khiến nàng hoảng hốt bật thốt lên.

“...” – Vô Danh đang đứng chắn trước mặt, ánh mắt chăm chú nhìn Cần Y Nhiên từ trên xuống dưới.

“Ta...ta không sao, chỉ là thử thuốc thất bại mà thôi” – Tuy Vô Danh không mở miệng, nhưng Cần Y Nhiên biết, hẳn đang lo lắng cho nàng. Điều này làm cho Cần Y Nhiên cảm thấy thật vui, thật vui, không kềm chế được nở nụ cười rạng rỡ như ánh sáng mặt trời.

Vô Danh ngậm ngẫn, nhìn nụ cười tươi tắn của Cần Y Nhiên khiến đầu óc hắn bỗng nhiên trống rỗng.

Khi này trong lúc đi săn thú (vì Cần Y Nhiên muốn ăn thịt, nhưng mà nàng lại không biết bắt thú, suốt thời gian chăm sóc hắn chỉ kiếm rau quả, trái cây trong rừng, nên giờ hắn nhận nhiệm vụ đi săn), chợt nghe tiếng nổ nơi Cần Y Nhiên đang ở, hắn vội vội vàng vàng phi thân đến, chỉ sợ nàng gặp thú dữ hay chuyện không may, hóa ra nàng chỉ đang thử thuốc.....Thuốc?

Chợt thấy Vô Danh nhìn mình với ánh mắt khó hiểu, đầu lại hơi nghiêng sang một bên (Tiếng lòng của Cần Y Nhiên: Aaaaa.....sao chàng đáng yêu quá!!!! Thật muốn cắn một cái *chảy nước miếng*), Cần Y Nhiên lại nhìn đồng thuốc trong phòng, bâng quơ nơi:

“Thật ra, nói chắc người cũng không tin, ta là người của một thế giới khác, ta đến đây sau khi dính một loại thuốc đặc biệt, nên bây giờ ta đang thử điều chế lại để trở về nhà, ai...” – Nghĩ đến đây Cần Y Nhiên lại cảm thấy ảo não: “Nhưng đã ba tháng rồi mà ta vẫn không thể tìm được cách quay trở về...A! Đau!”

Chưa kịp nói hết câu, bàn tay Vô Danh đang nắm cánh tay mảnh mai của Cần Y Nhiên chợt siết mạnh, khiến nàng la toáng lên. Đau đến chảy nước mắt nhưng kẻ gây ra cơn đau này hình như không có ý định buông tay nàng ra, mà lực tay càng lúc càng mạnh khiến nàng rung rung hai mắt ngược lên nhìn hắn, vừa khó hiểu lại đau đớn, giọng nói Cần Y Nhiên mang đầy ủy khuất cùng trách móc:

“Đau...đau quá! Vô Danh, người làm cái gì vậy? Mau buông tay ta ra! Không phải ở thế giới này ‘nam nữ thụ thụ bất tương thân’ sao? Buông...người dám ăn hiếp ta? Ta là ân nhân cứu mạng của người đó, người định giết người diệt khẩu, ta...”

“...Không...không trở...về” – Vô Danh cắt ngang lời cầu khẩn của Cần Y Nhiên, khó khăn gằn từng tiếng

“Sao? Người sao lại không cho ta trở về? Người là cái gì mà...” – Con tức giận bùng lên, nàng đã bỏ bao nhiêu công sức trị độc trong người hắn, lại bồi dưỡng hắn thành cực phẩm đại soái ca (tuy là hắn đẹp sẵn, nàng chỉ vỗ béo lên thôi, nhưng mà, ai để ý tiểu tiết chứ!), thế mà giờ hắn tính ra lệnh cho nàng sao? Rõ ràng lúc cứu hắn, một tiếng cảm ơn hắn cũng không nói, cứ như bị câm...

“A!” – Đột nhiên nhớ đến điều gì, con tức giận trong lòng của Cần Y Nhiên đang chực bùng phát lại xẹp xuống không tăm hơi, ngay cả cơn đau nơi cánh tay nàng cũng quên bên, cánh tay được thả tự do run run giờ lên chỉ vào mặt người nam nhân đang đứng trước mặt:

“Người...người nói? Người không bị câm sao?”

“Không...đừng...đừng trở về!” – Dường như không nghe thấy câu hỏi của Cần Y Nhiên, Vô Danh càng tăng lực đạo nắm chặt tay nàng, ánh mắt khấn cầu, vì đã lâu không nói nên giọng có chút khàn khàn, ngập ngừng

Từ ngày được sinh ra, hắn luôn phải đối mặt với những ánh mắt sợ hãi cùng khinh bỉ, bị chính huynh đệ ruột thịt đem ra làm vật trút giận, lại vì chính phụ thân hạ độc mà nhốt trong sơn động suốt mười năm. Mười năm tuyệt vọng trong bóng đêm nhưng chỉ sau ba tháng cùng nàng ngụ nơi đây, cái quá khứ

khẩn hẩn cảm hận ấy lại tan rã, không còn chút gì

Lần đầu tiên nhìn thấy nàng, hắn đã chấn động. Nàng không ngại hắn dơ bẩn, không sợ đôi mắt yêu nghiệt của hắn. Nàng luôn nhìn hắn với ánh nhìn thường thức, đôi mắt đen láy, trong veo luôn phát sáng mỗi khi nhìn hắn luyện tập, cả lúc nàng giận dữ, lúc nàng cười đều làm hắn ngẩn ngẩn. Không biết từ khi nào trong lòng hắn, nàng đã chiếm một vị trí quan trọng, hắn không thể sống thiếu nàng. Nếu nàng trở về, hắn sẽ không chịu nổi bóng tối thù hận mà điên lên mất!

“Ta...không muốn người đi...có...có thể ở cùng ta không?” – Vô Danh dùng ánh mắt chờ mong nhìn nàng

“Không!” – Cẩm Y Nhiên không chút khách khí từ chối, nhìn thấy người nam nhân trước mặt thân hình chợt cứng lại, ánh mắt hắn tối sầm, Cẩm Y Nhiên không khỏi thờ dãi:

“Nếu người không buông tay ta ra, ta sẽ không muốn ở cùng người nữa” – Ai...thôi đi, thôi đi, dù sao hiện tại cũng không thể trở về ngay được, coi như là thời gian đi du lịch nghỉ ngơi sau mười năm làm thiên tài đi. Nhưng mà nếu hắn không buông tay nàng ra thì nàng sẽ có vấn đề ngay a, tàn phế chứ chẳng chơi.

(t/g: lúc nào cũng tự kỉ được, báỉ phục chị lun ~CYN: hứ, ta nói toàn bộ là sự thật, ta mà không nhận là thiên tài thì chả có ai dám nhận đâu! ~t/g: *cam báỉ hạ phong*)

Lực đạo trên tay Cẩm Y Nhiên lập tức giảm bớt, Vô Danh áy náy nhìn cổ tay sưng đỏ của nàng, hai tay nhẹ nhàng xoa xoa vùng da bị sưng đỏ, rồi lại nở một nụ cười chói mắt khiến Cẩm Y Nhiên không tự chủ được lấy tay che mặt. Vô Danh thở phào nhẹ nhõm, ngữ khí cũng thư hoãn đi xuống:

“Vây...vây là tốt...tốt rồi”

“Thiên a! Tên Vô Danh này muốn giết chết nàng sao!? Hắn bình thường không nói không cười đã mĩ đến cực điểm, giờ lại nở nụ cười lần đầu tiên, còn dùng nụ cười rục rở đến mức đó, còn không phải là muốn hạ sát trái tim hám trai non nớt yếu đuối của nàng đi?”

Cẩm Y Nhiên đầu óc đã hơi vụng trước mĩ nam tử đang ngây ngô cười, một tay ôm ngực một tay chống lên cửa làm điểm tựa, trong lòng là một trận ầm ập. Có người muốn ở cùng nàng, còn là đại đại mĩ nam tử, lại nghĩ đến lúc trước...ai, cái đám “thiên tài giả danh” ấy lòng tự ti nhiều quá làm chi, né nàng còn không kịp đâu.

Đang mĩ nghĩ ngợi, chợt thấy Vô Danh ngưng cười, khuôn mặt trầm xuống, nhoáng một cái biến mất trước mặt nàng. Trong lúc Cẩm Y Nhiên còn đang mơ mơ hồ hồ không hiểu chuyện gì xảy ra, Vô Danh đã xuất hiện lại bên cạnh nàng, toàn thân phát ra sát khí mãnh liệt khiến nàng rùng mình, quay đầu nhìn hắn, bất giác ánh mắt lạnh như băng sương, trong lòng cũng đoán ra được đôi chút

Ánh mắt này chính là ánh mắt lần đầu tiên hắn nhìn nàng, mang đầy thống hận và bi thương. Có lẽ việc nàng mở khóa cứu hắn ra ngoài, đám người ấy hắn là biết rồi đi, nên mang người quay lại tìm kiếm bắt hắn. Cẩm Y Nhiên nắm lấy bàn tay to lớn ầm ập đang nắm thành quyền, siết chặt muốn bật máu của hắn.

Vô Danh khề cứng người, rồi từ từ thả lỏng bàn tay đang siết chặt. Ở nơi đó có một bàn tay bé nhỏ mềm mại đang nắm lấy tay hắn, ầm ập mà ôn nhu, khiến tâm trạng hắn cũng nhẹ nhàng hơn.

Đột nhiên Cẩm Y Nhiên cảm thấy tay một lần nữa bị nắm lại, chưa kịp kinh hô ra tiếng, một trận đầu văng mắt hoa, nhìn lại nàng đã ngã vào trong lòng hắn.

Vô Danh kéo Cẩm Y Nhiên vào trong lòng ôm chặt, cúi đầu bên tai nàng nói khẽ:

“Kẻ bắt ta...đến, chúng ta...không thể ở đây” – Nói xong nhìn nữ nhân đang ở trong lòng mình, thấy nàng gật đầu, hắn không tự chủ được khề nhếch môi

“Chúng ta”...đó là từ hắn ước ao đã lâu a...Hắn, không còn cô độc nữa, không còn nữa...

Khề siết chặt lấy eo Cẩm Y Nhiên, Vô Danh điểm chân, hướng rừng sâu phóng đi.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 4: GẶP GỠ

Trong khu rừng đỏ quý dị, sát khí bao trùm, một bóng đen đang ngồi vắt vẻo trên cành cây cao to lớn. Nhìn kĩ một chút có thể nhận ra, đó là một nữ tử khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, đôi mắt to tròn lúc này càng tròn to hơn, phát ra tia sáng lấp lánh đang nhìn những chuyện xảy ra dưới đất, ngay dưới

chân nàng.

Dưới chân nàng lúc này là một đám hắc y nhân, khoảng hơn hai mươi tên đang vây quanh một nam nhân tóc trắng, bọn họ chính là nguyên nhân khu rừng Huyết Di này bỗng chốc chỉ toàn mùi sát khí.

Mỗi tên hắc y nhân đều cầm một thanh đao sáng choang, lưỡi đao xanh biếc, nhìn cũng đủ biết là trên đao có độc, đang hùng hực khí thế chuẩn bị bỏ nhào vào người nam nhân ở trung tâm đám hắc y nhân.

Mà người nam nhân này cũng không phải người thường. Một mái tóc bạc lấp lánh dưới ánh sáng mặt trời, đôi con ngươi đỏ trong suốt như hai viên hồng ngọc không mang một tia sợ hãi, nhàn nhả quét về tứ phía, khoe miệng khẽ nhếch lên hờ hững, cho thấy chủ nhân của nó chẳng đem cái lũ người đầy sát khí vây xung quanh mình vào trong mắt, mà... quả thật đúng vậy! Chỉ một khắc sau đã chứng minh thái độ của hắn là vô cùng chính xác, ngay cả đám hắc y nhân kia cũng không thể tin vào mắt mình

‘Xẹt, xẹt’

‘Bịch, bịch, bịch...’ (x10 lần nữa)

Chỉ thấy người nam nhân sau khi khẽ nhếch môi liền biến mất, nhoáng một cái đã quay trở lại vị trí cũ. Đám người kia vẫn chưa nhận biết hắn vừa làm gì thì đã thấy từng tên, từng tên một trong bọn ngã xuống. Không có máu chảy, không một tiếng kêu, chỉ đơn giản ngã xuống, ngay cả thời gian phản kháng cũng không có...

Người nam nhân cũng không liếc mắt nhìn “kiệt tác” mình vừa làm, ngẩng đầu lên nhìn về phía một cảnh cây không xa, nơi đó có một thân ảnh nhỏ bé, bất giác nở một nụ cười âm ỉ. Lại nhoáng một cái, chỉ thấy người nam nhân đã đứng bên cạnh nữ tử đang ngồi đong đưa trên cành cây cao, vô cùng nhẹ nhàng, vô cùng ôn nhu bề ngang phi thân xuống đất. Nhìn hắn lúc này quả thật không thể hình dung nổi hắn là kẻ chỉ mấy giây trước đã hạ gục hơn hai mươi người mà không nháy mắt.

Vậy, hai người này là ai? Tất nhiên là nhân vật chính của chúng ta chứ ai: Cẩn Y Nhiên và Vô Danh

Sau khi đáp xuống mặt đất, Vô Danh cẩn thận đặt Cẩn Y Nhiên xuống, lo lắng nhìn nàng.

Cẩn Y Nhiên tròn trĩnh nhìn khung cảnh trước mặt. Dưới đất có hơn hai mươi người, à không, lúc này là cái xác, nằm la liệt, máu bắt đầu chảy ra từ vết thương trên cổ của bọn họ, điều này cho thấy Vô Danh đã ra tay quá nhanh, nhanh hơn cả tốc độ máu chảy, chưa kể đến kỹ thuật ra tay cũng vô cùng hoàn hảo khiến miệng vết thương nạn nhân không chảy máu ngay lập tức.

Thấy Cẩn Y Nhiên hết nhìn nạn nhân của hắn lại nhìn hắn, con mắt to tròn nay càng mở to hơn, dường như không dám tin những chuyện vừa xảy ra, khiến Vô Danh bỗng cảm thấy luống cuống, sợ hãi.

Phải, Vô Danh đã sợ hãi. Hắn không sợ đám người hùng hực sát khí kia, nhưng lại sợ ánh mắt của một tiểu cô nương, nói cho chính xác là Cẩn Y Nhiên.

Hắn lặng lẽ nhìn Cẩn Y Nhiên hết quay phía này lại quay sang phía kia, nhưng thủy chung từ khi xuống đất cho đến bây giờ vẫn chưa nói một lời. Tuy ngoài mặt Vô Danh có vẻ bình tĩnh, nhưng trong lòng hắn lúc này như có bão. Hắn đang tự trách mình thật ngu ngốc, thật ngu ngốc! Sao hắn có thể quên mất Cẩn Y Nhiên chỉ là một tiểu cô nương, chỉ cần thấy việc hắn làm khi nãy, ngay cả nam nhân cũng phải sợ hãi, nói chi là nàng. Có lẽ bởi vì nàng là người duy nhất không sợ hãi màu mắt của hắn, có lẽ bởi vì nàng rất khác biệt với những người khác nên đã khiến hắn quên mất một thứ quan trọng. Nàng có thể không sợ mắt hắn nhưng việc giết người thì hoàn toàn khác, làm sao có người nào lại không sợ hãi trước hành động của hắn lúc nãy chứ!?

“Ta...ta...” – Vô Danh lúc này đang vô cùng bối rối, tay chân luống cuống cả lên

‘Hắn muốn giải thích, nhưng giải thích gì mới được đây? Nói rằng ta giết cừu nhân là chuyện hết sức...thiên kinh địa nghĩa? Hay nói rằng muốn thử thực lực sau bao năm bị nhốt xem coi có thật lùi chút nào không?’

Trong lúc Vô Danh đang hoảng hốt tìm cách trấn an “tâm hồn ngây thơ trong sáng” của Cẩn Y Nhiên, thì người mà hắn đang lo lắng ấy lại tiến đến bên cạnh đồng thi thể la liệt trên mặt đất, ngồi xổm xuống lục lục tìm tìm rồi vô cùng “thuận tiện” đem cái đồng tim được nhét hết vào người, chẳng thấy có chút nào là sợ hãi xác chết cả. Đó là chưa nói đến khi Cẩn Y Nhiên lục tìm được mấy thỏi bạc lớn trong thi thể của đám hắc y nhân thần bí còn nở một nụ cười có thể ví như “chim sa, cá chết”, là một kẻ tham tiền chính hạng, hoàn toàn không hề có cái tâm hồn trong sáng ngây thơ gì gì đó mà tên Vô Danh kia phải lo lắng tìm cách “trấn an”.

“Xong rồi, chúng ta đi thôi” – Cùng với lời nói trong trẻo còn pha một chút non nớt của tiểu hài tử, Cẩn Y Nhiên vô cùng “tự nhiên” vươn hai tay ra hướng về phía gã soái ca đang ngốc ngốc ngẩn ngẩn, trầm tư đứng ở một bên.

Nghe tiếng nàng, Vô Danh chợt bừng tỉnh như thoát khỏi không gian trầm tư khi nãy của hắn, không nói hai lời đáp ứng cánh tay đang vươn ra của Cẩn Y Nhiên, đem nàng ôm chặt vào lòng, phi thân rời khỏi nơi huyết tinh ấy. Có thể mọi người nghĩ hắn là kẻ “biết tận dụng thời cơ” ăn đậu hũ nàng, có thể nghĩ dây thần kinh ngại ngủ của hắn chắc sút mẻ chỗ nào nên không kiêng kị câu “nam nữ thụ thụ bất tương thân”. Nhưng thật ra, lúc này Vô Danh nào có nghĩ được nhiều thứ như vậy, hắn trong lòng đang mừng rỡ như điên khi nghe giọng Cẩn Y Nhiên không chút sợ hãi, chủ động cho hắn tiếp cận. Một phần nữa là hắn không muốn noi nhèm bản mẫu người này làm ảnh hưởng đến nàng, nên không chút chần chừ đem nàng rời đi càng xa càng tốt, trong lòng thì luôn trào dâng một cảm giác kì lạ, một cảm giác hắn chưa từng nhận ra.

Aiz...đúng là anh chàng ngây thơ mà! Nếu Vô danh chú ý một chút nữ nhân bé nhỏ “ngây thơ” nằm trong lòng mình đang nở một nụ cười hết sức là quý dị, khoe miệng lại bất cần để rớt vài giọt “sương đêm”, hai mắt phát sáng như hai cái đèn pha ngược nhìn hắn, bàn tay mà hắn cho là bé nhỏ âm ỉ đang

vô cùng “bất cần” mà sờ loạn trong lòng ngực “cường tráng” của hắn (Đây là CYN nó sờ nó nhận xét, ta không nói gì đâu a), chắc chắn đầu của hắn sẽ ‘Bang!’ một tiếng, tiếp theo đó là hàng loạt tiếng nứt gãy, đổ vỡ của cái hình tượng thánh khiết như bạch ngọc mà hắn gán cho nàng a. Thực sự là anh chàng đáng thương, không ăn đậu hũ người ta thì thôi, vậy mà ngược lại còn bị ăn một cách trắng trợn, trắng trợn đến mức... bản thân cũng không nhận ra là bị ăn nữa chứ!

Khi bóng hai người dần khuất sau rừng cây đỏ thắm, chợt một hiện tượng kì dị xảy ra. Một đám thi thể hắc y nhân khi nãy đột nhiên tỏa ra một làn khói trắng mờ ảo, sau những tiếng ‘xèo, xèo’ ròn tóc gáy thì hơn hai mươi cỗ thi thể như bốc hơi không còn vết tích, cả một chút máu cũng không lưu lại.

‘Hắc...hắc...để xem các ngươi có thể làm gì khi không có “vật thể” để điều tra đây? Dám sai sát thủ hãm hại soái ca của ta hả? Định tranh với bốn cô nương thì cũng phải nhìn xem bốn cô nương là ai, hừ!’

Nhìn qua bờ vai của Vô Danh, Cẩn Y Nhiên âm thầm cười lạnh, sau đó càng rúc sâu vào trong vòng tay ấm áp của hắn, nở một nụ cười thỏa mãn tiến nhập mộng đẹp.

-Dưới chân núi Dị Huyết-

‘Lộc cộc, lộc cộc...’

Hướng bắc ngoại thành Hồng Mao, một cỗ mã xa hoa lệ đang từ từ đi đến cửa thành

“Thiếu gia, đã tới thành Hồng Mao” – Mã phu vừa điều khiển cỗ xe ngựa hoa lệ vừa hướng vào bên trong xe thông báo

“Ừm...”

Trong cỗ xe ngựa, một thân ảnh lười nhác như chú mèo con nằm ườn ra trên sàn xe được lót bằng một tấm đệm lông dày cộm, êm ái. Nam tử một thân thanh y, bên hông đeo một khối bạch ngọc quý giá có khắc một chữ “Thanh”, ngũ quan thanh tú, màu da nhợt nhạt, con mắt khép hờ cho thấy chủ nhân của nó vẫn chưa thoát khỏi cơn buồn ngủ. Nghe xa phu thông báo, hắn chỉ khẽ đáp một tiếng cho có lệ.

Lại nằm xuống, nhưng lần này không thể ngủ nữa, nam nhân chán nản ngồi dậy dựa vào thành xe, bàn tay trắng nhợt mảnh khảnh vén rèm che, ánh mắt mông lung nhìn qua khung cửa sổ mã xa như đang tìm kiếm một bóng hình nơi xa xăm, nhưng sau đó chỉ có thể thở dài thất vọng buông rèm.

-Nội thành Hồng Mao, tại một tửu điểm-

“Khách quan, mời vào trong” – Tiếng tên tiểu nhị vang lên đầy ân cần, nồng hậu đối với hai khách nhân đang bước vào quán.

Hai người vừa bước vào là một đôi nam nữ, bất quá, đôi nam nữ này có chút kì lạ: Cả hai đều mặc hắc y, nam nhân vóc người cao gầy, làn da đen đúa, gương mặt tuy khá thanh tú nhưng lại bị bộ ria mép vô cùng bất nhã khiến người đối diện không khỏi tâm sinh chán ghét mà phán hai chữ: Gian thương! Nữ nhân thì lại càng kì lạ, cao lớn hơn hẳn nam nhân đi kế bên, cũng mặc một bộ hắc y nhưng lại đội thêm một cái mũ phủ một lớp sa mỏng che khuất dung mạo. Tên tiểu nhị ngoài mặt ra vẻ ân cần nhưng trong lòng lại cảm thấy buồn cười vô cùng

‘Nam nhân thì yếu điệu như nữ tử, còn nữ nhân lại cao to hơn cả bọn đàn ông, nhìn tướng cũng biết mười phần dung mạo chẳng thể đẹp nổi gì, còn bày ra khăn che nón phủ, đúng là chuyện buồn cười’

“Cho hỏi khách quan là dùng điểm tâm, vẫn là ở trọ?” – Thật không hổ là tiểu nhị lâu năm, dù trong lòng nghĩ gì cũng chẳng để lộ ra ngoài một chút nào, ngữ khí vẫn “ân cần” như cũ

Nói giỡn sao? Khách hàng là Thượng đế a, chẳng cần biết ngươi như thế nào, chỉ cần có tiền thì đối với hắn ai cũng là mỹ nhân đệ nhất.

“Ở trọ đi, nhưng trước hết chuẩn bị một bàn thức ăn cho ta” – Người nam nhân lên tiếng

“Dạ, dạ, tiểu nhân làm ngay” – Tiểu nhị chào vài câu liền chạy vào trong phòng bếp phân phó.

Sau khi gọi xong, nam nhân kéo tay nữ nhân từ lúc nãy cho đến bây giờ vẫn yên lặng tiến đến một bàn trống ngay góc phòng ngồi xuống. Người nam nhân lại rót một ly trà đưa cho nữ nhân, khẽ cười bảo nàng uống, lại rót một ly trà khác chậm rãi uống, chờ thức ăn, nhưng từ đầu đến cuối ánh mắt đều không rời khỏi nữ nhân kia.

Mọi người trong gian phòng lúc này như ‘à’ một tiếng, hóa ra là một đôi phu thê a, tuy là có chút “không cân xứng” nhưng thật sự là nhìn vô cùng ấm áp. Trong mấy người khách, có vài người ánh mắt hiện lên tia ngưỡng mộ.

Khi mọi người dời ánh mắt khỏi các vị khách vừa đến, chuẩn bị tiếp tục “công việc” của mình, trước cửa tửu điểm chợt có một chiếc xe ngựa hoa lệ chậm rãi dừng lại. Lão chủ quán đang phân phó đám tiểu nhị, nhìn thấy chiếc mã xa ấy hai mắt nhất thời sáng lên, dùng tốc độ còn nhanh hơn tên bay “phư” ra cửa

“A, khách quan, khách quan, mời vào” – Vừa nói vừa đưa tay cung kính mời vào trong, có mùi mới không thấy con cá béo thể nào vừa đến nhà mình, không ăn cần sao được?

Đôi phu thê kì lạ khi này bị tiếng ồn ào huyền ảo gây chú ý, nhưng chỉ thoáng qua rồi lại tiếp tục uống trà, uống trà, nhìn nương tử, nhìn nương tử, như hoàn toàn không quan tâm chuyện thiên hạ.

“Vị huynh đài này, ta có thể ngồi cùng không?”

Một thanh âm tao nhã chợt vang lên cắt ngang bầu không khí ảm áp của đôi phu thê. Người nam nhân ngẩng đầu nhìn chủ nhân của giọng nói khi này. Trước mắt hắc y nam nhân là một nam tử khoảng hơn hai mươi, gương mặt mang một vẻ đẹp thanh tú, làn da trắng nhợt nhạt, mái tóc dài đen mượt tùy ý buông tạt sau gáy, một thân thanh y khiến nam tử có vẻ ôn nhu nho nhã, cả người toát ra một cỗ quý khí, đang nhìn hắn mỉm cười. Hắc y nam nhân ánh mắt không giấu nổi vẻ khó hiểu, nhưng chỉ trong chớp lát thì tiêu thất.

Nhìn xung quanh gian phòng của tửu điểm này quả thật là không còn chỗ, ngoại trừ cái bàn mà bọn họ đang ngồi. Khẽ gật đầu với vị thanh y nam tử nho nhã trước mặt, sau đó lại tiếp tục nhấp trà, nhìn nương tử, chờ thức ăn.

“Đa tạ” – Nói xong liền cùng người tùy tùng ngồi xuống một bên bàn, lặng yên chờ đợi.

Hai nhóm người tuy ngồi một bàn nhưng lại như hai thế giới khác biệt, ta lo chuyện ta người lo chuyện người. Bọn họ không ai biết rằng cuộc gặp gỡ này lại là mở đầu, một mở đầu dờ khóc dờ cười cho những rắc rối dây dưa sau này...

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 5: THANH PHONG

“Được rồi, các người mang vào đi”

Trong phòng, một thân ảnh đang ngồi sát bên cửa sổ, nghe tiếng động khẽ xoay đầu nhìn hướng cửa. Hai gã tiểu nhị cẩn thận bê dục đứng tiến vào phòng, cùng lúc đó là một cái đầu lấp ló ngoài cửa phòng, nhìn người đang ngồi bên trong cười cười:

“Danh nhi à, nàng hảo hảo mà nghỉ ngơi đi, tướng công đi ra ngoài mua một số thứ cần thiết cho chuyến đi của chúng ta hắc...hắc...”

Sau đó cười đắc chí xoay người hướng ra ngoài tửu điểm, không để ý về quần bách của người bên trong phòng.

Cần Y Nhiên nàng phải nói là vô cùng khoái chí a! Có một “nương tử” đáng yêu đến thế hỏi sao mà nàng không vui cho được. Tuy lần cải trang này vì để tránh phiền toái không cần thiết, dù sao màu tóc và màu mắt của Vô Danh cũng quá bắt mắt đi, nhưng chủ yếu là khụ...khụ...phục vụ sở thích cá nhân của nàng.

Nhưng từ khi ra khỏi rừng đến giờ, ngoài mấy bộ hắc y nàng lột được của đám sát thủ cùng một số ngân lượng, dù tài hóa trang của nàng có thể biến nữ thành nam nam thành nữ không ai có thể nghi ngờ, vẫn là thiếu rất nhiều, cả y phục để thay đổi cũng không có, nên Cần Y Nhiên phải chạy ra ngoài mua sắm một chút.

(t/g: nói trắng ra là người khoái mua sắm đi, còn lý do dài dòng làm gì ~CYN: hừ, nữ nhân ai lại không thích mua sắm, nhất là...hok phải tiền của mình, nhưng mà cũng phải biết giữ thể diện chút chứ, ai vô sỉ như người ~t/g: *gật gù* có đạo lý, bất quá...*ngó qua ngó lại* người cũng có thể diện hả? *chóp chóp mắt kinh ngạc* ~CYN: Người...Vô Danh! ~t/g: ế...ta là tác giả, tác giả nhà *vừa xách vẩy vừa dzọt*)

‘Ai da, cổ đại đúng là náo nhiệt nha! Đồ thủ công tinh xảo mà lại rẻ như thế, nếu mà đem bán ở hiện đại...chắc chắc...’ – Cầm “thành quả” trong tay, Cần Y Nhiên vừa mơ màng ảo tưởng vừa tiếc rẻ.

Nàng đã đến đây hơn ba tháng, thử mọi phương pháp thế nhưng vẫn không cách nào có thể quay về, vậy là có làm sao? Bất quá, trước mắt còn phải lo chuyện của “vợ bé nhỏ”...à không, theo ở đây là...”tiểu nương tử” chứ nhỏ, nên nàng vẫn chưa bị cái nơi không có TV, máy tính, điện thoại, phòng thí nghiệm, làm buồn đến chết a...haiz...

Lại chuyển ánh mắt đến vật đang cầm trên tay, Cần Y Nhiên không thể che dấu một tia nham hiểm

“Hắc hắc...bộ bạch y này quả là hợp với “tiểu nương tử” của nàng mà, chỉ tiếc Vô Danh hẳn lại không thể bỏ mũ trùm đầu ra a, nếu không thì với dung mạo hoàn mỹ như hắn sẽ giết chết bao nhiêu nam nhân đây...?”

Haiz...Cần Y Nhiên đã quên mất một điều rồi, đám cổ nhân này làm gì mà “sáng mắt” như thế? Không bị đôi mắt đỏ như máu của Vô Danh dọa từ thì cũng vì mái tóc bạch kim của hắn mà né xa tám trăm thước, làm sao còn nhận ra đại đại soái ca đang đứng trước mặt nữa đây!?

- Tại một gian phòng phía Nam trong tửu điểm -

“Thiếu chủ, đã trễ rồi, người không đi ngủ sao?”

Nam tử trung niên mặc đồ quần gia nhìn người đang chuẩn bị mở cửa phòng, lo lắng hỏi.

Hắn biết thiếu chủ đang phiền muộn điều gì, nhưng tất cả cũng chỉ thuận theo ý trời. Nếu thiếu chủ mãi buồn bực trong lòng sẽ ảnh hưởng đến sức khỏe, mà hắn, là quản gia của Thanh gia cũng đã hơn hai mươi năm, nhìn thiếu gia từng ngày khôn lớn, làm sao không lo cho được.

“Ứng thúc, thúc cứ đi ngủ trước đi. Hôm nay trời đẹp, ta chỉ là muốn ra ngoài ngắm trăng một lát”

Nói xong, Thanh Phong cũng không chờ câu trả lời, mở cửa bước ra khỏi phòng.

Ứng quản gia nhìn bóng lưng Thanh Phong dần xa, chỉ biết lắc đầu thở dài.

“Thôi vậy, cứ để thiếu chủ một mình suy nghĩ, có lẽ sẽ nghĩ thông suốt. Mà...nếu như người đó có thể...”

Lại lần nữa lắc đầu ngao ngán, nhìn con đường ban đêm ngoài cửa sổ không một bóng người, Ứng quản gia như cười tự giễu: ‘Hắn suy nghĩ quá lạc quan sao? Chẳng lẽ người đó có thể vì thiếu gia mà...’

Tuy hắn biết như vậy, ánh mắt vẫn không thể che dấu một tia chờ đợi nhìn con đường vắng vẻ.

Nhìn người đang ngồi cứng đờ như pho tượng bên cạnh bàn trà, nằm trên giường, Cẩn Y Nhiên có chút chán nản:

“Vô Danh, Danh nhi, nương tử à, chúng ta đã ngủ chung phòng suốt cả ba tháng rồi, hôm nay ngủ chung lại có gì mà ngại nữa đây?”

“...”

Không chút động tĩnh, Vô Danh vẫn là bảo trì tư thế như thần gác cổng, thẳng lưng, hai tay đặt trên đùi, đôi mắt luôn nhìn chăm chăm cảnh vật ngoài cửa sổ, dường như hắn sợ chỉ cần một cái chớp mắt bất cẩn của hắn thì sẽ có một tên hải hoa tặc nào đó vào được phòng ngay vậy, hoàn toàn không để tâm đến lời nói của nàng.

Cẩn Y Nhiên khẽ thở dài, bước xuống giường đến bên cạnh cái “pho tượng sống” ấy:

“Haiz...nương tử, nàng không lên giường cùng ta sẽ khiến tướng công đây cô đơn lắm lắm a...”

Trung bộ mặt ủy khuất ngàn lần nhìn Vô Danh, Cẩn Y Nhiên còn cố gắng “nặn” ra vài giọt nước mắt cho “hợp hoàn cảnh”.

Đột nhiên, kẻ đang mãi nhìn chăm chăm ngoài cửa sổ chợt quay đầu nhìn nàng, trầm giọng:

“Không cần...gọi ta là nương tử nữa”

Biết hắn muốn nói là nơi đây không có người, không cần phải cải trang nữa, nhưng mà...chắc chắc...Cẩn Y Nhiên làm sao bỏ lỡ cơ hội đùa hắn đây?

Chớp chớp đôi mắt “nai con ngơ ngác” vô (số) tội, Cẩn Y Nhiên làm như khó hiểu:

“A, không gọi ngươi là nương tử, vậy đôi phu thê tình-cảm-sâu-nặng chúng ta làm sao đây? Hay là...” – Cẩn Y Nhiên nở nụ cười gian: “...ngươi muốn ta làm nương tử? Ài da, sao không nói sớm, tướng công.....!”

Kéo dài cái giọng đã nhão hơn cháo, Cẩn Y Nhiên “thẹn thùng” bay vào lòng Vô Danh. Chỉ thấy hắn sắc mặt đại biến, chưa kịp đáp trả lại thấy Cẩn Y Nhiên như chuẩn bị ngã nhào vào hắn. Theo phản xạ, Vô Danh vội vươn hai tay ra đón lấy nàng ôm vào lòng.

Nằm trong lòng Vô Danh, hai mắt Cẩn Y Nhiên phát sáng ngẩng đầu nhìn chằm chằm gương mặt hắn

“Đúng a! Đây mới là gương mặt nàng muốn nhìn. Chẳng phải tấm sa đen trùm kín mít, cũng chẳng phải cái gương mặt xác chết không chút biểu tình. Nàng muốn nhìn chính là kẻ đang đỏ mặt như phát sốt, ánh mắt ảm áp nhìn nàng, cùng với nụ cười ôn nhu, nhẹ nhõm khi kịp thời bảo vệ nàng nha.

“Tiểu nương tử, ân, nàng chăm hắn rồi!”

“Không...không sao chứ?”

Thanh âm lo lắng của Vô Danh cắt đứt những ý nghĩ đang dần dần đen tối của nàng. Cẩn Y Nhiên cúi đầu che dấu nụ cười thỏa mãn không kiềm chế được của mình, sau đó nhẹ chống tay lên ngực hắn làm chỗ dựa, từ từ đứng vững lại trên mặt đất. Kiểm chế, kiểm chế lại, nếu không, chiếu theo tính cách của hắn, dám cá là sáng hôm sau sẽ chẳng dám nhìn mặt nàng. Nàng không thể không nhìn thấy gương mặt cực độ hoàn hảo của hắn a.

“Thôi, không đùa ngươi nữa. Vô Danh, ngươi lên giường ngủ trước đi, ta không có thói quen ngủ sớm. Ta đi dạo một chút rồi ngủ sau”

Khẽ cười nhìn đại soái ca đang si ngốc nhìn mình, Cẩn Y Nhiên xoay người ly khai.

Thoải mái vươn vai hít thở bầu không khí trong lành, Cẩn Y Nhiên không khỏi cảm thán:

“Ai... đúng là cổ đại không khí trong lành hơn, chẳng như hiện đại, chỗ nào cũng toàn là...”

“Nhiên công tử?”

Một thanh âm nhu hòa vang lên cắt ngang lời than oán của Cẩn Y Nhiên.

Cẩn Y Nhiên giật bắn, nhìn chủ nhân của giọng nói khi nãy đang đứng giữa sân, lại nhìn quanh. Hóa ra, mãi lo suy nghĩ mà Cẩn Y Nhiên đã đi đến vườn hoa phía Nam từ điểm lúc nào không hay.

“A!”

Đảo mắt một vòng nhìn lại, Cẩn Y Nhiên không nén nổi ngạc nhiên mà kinh hô ra tiếng.

Người gọi tên nàng là một nam nhân chừng hơn hai mươi, dáng người cao ráo nhưng có lẽ do đang mặc một thân thanh y mà toát lên chút nhu nhược. Không biết hẳn vì sao chỉ một thoáng trước còn đứng giữa sân, đến khi nhìn lại đã đứng trước mặt nàng, hỏi sao mà nàng không ngạc nhiên cho được.

“Ra là Phong công tử, thất lễ, thất lễ”

Hồi phục tinh thần, Cẩn Y Nhiên thoát một cái đã trở lại phong thái của một tên nam nhân chân chính, ôm quyền hướng người đứng trước mặt chào hỏi.

Người đang đứng trước mặt Cẩn Y Nhiên không phải ai xa lạ...à nhưng mà cũng không thể nói là thân thiết gì, chính là một trong hai người ngồi cùng bàn với nàng vào lúc trưa, chủ nhân của cỗ xe ngựa xa hoa khiến bao kẻ thèm nhỏ dãi.

Nếu như bình thường, Cẩn Y Nhiên cũng chẳng hỏi đầu mà nhớ tên nhớ mặt người vô tình ngồi cùng quán, cùng bàn ăn trưa với mình, đi ăn tiệm lúc nào chả thể. Cái chính là bởi vì, còn phải hỏi nữa sao? Đối phương là một mỹ nam tử.

Tuy gã Thanh Phong này không thể so sánh với tiểu nương tử của nàng (t/g: chưa gì đã đóng mộc rồi? Tuyên bố chủ quyền lẹ ghê ha ~CYN: Người không nghe người ta nói sao? “Lấy vợ phải lấy liền tay”, ta chỉ là áp dụng lời dạy bảo phi thường chí lý của cô nhân a!) (cũng bởi vì thế mà suốt bữa cơm nàng chỉ liếc nhìn hắn vài lần, hỏi thăm mấy câu xã giao, còn thì đều dồn sự chú ý lên Vô Danh, giúp hắn thoát khỏi sự phiền toái của tám sa che mặt mà có thể ăn dễ dàng.), nhưng lại có nét đẹp âm nhu mà không tà mị, lại thêm khí chất thanh nhã thoát tục, quả thật là người như tên a!

Bất quá, đáng tiếc là hắn không hợp “khẩu vị” của nàng. Cẩn Y Nhiên chỉ cần lần đầu tiên nhìn thấy Thanh Phong bước vào tửu điểm, trong lòng liền phán một chữ:

“Thụ!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 6: DƯỚI ÁNH TRĂNG

Trong màn đêm tối đen, vầng trăng tròn lung linh huyền ảo, tỏa ánh sáng bàng bạc đầy mê hoặc. Không mây, không sao, không có bất kì một đối thủ nào tranh cạnh với nó, ánh trăng tỏa muôn phóng ra muôn ngàn tia sáng bạc trải khắp mọi ngõ ngách.

Cách thành Hồng Mao khoảng mười dặm phía Bắc, một người một ngựa đang phi hết tốc lực hướng vào thành, vô ngựa đạp tung bụi mù cho thấy chủ nhân của nó đang hết sức vội vã.

Người đang cưỡi ngựa, qua ánh trăng bạc có thể nhận ra là một nam nhân, trên người mặc một bộ giáp trắng, phản chiếu ánh trăng mà trở nên sáng lóa.

Có lẽ người này đã đi một quãng đường rất dài, rất dài lại không kịp ngừng nghỉ nên trên gương mặt cương nghị là một bộ râu ria xồm xoàm, cả người đầy bụi đất. Tuy bộ dáng vô cùng chật vật nhưng hai con mắt hẹp dài vẫn sáng quắc chăm chú nhìn trước mặt. Hàng lông mày rậm nhều chặt, cái mũi cao thẳng tắp luôn khịt khịt vài tiếng như đang ngửi thứ gì, đôi môi dày ẩn sau bộ râu ria mất trật tự luôn lẩm bẩm một điều gì mà không người nào khác nghe được.

Chỉ một lúc sau, con thiên lý mã của gã đã chạy đến trước cửa thành Hồng Mao. Nhưng, nam nhân à, tuy là người chỉ vừa mới xuất hiện, nhưng ta cũng phải nói một chút: Người quả là tên ngố!

Trời tối thế này, trăng cũng đã lên cao ngất ngưỡng như gã say rượu, lượn lờ trên bầu trời đêm không sao, tất nhiên đã khuya rồi, thế mà tên nam nhân

vẫn không nhận ra. Hắn cười ngựa gấp gấp đến mức không kịp rửa mặt cạo râu, đến nơi thì...cửa thành đóng.

Giật dây cương ghì ngựa lại, nam nhân chần chừ một chút nhìn tường thành trước mặt, rồi...

‘Xạch’

Hắn cỡi gấp xuống đất, thân mình khẽ chuyển động đã đứng trên lưng ngựa, bàn chân nhấn một phát thật mạnh lên lưng ngựa mượn lực, khiến con ngựa hí lên một tiếng đau đớn, cả thân thể hắn vút lên, đạp nhẹ vài bước trên vách tường thành đã thấy hắn bình yên đứng trên tường cao, và sau đó lẳng lặng không tiếng động phóng mình vào trong thành

“Ừm...hửm? Uy, có cái gì kia A Tam?”

Một tên lính gác phía trên tường thành Hồng Mao, dụi dụi mắt tránh con buồn ngủ, hắn chợt phát hiện một vật sáng lóa lên bên dưới tường thành, cùng một con ngựa, xoay người hỏi gã lính đang đứng cạnh

Gã được gọi là A Tam lúc này cũng chú ý đến điều kì lạ dưới đất, khẽ nhú mày, miệng lẩm bẩm khó hiểu:

“Cái đó...áo...áo giáp? Áo giáp bạc sao!?”

Tên A Tam như nhớ ra điều gì chợt kinh hô ra tiếng, rồi vội vàng bịt miệng lại, mắt ngó láo liêng xung quanh, thấy không ai chú ý mới thở phào nhẹ nhõm

‘May mắn, may mắn a, mém nữa là tiêu cái mạng nhỏ này rồi!’

Rồi hắn lại nhìn sang gương mặt khó hiểu của tên đang đứng cạnh hắn, cười trừ:

“A Ngũ, không có chuyện gì, đừng để ý, chắc là tên thương gia nào đó đi đường đánh rơi ấy mà. Chúng ta tiếp tục gác cổng thành cho tốt, nếu không lão Đại lại hạ lương đây”

Tên A Tam làm bộ nghiêm mặt khuyên nhủ, nhưng trong lòng thì âm thầm than thở:

‘Oa...chủ tử, ngài lại đi vào bằng cái kiểu này rồi sao? Cầu ngài đừng gây chuyện trong thành là tạ trời đất a! Mà, hắc... hắc...Thanh gia có sức hấp dẫn vậy sao? Tôi đã đến kịp rồi...’

Tên A Ngũ đứng cạnh nhìn gã ‘huynh đệ’ của mình hết nhãn trán, nhú mày lại che miệng cười gian, làm hắn cảm thấy càng ngày càng khó hiểu, nhưng cũng chỉ biết im lặng tiếp tục canh gác. Hắn biết cho dù có hỏi thì tên A Tam này, một khi đã không muốn nói thì có hỏi cũng vô ích

‘Chỉ mong như lời lão Tam nói...haiz...’

-Đình viện phía Nam từ từ điểm-

Đứng trong góc tối nhìn hai thân ảnh ngồi trong đình viện giữa vườn, một cặp mắt đỏ trong suốt như hai viên hồng ngọc lóe lên.

“...Phong huynh như thế nào có hứng thú thưởng nguyệt a?”

Cần Y Nhiên vuốt cằm, ánh mắt như cái ra-đa quét khắp lượt soái ca đang ngồi đối diện.

“Hôm nay nguyệt sáng như thế, quả thật là hảo ngày để thưởng thức”

Thanh Phong mỉm cười nhẹ nhàng, ngẩng nhìn lên vầng trăng trên cao, trong mắt lại không giấu được một tia ưu thương, lại có...chút chờ mong

“Phong huynh...ngươi có tâm sự?”

Cần Y Nhiên xuyên suốt ánh mắt của Thanh Phong, nhận ra tia cảm xúc thấp thoáng qua khóe mắt tinh xảo, ngẩng đầu để nhìn trăng nhưng lại cho người ta có cảm giác hắn là đang cố gắng ngăn cản một giọt lệ vô ý thoát ra.

‘Hảo đau lòng a! Mỹ nam tử, ngươi đang...câu dẫn ta sao?’ (Sặc, khụ khụ *vỗ vỗ ngực*)

“Tâm sự? Ha...ta nào có tâm sự. Chỉ là...”

Nói chưa hết câu, Thanh Phong lại cúi đầu, khẽ thở dài, vân vê ly trà đã nguội từ lâu trên tay.

Nghĩ đến lại khiến hắn cảm thấy thật mệt mỏi, tựa như có một tảng đá luôn đè nặng trong lòng. Buông xuôi sao? Thanh Phong lắc đầu, nếu hắn làm được đã không phải khổ sở thế này. Tiếp tục? Thanh Phong không tự tin mình còn chịu nổi trong bao lâu.

“Chỉ là?” Vậy là có tâm sự thật sao?”

Cần Y Nhiên hai mắt sáng lên, đôi tai bắt giác dài ra như tai thỏ, hấp tấp hỏi:

“Ngươi thờ dài nhiều như vậy... liên quan đến tình yêu sao? Nói đi, ta là chuyên gia, à không, là sư phụ a!”

Vừa nói vừa vỗ ngực tự hào, để rồi sau đó Cần Y Nhiên vô cùng hối hận

‘Chết thật, ngực đã bó chặt muốn ná thờ mà ta còn vỗ cho cố... khụ... khụ... lần sau chú ý mới được’

Nhìn cái bản mặt “gian thương” của Cần Y Nhiên, Thanh Phong không khỏi cười khở, quả là thương nhân, cái gì cũng nói được.

Chuyện của hắn... thôi vậy, dù sao cũng sẽ không gặp lại, có gì phải ngại chứ, hơn nữa giúp hắn giải bớt nỗi lòng cũng là một chuyện tốt.

Sau khi quyết định xong, Thanh Phong ngẩng đầu, nhìn thẳng vào mắt Cần Y Nhiên, thản nhiên mở miệng:

“Ta... yêu nam nhân”

Quạ đen bay ngang!

Tuy có cảm giác nhưng không ngờ là linh cảm của nàng cũng đúng quá đi. Bất quá... vậy là có chuyện hay để nói rồi! Cái này thì nàng nhận sư phụ cũng không ngoa a.

Cần Y Nhiên nàng làm nghề y suốt mười năm, có dạng người gì mà nàng không gặp qua?

“Uy, vậy ngươi buồn vì chuyện gì? Không lẽ ngươi không chấp nhận nỗi sự thật?”

“.....Ngươi... không thấy kinh tởm sao? Không... sợ ta sao?”

Khó thấy được mỹ nhân lại trừng đôi mắt xinh đẹp nhìn mình, Cần Y Nhiên vân vê mép râu... già, cười cười:

“Kinh tởm?” – Cần Y Nhiên gật gù: “Cũng tùy đối tượng a, như Phong huynh đây thì ta chả thấy gì là kinh tởm. Dù sao thì tình yêu là tự do, ta chỉ có một nguyên tắc đó là: “nỗi nào vùng nấy”, còn không thì thích làm gì thì làm”

Thanh Phong kinh ngạc đến không nói nên lời. Hắn đã chuẩn bị đón nhận ánh mắt chán ghét của thế nhân khi nhận ra tình cảm của hắn, vì thế hắn mới phải chạy đến một nơi thật xa, một nơi không ai biết đến hắn để bắt đầu lại mọi thứ, và cũng để quên... người kia.

Nhưng những lo lắng sâu sâu trong suốt bao tháng qua bốn ba chạy trốn của hắn, chỉ với một câu “tình yêu là tự do” mà chợt tan đi hơn phân nửa.

“Này, này, ngươi còn chưa trả lời ta”

Nhìn mỹ nam tử thất thần, Cần Y Nhiên không kiên nhẫn quơ quơ tay trước mắt hắn, cầu hắn mau mau giải tỏa tò mò của nàng nha.

Hồi thần, Thanh Phong cẩn thận nhìn lại người đang ngồi đối diện mình, xem ra có lẽ người này có thể đem đến đáp án mà hắn mong đợi.

“Ta đã chấp nhận từ lâu, chỉ là... đối tượng của ta có lẽ, cả đời cũng không chấp nhận”

Lời là chính hắn nói ra, thế nhưng lại khiến hắn đau nhói, giọng cũng khàn đi, yếu ớt...

‘Rầm!’

Tiếng đập bàn đột ngột khiến Thanh Phong không khỏi giật thót, khó hiểu nhìn Cần Y Nhiên hai mắt sáng ngời:

“Ta biết ngay mà! Hắn là người thế nào? Làm nghề gì? Tình tình ra làm sao? Mà quan trọng hơn là... ngươi nói cho hắn biết chưa?”

Cần Y Nhiên sau bao tháng đến thế giới này, lần đầu tiên có chuyện khiến nàng hứng thú như vậy, ngoại trừ “tiểu nương tử” và dung mạo như thiên tiên của nàng, nên kích động không thôi, chồm đến nắm hai vai của mỹ nam tử mà lắc lắc, hỏi tới tấp.

Bị hỏi đến tối tăm mặt mày, Thanh Phong lắp bắp nói không thành câu:

“Ta... ta...”

“Phong nhi!”

“Nhiên nhi!”

Bỗng nhiên, không biết từ đâu, hai bóng đen phóng đến hướng hai người hô to

‘Soạt’

Một trận choáng váng, sau khi định thần lại, Cẩn Y Nhiên và Thanh Phong đã rơi vào lồng ngực ấm áp quen thuộc, theo bản năng ngẩng đầu nhìn hai kẻ đang ôm chặt mình, cả hai bất giác mỉm cười:

‘Nguyên lai là hần!’

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 7: PHI THẦN

‘Ngươi là ai?’

Trong hoa viên từ điển, dưới ánh trăng mờ lung động lòng người lại có kẻ chẳng hề biết hưởng thụ. Lãnh khí bắn ra khắp cả đình viện, nam nhân một thân tử y, dáng người cao lớn cường kiện, mái tóc đen dài buộc sau gáy đã rối tung cùng bụi bặm bám trên áo cho thấy chủ nhân đã trải qua một quãng đường dài không ngừng nghỉ, một thân chật vật.

Trên gương mặt đầy nam tính của hần, một đôi con ngươi băng lãnh đang chăm chú nhìn hai người trước mặt, cánh tay cơ bắp rắn chắc càng siết chặt thân thể thon dài trong lòng, như muốn hòa nhập cả hai vào nhau, ngữ khí lạnh lùng chất vấn.

Vô Danh diện vô biểu tình thoáng nhìn tên nam nhân vừa xuất hiện đã thích ‘tróp đông’ kẻ khác này, lại cúi đầu nhìn Cẩn Y Nhiên đang oa tại ngực hần, hai mắt phát sáng nhìn tử y nam nhân, trong lòng chợt nổi hỏa, không khỏi tức giận trừng mắt tên nam nhân thân thể quá mức cường tráng kia.

‘Các ngươi là ai?’

Phi Thần, tử y nam nhân – người có thân thể ‘quá mức cường tráng’, không nhận được câu trả lời, trái lại còn bị ánh mắt sắc như đao của tên bạch y nam tử cũng đang ôm chặt một người trông hần, có thể nghe rõ tiếng ‘Tạch’ của ai đó vừa chạm hỏa trong đầu hần, không kiên nhẫn hỏi lại.

‘Hừ’

Vô Danh chỉ hừ lạnh, đôi mắt tuy đã được Cẩn Y Nhiên dùng được tạm thời chuyển màu, nhưng ánh mắt phát ra vẫn còn chút phiếm hồng, lúc trừng càng thêm dữ tợn.

Hần mới muốn hỏi hai tên nam nhân trước mặt: một tên thì gầy yếu nhu nhược, một tên thì to lớn như khi đột ôm chặt thanh y nam tử gầy yếu kia, rốt cuộc vì sao lại thân mật với Nhiên nhi của hần như thế? Còn... còn khiến Nhiên nhi của hần nhìn không chớp mắt cái thân thể to lớn hơn hần!!!

Giữa lúc hai tên nam nhân sát khí, sấm chớp ùng ùng trùng qua trùng lại muốn lôi con ngươi, hần không thể đem đôi phương bắn thùng vài lỗ, hai người được hai kẻ đang nổi hỏa kia ôm trong lòng, sắp phải từ giã cõi đời sớm a

‘Khụ... khụ... Vô... Vô Danh’

‘Thần... Thần ca’

Bị siết đến gãy cả eo, Cẩn Y Nhiên cùng Thanh Phong khản trương kêu tên thủ phạm. Dù cả hai đang có nhiều thắc mắc, nhưng trước hết vẫn là cố gắng bảo trụ cái tánh mạng bé nhỏ của mình đã, nếu không sẽ bị hai gã nam nhân mạnh đến mức không phải người này siết chết mất

Hai gã nam nhân đang mắt to trừng mắt nhỏ, chợt nghe tiếng gọi của người trong lòng, lúc này mới nhớ ra hành động thất thố của mình, không hèn mà cùng đồ mặt, luống cuống buông tay, áy náy nhìn Cẩn Y Nhiên cùng Thanh Phong đang ôm eo, hít lấy hít để không khí.

‘Nhiên nhi... xin... xin lỗi, ngươi có sao không?’

Vô Danh đau lòng nhìn gương mặt tái nhợt vì thiếu không khí của Cẩn Y Nhiên, lo lắng hỏi

Hần thật đáng trách, Nhiên nhi là một nữ hài tử, sao hần có thể thiếu suy nghĩ như thế!? Hần biết sau khi được Cẩn Y Nhiên giải thoát và điều dưỡng suốt ba tháng đã khỏe lại, chỉ là thân thể quá lâu không ăn, hoàn toàn nhờ vào linh khí mà sống nên vẫn còn gầy một chút, nhưng công lực thì đã phục hồi được năm sáu phần. Với sức lực của năm sáu thành công lực mà đối một nữ hài tử không võ công thì thật là...

‘Vô Danh, ta không sao, ngươi chỉ cần lần sau chú ý một chút.’

Cẩn Y Nhiên không muốn hần tự trách, mỉm cười nhìn hần lắc đầu, sau đó quay lại đối hai người trước mặt, nói:

‘Phong huynh, thật xin lỗi, gia nhân nhà ta có chút không quen với người lạ, thỉnh công tử đừng để ý’

Cẩn Y Nhiên biết Thanh Phong sẽ không nhận ra Vô Danh trong trang phục nam nhân, dù sao nàng vẫn tin tưởng tài hóa trang của mình cùng với buổi

sáng Vô Danh đã bật kín mít như vậy, có quý mới nhìn ra. Quả thật là nàng không nở đùa hấn nữa, tiểu nương tử của nàng dù sao cũng là thất thước nam nhi a

(t/g: biết thế còn muốn người ta giả gái *liếc mắt khinh bỉ* ~CYN: hắc hắc...ta...ta là làm việc “chính sự” nga! Dù sao hấn cũng bắt mắt quá đi...~t/g: *lầm bầm* vô si!)

“A! A...Nhiên huynh đừng nói như vậy, là chúng ta thất lễ”

Thanh Phong sau khi hoàn hồn, vội vã chấp tay đáp lời Cẩn Y Nhiên.

Ngượng ngùng! Hấn tại trước mặt người khác lại làm ra hành động đó. Tuy Nhiên công tử không ác cảm với loại tình cảm này, nhưng nếu nhìn hành động quá mức thân mật cũng sẽ cảm thấy không thích ứng. Hấn chỉ là thật lâu không gặp Thần ca mà thất thố, có khi nào sẽ đánh mất người bằng hữu đầu tiên của Thanh Phong hấn hay không? Trong lòng nhất thời loạn thất bát tao.

Cẩn Y Nhiên nhìn sắc mặt của Thanh Phong nhất thanh nhất bạch, sao lại không biết trong lòng soái ca này đang nghĩ gì, vội chuyển đề tài:

“Ha ha...vị này hấn là BẢNG HỮU của Thanh Phong huynh? Quả thật là không sai ha ha...!”

Cẩn Y Nhiên vừa nói vừa gất gao nhìn Phi Thần đánh giá, ánh mắt lộ vẻ tán thưởng, vẫn không quên nhấn mạnh hai từ “bằng hữu” đầy thâm ý, nhượng Thanh Phong mặt phát nhiệt một trận

(t/g: nói cho chính xác là lộ vẻ “hám trai” ~CYN: *liếc mắt* ~t/g: *xách...guốc hiệu Gucci chạy*)

“Khụ, khụ...Nhiên huynh không sai, đây là... khụ, khụ...bằng hữu của ta, Phi Thần”

Nói xong, Thanh Phong cũng vội tránh khai vòng tay cứng rắn ấm áp của Phi Thần, mặt đỏ tạt mang tai

Phi Thần cảm nhận cảm giác trống rỗng chợt đến, không khỏi trừu khởi mi, lướt tiếc hơi ấm từ cơ thể Thanh Phong, bắt giác giật mình với chính bản thân mình.

Hấn là làm sao vậy? Cưng nhiên lướt tiếc một...nam nhân, khi nhận được tin tức về hấn lại không quản ngày đêm, vội vã thu xếp công việc chạy đi tìm. Gương mặt Phi Thần chỉ nhoáng lên liền trầm ổn trở lại, thẳng người hướng đối phương chào hỏi:

“Tại hạ Phi Thần, chẳng hay công tử...?”

“Hân hạnh, tại hạ Mạc Nhiên, chỉ là một gã thầy lang thích ngao du tứ hải, chẳng phải cái gì công tử không công tử, ha ha...”

Ây da, nhìn thái độ của tên Phi Thần này, lại nhớ đến tâm sự của Thanh Phong, Cẩn Y Nhiên cũng không khỏi thờ dãi.

“Đúng là đâm đầu vào tượng đá giống nhau mà. Tên này 99% là thích Phong soái ca a, thế mà cái đầu gỗ hấn vẫn không nhận ra. Không biết nên nói hấn ngây thơ hay ngu ngốc đây?”

Cẩn Y Nhiên nhìn nhìn Phi Thần vài cái, lại nhìn Thanh Phong thờ dãi:

“Haiz...Phong huynh, ta hiểu rồi.”

Rồi Cẩn Y Nhiên lại nhoen miệng cười gian:

“Nhưng mà ta thấy...không phải là không có hy vọng a, hắc hắc...”

Sau đó nhìn Thanh Phong nháy mắt mấy cái xoay người rồi đi.

Vô Danh cũng không quên hung hấn bắn tia nhìn bén như dao về phía Phi Thần trước khi ly khai theo Cẩn Y Nhiên.

Chờ đến khi bóng hai người đã khuất hẳn sau dãy phòng, Phi Thần chợt nắm chặt hai vai Thanh Phong, đầy tức giận:

“Phong nhi, vì sao ngươi lại không từ mà biệt? Ngươi có biết sự mầu lo lắng cho ngươi đến mất ăn mất ngủ hay không? Ngươi có nghĩ đến sự phụ nợ ngươi thế nào không? Có nghĩ đến các sư huynh đệ đồng môn vất vả như thế nào để tìm ngươi suốt một tháng nay ? Hừ!”

Phi Thần không kềm chế nổi cơn tức giận, to tiếng một hồi không thấy Thanh Phong đáp trả, xoay người quay lưng về phía Thanh Phong. Hấn không muốn thấy thái độ trầm mặc của Phong nhi, nếu nhìn nữa hấn sợ không kềm chế nổi cơn tức giận của chính mình.

Thanh Phong vẫn im lặng từ khi Cẩn Y Nhiên ly khai, hấn đang mãi suy nghĩ về lời nói Cẩn Y Nhiên đã để lại trước lúc rời đi. Lúc này, chợt bị kéo khỏi những suy nghĩ mông lung, nhìn bóng lưng rộng lớn cường tráng của Phi Thần, Thanh Phong trong lòng lại có tia ấm áp và chờ mong

“Thế còn ngươi? Ngươi có nghĩ đến ta không? Ta có thể cho là sự quan tâm của ngươi chính là từ cảm tình ngươi đối với ta không?”

Thanh Phong có thể nghe thấy tiếng tim mình càng lúc càng mạnh, càng lúc càng nhanh, tay cũng không tự chủ được mà run lên.

Thanh Phong vươn cánh tay mảnh khảnh muốn chạm vào con người cao lớn trước mắt, muốn một câu trả lời... Bất chợt, Thanh Phong cảm thấy mặt trắng dường như bị mây che khuất, trước mắt tối sầm, ngực truyền đến từng trận nhói đau, nhưng hắn vẫn cố sức vươn tay ra

‘Không được, khoan, chờ ta hỏi, chờ... Phụt’

Thanh Phong cảm thấy người trước mắt hắn sao xa, xa quá! Hắn dù cố sức đưa tay ra nhưng vẫn không thể chạm vào.

Một con nhói mãnh liệt ập đến, Thanh Phong không kịp chế nổi, ôm ngực phun ra một ngụm tiên huyết. Mọi thứ trước mắt càng u ám, hắn như rơi vào vạt đậm vực sâu, bên tai vẫn còn loáng thoáng nghe tiếng ai đang gọi tên hắn, tiếng gọi tên tâm liệt phế...

Trong ngực không ngừng truyền con đau đến khắp thân thể, nhưng Thanh Phong lúc này lại chỉ cảm thấy đầy hối tiếc:

‘Không... kịp rồi sao? Ta vẫn chưa nói...’ – Sau đó hoàn toàn mất đi tri giác

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 8: ĐỘC

Trong bóng đêm, Cẩn Y Nhiên lần mò theo con đường rải đá tìm về phòng mình. Đi được một lúc nàng chợt cảm thấy có điều kì quái.

Đúng, rất kì quái! Rõ ràng cái tửu điểm có rộng bao nhiêu thì cũng không thể đi lâu như vậy vẫn chưa đến nơi, mà tửu điểm nàng và Vô Danh đang trọ lại là cỡ vừa, vậy mà nàng đi hơn nửa canh giờ vẫn chưa thấy điểm cuối con đường rải đá này.

Lòng nổi lên một tia bất an, Cẩn Y Nhiên vội xoay người lại...

Không có, một cái bóng cũng không có. Vô Danh biến mất. Cẩn Y Nhiên vẫn nhớ rõ hắn luôn theo sau nàng từ khi rời khỏi đình viện, vậy mà bây giờ, khắp xung quanh chỉ còn lại mình nàng. Cẩn Y Nhiên khẽ rung mình, nỗi sợ hãi dần dâng cao...

“Oa...oa...oa...”

‘What the...! Tiếng khóc?...’ – im lặng – ‘Ây da, xem ra ta nên ngủ sớm thôi, mệt đến mức mơ hồ thế này...’

“Oa...oa...oa...”

“.....” – Thật, là thật, chết tiệt! Sao đúng lúc nàng đang lạc đường cơ chứ?

Hắn khí chạy dọc sông lung, Cẩn Y Nhiên cảm thấy toàn thân mồ hôi lạnh, khắp người nổi da gà, nhưng nàng vẫn cố bước về phía tiếng khóc.

Mặc kệ là ma hay quỷ, chỉ cần giúp nàng ra khỏi cái chỗ tối thui này là được.

Khoảng một khắc sau, Cẩn Y Nhiên đã đứng trước một gian nhà kho nhỏ, xung quanh trồng đủ các loại rau, tiếng khóc vẫn tiếp tục từ trong căn nhà kho truyền ra, càng lúc càng nhỏ.

‘Két...’

Cẩn cẩn dục dục đẩy nhẹ cánh cửa, Cẩn Y Nhiên từng bước một bước vào trong gian phòng. Căn phòng tối đen, đầy bụi bặm, mùi phân chuột hôi thối thỉnh thoảng lại truyền đến mũi khiến Cẩn Y Nhiên không nhịn được nhủ mày.

Lại tiến sâu vào vài bước, chợt phát hiện động tĩnh ở góc phòng, Cẩn Y Nhiên nhón chân chậm rãi tiến về phía động tĩnh phát ra. Một thân ảnh bé nhỏ đang cuộn tròn trong góc phòng, một chút lại run lên, như một con thú bị thương nhỏ bé sợ hãi.

“Này” – Cẩn Y Nhiên nhẹ gọi, tránh làm vật nhỏ kinh hách

Thân hình nhỏ bé cuộn trong góc phòng chợt giật mạnh, sau đó không ngừng run rẩy, cái đầu tóc bù xù chậm rãi xoay về hướng Cẩn Y Nhiên.

“A? Là một tên nhóc con sao? Nhóc, sao lại chui trong chỗ dơ bẩn này a?”

Cẩn Y Nhiên kinh ngạc nhìn tiểu nam hài không ngừng run rẩy trước mắt. Nam hài đáng người gầy yếu, trên người mặc một bộ đồ rách nát, mái tóc bù xù, gương mặt đầy nhoe nhôi nhưng vẫn có thể nhận ra ngũ quan tinh xảo, xinh xắn, chỉ có điều đôi mắt lúc này đã đỏ ngầu, sưng lên, hẳn nhiên là đã khóc rất lâu.

“Người... người là ai?” – Tiểu nam hài mấp máy bờ môi nhợt nhạt, nứt nẻ, giọng đầy sợ hãi

“Nhóc con, đừng sợ, bổn thiếu gia chỉ là... khụ, khụ... lạc đường, có thể hỏi nhóc làm sao trở về khu phòng trọ của tửu điểm hay không?”

“Thật ngượng quá, lớn thế này còn lạc đường, không biết có bị tiểu tử kia cười cho thúi ruột hay không đây?”

Cần Y Nhiên trầm nghĩ, ảo não không thôi, lại nhìn sang nam hài, chỉ thấy hần mở lớn hai con mắt tròn to đen láy, ngơ ngác nhìn nàng. Trong ánh mắt, lúc đầu là ngạc nhiên, tiếp theo có chút do dự, cuối cùng không hiểu vì sao lại tràn ngập hoảng sợ, tiểu nam hài càng rúc vào trong góc phòng, run rẩy lắc đầu, sau đó nước mắt như đê vỡ trào ra, miệng không ngừng cầu xin:

“Không... không biết. Thanh nhi không... biết. Đừng... đừng đánh Thanh nhi, Thanh nhi ngoan, Thanh nhi sẽ cố... nhớ... đừng... không đánh Thanh nhi được không... oa... hức hức...”

Cần Y Nhiên tròn to hai mắt, không tin vào lỗ tai mình, thì thào:

“Thanh... Thanh nhi!?”

‘Rầm rầm rầm’

Nam nhân vóc người cường tráng, một thân tử y đang vội vã đập cửa phòng, biểu tình gấp gáp. Người này, không ai khác, chính là Phi Thần.

Phi Thần lúc này đang cực kỳ hoảng loạn, chứng kiến Thanh Phong thổ huyết ngất xỉu khiến tim hần chưa bao giờ cảm thấy sợ hãi như thế này. Hần theo hướng dẫn của tiểu nhị vội vã đem Thanh Phong trở lại phòng, sau đó vội vã đi tìm đại phu.

Đại phu, Thanh Phong của hần hiện tại rất cần đại phu, nhưng bây giờ đã khuya thế này chắc chắn các được quán đều đã đóng cửa, chỉ còn một cách là tìm Mạc Nhiên Mạc công tử, người xem ra khá thân thiết với Thanh Phong, đồng thời cũng là một đại phu đến xem tạm bệnh tình, nếu may mắn hơn có thể giúp Phong nhi của hần giảm bớt đau đớn.

‘Két...’

Cửa phòng bật mở, một thân ảnh thon dài xuất hiện sau cánh cửa, đồng thời hàn khí không kiêng nể bắn thẳng vào kẻ muốn phá cửa phòng hần.

Vô Danh lúc này không cần nói cũng biết đang cực kỳ tức giận. Y Nhiên của hần có tật khó ngủ, khó khăn lắm hôm nay mới có thể dưỡng thần một chút lại bị tên... quá mức cường hãn không cần thiết này phá rối. Nếu không vì Y Nhiên dạn dày không thể tùy tiện giết người trong thành như ở rừng, hần đã cho một nhát đoạt mệnh.

“Cho ta gặp Mạc đại phu, Phong nhi, Phong nhi không xong”

Phi Thần lúc này cũng chẳng để ý người trước mắt hần hàn khí bao nhiêu, gấp gáp nói không kịp thở

“...Ngủ” – Vô Danh ánh mắt lạnh lẽo, diện vô biểu tình, tùy tiện phun ra một chữ hàm ý cự tuyệt

“Đánh thức hần! Mạng người quan trọng, hần thiếu ngủ một chút cũng không chết được, nhưng Phong nhi đã thổ huyết, chỉ sợ chậm trễ sẽ nguy hiểm tính mạng, người mau gọi hần dậy!”

Lòng Phi Thần lúc này như ngồi trên đồng lửa, cũng chẳng quản mình nói có bao nhiêu thất lễ, mở miệng liền tuôn một tràng ra lệnh khiến người nghe ác cảm

Quả nhiên, vừa nói xong, không khí chung quanh hần liền giảm hơn chục độ, sát khí ảm hiện, nhưng chỉ một lúc lại đột nhiên tiêu thất. Vô Danh cảm nhận được người nằm trong phòng có dấu hiệu tỉnh lại

“Hộc... hộc... hộc...”

Cần Y Nhiên trong cơn mơ hồ tỉnh lại, trán toát mồ hôi, ánh mắt mông lung tràn đầy nghi hoặc, miệng thờ hồng hộc.

Xoay nhìn xung quanh, Cần Y Nhiên thờ phào nhẹ nhõm. Hóa ra chỉ là mơ, một giấc mơ quá chân thật làm nàng dù tỉnh vẫn thấy mơ hồ. Bất chợt nhìn đến phía cửa phòng, hai tên nam nhân cao lớn đang tỏa hàn khí khắp bốn phía, nhìn kỹ một chút, ra là Phi Thần.

Từ từ xuống giường bước đến cửa phòng, nhìn thái độ Vô Danh đầy sát khí, Cần Y Nhiên cũng đoán được vài phần. Tuy chỉ nói chuyện một lần nhưng nàng vẫn nhận ra ngạo khí trên người tên Phi Thần kia, với tính cách của hần làm tiểu nương tử của nàng sinh khí cũng là điều dễ hiểu. Bất quá, nhìn hần lúc này tựa hồ đang cấp bách lắm a, không khỏi cười cười nhìn Phi Thần:

“Ai... hóa ra là Phi công tử, chẳng hay nửa đêm đến phòng của tại hạ có chuyện gì? Đừng nói là Phong huynh cấm cửa Phi công tử nga, ha ha...”

Phi Thần cũng không để ý đến lời trêu chọc của Cần Y Nhiên, vừa nhìn thấy nàng, hai mắt sáng ngời, vội túm lấy cánh tay Cần Y Nhiên xoay người hướng bên ngoài vội đi, nhưng chưa đi được hai bước Y Nhiên đã bị kéo trở về. Xoay đầu nghi hoặc nhìn lại, đã thấy Vô Danh sát khí trùng trùng, hai

cánh tay như hai gọng thép ôm chặt lấy eo Cẩn Y Nhiên, hung hãn trừng tên hỗn đản vô phép tắc kia.

Phi Thần lúc này rối bời, bất quá Thanh Phong đang trong con nguy hiểm, hắn không thể không nhún nhường:

“Mặc đại phu, cứu người như cứu hỏa, Phong nhi hắn thổ huyết liên bất tỉnh, người có thể dành chút thời gian qua xem không? Lúc này ta không thể tìm được đại phu nào khác...”

“Cái gì?!” – Chưa nghe Phi Thần nói hết câu, Cẩn Y Nhiên đã nhảy dựng, vội vã chạy ra khỏi phòng

“Thế nào? Phong nhi hắn bị làm sao vậy?” – Phi Thần lo lắng nhìn Cẩn Y Nhiên vừa bắt mạch xong

“.....” – Cẩn Y Nhiên dường như không nghe thấy hắn gọi, lâm vào trầm tư

“Người nói đi, hắn là làm sao vậy? Sao lại thổ huyết như thế?” – Thấy biểu tình của Cẩn Y Nhiên, Phi Thần càng gấp

“...Hắn từ nhỏ có bệnh nặng lần nào không?” – Cẩn Y Nhiên nhìn thẳng mắt Phi Thần, nhíu mày hỏi

“...? Có, ta nhớ lúc nhỏ có một thời gian hắn không thể tập võ chung với chúng ta, nghe đâu là bị trúng độc...có chuyện gì sao?” – Phi Thần càng khẩn trương, hắn có dự cảm bất hảo

“Thanh Phong cơ thể sau khi trúng Thực phủ phần lại có dấu hiệu thường xuyên tiếp nhận một dược chất đặc biệt. Lục phủ ngũ tạng suy yếu không chịu nổi kích thích từ dược chất này, cùng với việc phải chịu áp lực trong thời gian dài, hắn hiện tại, quả thật đang cực kì nguy hiểm!”

Cẩn Y Nhiên ánh mắt tức giận nhìn gương mặt Thanh Phong đang tái nhợt không một tia huyết sắc.

‘Aiz...nếu soái ca bực này mà chết đi, uống, uống lắm a...’

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 9: QUYẾT ĐỊNH

“Người, nghĩ gì về Thanh Phong?”

Sau khi chẩn bệnh cho Thanh Phong, Cẩn Y Nhiên gương mặt trầm xuống, sai Vô Danh quay về đem hòm thuốc của nàng đến. Trong lúc đó, ánh mắt nguy hiểm quét lên người Phi Thần đang vò đầu bứt tóc đứng kế bên, nhàn nhạt hỏi

“Nghĩ...gì là gì?” – Phi Thần nhướn mày khó hiểu

Hắn đang lo lắng sống chết của sư đệ hắn, thế nào lại hỏi hắn chuyện này? Có liên quan gì với việc chữa bệnh chứ?

Cẩn Y Nhiên nhìn về mặt đản ra của Phi Thần, thật muốn tặng cho hắn một phát.

‘Đúng là đồ đản!’

Cẩn Y Nhiên ánh mắt đồng tình nhìn gương mặt trắng bệch của Thanh Phong trên giường. Đối tượng mà như thế này, chẳng trách hắn chưa nói đã muốn từ bỏ, haiz...

Rồi lại nghĩ đến điều gì, ánh mắt Cẩn Y Nhiên nheo lại, có chút phần nộ.

“Ta hỏi, người có cảm tình gì với Thanh Phong? Ta không nói đến tình sư huynh đệ nhảm nhí giữa các người!”

Cẩn Y Nhiên càng trầm giọng, biểu thị tâm tình nàng đang cực kì không tốt.

Dược chất mà Thanh Phong hấp thu suốt khoảng hơn năm năm qua là Ái Tán. Nó không phải độc chất, không màu, không mùi vị. Loại dược chất này nếu kết hợp đúng có thể làm thuốc trị bệnh về tim mạch, nhưng nếu chỉ dùng một mình nó, lại trong một thời gian dài như vậy sẽ khiến tim suy yếu, người luyện nội công, dù luyện thể nào cũng dẫn đến tẩu hỏa nhập ma, chỉ cần bị kích thích một chút liền chóng mặt hoa mắt.

Thanh Phong càng nguy hiểm hơn. Theo mạch đập lúc thì hư thoát, lúc lại mạnh mẽ như thủy triều, có thể thấy tình trạng bị kích thích thường xuyên, không chỉ lần một lần hai, ít nhất cũng phải liên tiếp hai ba năm. Mà như cuộc nói chuyện trước với hắn có thể nhận ra, người này tính tình đậm mực, khó có thể có chuyện làm hắn quan tâm, ngoại trừ cái tên đầu đá này, hừ

“Ta với hần ngoài tình sư huynh đệ ra thì còn gì? Rốt cuộc ngươi muốn nói gì?” – Phi Thần càng mờ mịt

“Ngươi...” – Cần Y Nhiên quả thật là tức đến muốn bốc hỏa

Chưa nói hết câu, đã thấy thân ảnh Vô Danh nhoáng đến trước mặt, đưa đến một hòm thuốc ba tầng. Hòm thuốc này là Cần Y Nhiên vừa mua được khi ra ngoài phố lúc chiều, tiện tay mua một đồng thứ dùng để chữa bệnh quặng vào.

Cần Y Nhiên liếc Phi Thần một cái, sau đó xoay đầu đi không để ý tới hần nữa, bắt tay vào chữa bệnh.

Nàng mở nắp một cửa hòm thuốc, lôi ra vài cây ngân châm, cùng một số thuốc bột. Cần Y Nhiên cẩn thận đổ một ít thuốc vào chén trà nhỏ, cho một ít nước hòa tan, cầm ngân châm nhúng vào trong chén trà thuốc, sau đó sai Vô Danh thấp một cây nên đem lại đây.

Khi đốt ngân châm trong lửa của ngọn nến, mùi ngân châm dần sậm màu, một làn sương mỏng dần tỏa ra, mùi hương nhàn nhạt tràn ngập không gian.

Chờ cho làn sương dần tan hết, Cần Y Nhiên dùng tốc độ nhanh nhất châm vào trước ngực Thanh Phong, cùng lúc lấy một viên dược hoàn màu đỏ sậm nhét vào miệng hần, ấn nhẹ cầm hần để dược hoàn được nuốt xuống.

Qua chừng vài giây, đỉnh đầu ngân châm chợt toát ra vài tia khói xám, Cần Y Nhiên vội la lên:

“Bé khí!”

Vô Danh và Phi Thần nghe vậy, dù cảm thấy kì quái vẫn tự giác dùng tay áo che mũi miệng. Cần Y Nhiên cùng lúc hét cũng bịt mũi lại, vội đứng dậy mở toang các cửa sổ trong phòng.

Đồng thời làn khói xám theo cửa sổ tiêu tán, sắc mặt Thanh Phong từ tái nhợt cũng dần hồng hào trở lại, tiếng thở đều đều hữu lực, hần là đã ngủ say.

Phi Thần thấy thế kinh hi không thôi. Phải biết rằng Thanh Phong đã ẩn bệnh suốt bao năm, gương mặt lúc nào cũng không có huyết sắc, ai cũng nghĩ vì hần thể trạng yếu mới như vậy, chẳng ai ngờ được lại có người âm thầm hạ độc hần liên tục trong nhiều năm qua.

Lúc này, nhìn Thanh Phong lần đầu tiên trong bao năm gương mặt nổi lên một tầng hồng hào, có thể nhận ra bệnh không hết cũng giảm năm sáu phần. Phi Thần cảm kích nhìn Cần Y Nhiên, miệng run rẩy nở nụ cười an tâm:

“Đa tạ”

“Ta đã giải chất độc ngấm trong tâm mạch của hần, nơi đó nguy hiểm nhất. Còn độc trong máu hần, ngày mai ngươi đến lấy đơn thuốc của ta, bốc thuốc cho hần khoảng nửa tháng, máu sẽ lọc sạch, không còn lo ngại nữa”

Cần Y Nhiên chăm chú nhìn hần một lúc, chỉ thấy Phi Thần một mực gật đầu, khẽ hừ một tiếng, xoay người ra khỏi phòng.

Khi đến cửa, Cần Y Nhiên đột nhiên ngừng lại, cũng không quay đầu liếc Phi Thần, lâu bâu:

“Phong huynh đúng là đáng thương, sao lại đi yêu cái tên đầu còn đặc hơn đá này chứ? Nếu hần chỉ có tình sư huynh đệ làm gì lại lo lắng đến mức đó? Rõ ràng là cũng...haiz...”

Cần Y Nhiên thờ dài lắc lắc đầu, cũng không nói nữa bước về phòng mình.

Hôm nay lần đầu chữa bệnh sau khi đến thế giới này, nàng cảm thấy có chút không tiêu a. Đúng là phải luyện tập cái thân thể này, nếu không chỉ sợ gặp tình cảnh tệ hơn, mệt đến mức cả tay chân cũng không dùng được.

Nhìn Vô Danh theo Cần Y Nhiên biến mất sau cánh cửa, Phi Thần có chút thất thần.

Phi Thần dù sao cũng là một cao thủ, thính giác tự nhiên là nhạy hơn người thường, những lời Cần Y Nhiên khi nãy dù rất nhỏ, nhưng hần vẫn nghe được nhất thanh nhị sở, mà Cần Y Nhiên cũng vì biết hần có thể nghe được mới cố ý nói những lời như thế, coi như nàng đột nhiên muốn làm bà mai a.

Nghe đến lời nói của Cần Y Nhiên làm hần hiện tại vô cùng kinh ngạc.

“Hần vừa nói gì? Phong nhi yêu...ta? Ta cũng...”

Phi Thần nghi hoặc, xoay đầu nhìn người đang nằm trên giường, thần sắc an tường, không nhận ra trong ánh mắt hần có bao nhiêu ôn nhu, cũng có vài tia kinh hi.

Từ khi Thanh Phong hai mươi tuổi, đối với hần bỗng nhiên xa cách. Sư đệ hiền lành luôn nhìn hần bằng đôi mắt đen láy tràn ngập kính nể, mỗi khi hần đến thăm sư phụ đều quần lấy hần không rời, đột nhiên tránh mặt hần, ánh mắt cũng không nhìn thẳng hần, luôn mang hốt hoảng cùng tuyệt vọng. Mỗi khi nhìn thấy ánh mắt ấy, trong lòng Phi Thần dâng lên một cổ đau xót, tim cũng nhói đau.

Bàn tay phải nhẹ đặt lên ngực, dường như vẫn cảm nhận được nhịp đập gấp gáp của trái tim, cảm giác sợ hãi đau lòng khi nãy vẫn chưa tiêu tán. Nếu Phong nhi có chuyện, hần phải làm sao? Bao nhiêu năm qua hần chẳng lẽ ngu ngốc đến mức không nhận ra tình cảm của Thanh Phong hay sao? Có lẽ,

hắn đã biết từ lâu, chỉ là hắn không muốn thừa nhận, thừa nhận tình cảm của một ...nam nhân

Cúi đầu suy tư, một lúc lâu sau, Phi Thần mạnh mẽ ngẩng đầu, ánh mắt lóe sáng nhìn Thanh Phong đang nằm trên giường, bàn tay nắm chặt như chuẩn bị ra một quyết định cực kì quan trọng. Phi Thần hai mắt mang thần sắc kiên định, miệng thì thầm

“Ta...yêu!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 10: SƠN TẶC, GIAO RA ĐÂY!

Sáng ngày hôm sau, sương sớm vẫn chưa tan hết, một chiếc mã xa từ cổng thành phía nam chậm rãi ly khai thành. Xa phu là một trung niên nam nhân, tuy gương mặt có nhiều nếp nhăn sớm do lao động khắc khổ, đôi mắt nam nhân vẫn sáng quắc đầy sức sống, hứng khởi đánh xe đi trên con đường đất đá hướng về phương nam

Trong xe, hai thân ảnh đang dựa vào nhau, thỉnh thoảng vẫn có thể nghe tiếng thở nhè nhẹ, hắn là một trong hai thân ảnh kia không quen với việc phải dậy sớm

Vô Danh cúi đầu xem Cẩn Y Nhiên đang dựa vào lòng mình, cái đầu nhỏ cọt cọt vài cái, hai mắt nàng nhắm nghiền, nhìn thật đáng yêu khiến hắn không kềm được, khẽ miệng khẽ nhếch.

Nhẹ chỉnh tư thế để Cẩn Y Nhiên ngủ càng thoải mái hơn, sau đó lại lẳng lặng nhìn thiên hạ ngủ yên trong lòng mình, Vô Danh chợt cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Hắn thầm nghĩ muốn khoảnh khắc này kéo dài mãi, mãi cho đến cuối cuộc đời mình, che chở, bảo vệ cho Nhiên nhi của hắn.

Bên ngoài, không khí mang hơi thở lạnh lẽo của sáng sớm mùa thu, trong xe, lại là cảnh xuân ấm áp lòng người.

Đúng lúc này, mã xa đột ngột dừng lại. Dao động mạnh này đã hoàn toàn phá tan cảnh xuân êm ái bên trong, nhưng lúc này xa phu lại hoàn toàn không để ý đến, về mặt khăn trương cực độ.

Trước mã xa lúc này đột nhiên xuất hiện hơn hai mươi người, ai nấy đều là nam nhân lưng hùm vai gấu, quần áo hỗn tạp, trên thân thể cường tráng có không ít các vết sẹo, chứng tỏ họ đã trải qua vô số cuộc chiến ác liệt. Nam nhân khoác mảnh da báo đứng đầu đám người, trên tay cầm một thanh đao dài bằng thân người, bản đao rộng hơn ba tấc, khí thế hùng hổ quát lên:

“Muốn sống thì giao tất cả tài sản ra đây”

Cùng với tiếng quát, thanh âm ‘soạt, soạt’ vang lên, đám người trước mắt đồng loạt vung đao uy hiếp, khiến tên xa phu mặt tái nhợt không còn tia huyết sắc, thanh âm run rẩy, hướng vào trong thông báo:

“Đại... đại gia, sơn tặc! Chúng ta phải làm sao đây?!”

Xe ngựa đột ngột dừng lại cùng liên tiếp tiếng hô quát lảng nhảng, Cẩn Y Nhiên dù ngủ say thế nào cũng bắt buộc phải tỉnh giấc, hai mắt mông lung nhìn bên ngoài mã xa

Ngày hôm qua Cẩn Y Nhiên hầu như ngủ không được bao nhiêu, đã lên giường trễ lại phải chữa bệnh cho Thanh Phong khiến nàng có chút mệt và thiếu ngủ, sáng nay lại phải đi sớm cho kịp hành trình khiến Cẩn Y Nhiên vừa lên mã xa liền ngủ vùi, bất kể trời đất. Phải biết thành Hồng Mao vị trí gần núi, cách thành thị tiếp theo – Bắc Tuyên thành – một ngày đường, đây cũng là nàng tìm hiểu được khi đi dạo phố mua sắm, nên Cẩn Y Nhiên quyết định đi sớm, đến thành tiếp theo là vừa lúc trời tối.

Đường đi ngắn nhất đến Bắc Tuyên thành phải xuyên qua Phong Linh sơn, lại chỉ có một con đường mòn duy nhất, nghe nói sơn tặc trú trên núi cũng canh vị trí này mà cướp bóc các thương đoàn đi ngang. Cẩn Y Nhiên cứ nghĩ chúng chỉ quan tâm các thương đoàn với chiến lợi phẩm to lớn, không nghĩ đến một chiếc mã xa tầm thường này lại thu hút sự chú ý của sơn tặc nơi đây, quả thật là...không chán được a!

“Mau giao tất cả ra đây!” – Tên hán tử khi nãy đã có vẻ thiếu kiên nhẫn, lại quát lên lần nữa

“Đồng thúc, xảy ra chuyện gì?”

Từ trong mã xa chợt truyền ra một giọng nữ thanh thúy như chuông đồng, ngữ khí ngây thơ trong sáng khiến những người có mặt đương trường đều như chìm vào mảnh gió xuân ấm áp. Gã nam tử kia sắc mặt cũng hòa hoãn đi nhiều.

Gã xa phu được gọi Đồng thúc lúc này mới hoàn hồn, nhưng lại không biết làm sao để trả lời. Nữ hài tử này vừa đáng yêu vừa ngây thơ, hắn không muốn làm kinh sợ đến nàng.

Xa phu vẫn còn đang lo lắng suy nghĩ, tấm liêm xe được vén lên, người xuất hiện ngay lập tức khiến không gian xung quanh tỏa sáng.

Một cô bé khoảng mười bốn, mười lăm tuổi, da thịt trắng nõn trong suốt, gương mặt tròn nhỏ nhắn, ngũ quan tinh xảo, đôi mắt đen to tròn ngập nước, ánh mắt mông lung nhìn xuống đoàn người hỗn tạp trước mắt. Cái môi bé nhỏ chu chu như đang hôn dỗi trông thật đáng yêu khê mấp máy:

“Các thúc bá...sao lại đứng giữa đường vậy?”

Những tên sơn tặc nghe thanh âm trong trẻo giật mình. Bọn họ làm sao vậy? Thế nào lại thất thần trước con mồi chứ?

‘Khụ, khụ’ hai tiếng lấy lại khí thế, tên hán tử đứng đầu lại phải nói lại một lần nữa, nhưng ngữ khí cũng nhẹ nhàng hơn rất nhiều:

“Tiểu cô nương, nếu có tài sản gì thì hãy giao ra đây”

“A? Tại sao?” – Cẩn Y Nhiên nghiêng đầu, ánh mắt tràn ngập nghi hoặc

“Vi chúng ta là sơn tặc” – Trong đám sơn tặc, có một tên hán tử khá trẻ tuổi chợt nảy sinh lòng tốt lên tiếng giải thích

“Sơn tặc? Nga, Nhiên nhi đã hiểu” – Cẩn Y Nhiên gật mạnh đầu biểu hiện nàng cuối cùng minh bạch, rồi như chợt nghĩ đến điều gì, Cẩn Y Nhiên ánh mắt hoảng sợ nhìn bọn sơn tặc trước mặt, mắt dần đỏ lên:

“Thúc thúc...Nhiên...Nhiên nhi nghe nói sơn tặc sẽ...sẽ giết người sau đó...sau đó lấy đồ của người ta phải không? Các thúc thúc không...không giết Nhiên nhi được không? Nhiên nhi sợ đau!”

Nói xong Cẩn Y Nhiên đã khóc thút thít, nước mắt rơi là châu, trông bộ dạng vô cùng tội nghiệp. Đám sơn tặc thấy thế bỗng luống cuống, chẳng lẽ bọn họ lớn như vậy lại đi ăn hiếp tiểu hài tử chưa biết gì này sao? Nhưng mà nếu không làm thì người nhà bọn họ sẽ sống làm sao đây?

Trong bọn, gã sơn tặc lớn tuổi nhất cũng là người trầm mặc nhất, từ nãy đến giờ vẫn không nói lời nào. Lúc này chợt hừ lạnh, ánh mắt sát bén quét về phía Cẩn Y Nhiên, trầm giọng:

“Mau đưa ra, đừng nghĩ tiểu xảo này của người có thể lừa được ta”

Giọng nói của hắn tuy không lớn nhưng cũng đủ để đánh tỉnh đám sơn tặc xung quanh, bọn chúng nghe vậy nghiêm mặt, lại khôi phục khí thế như lúc đầu.

“Bá bá sao lại hung hăng như vậy? Nhiên nhi có lừa bá bá bao giờ đâu chứ?” – Cẩn Y Nhiên quệt quệt nước mắt, ủy khuất nhìn gã sơn tặc

“Hừm, đừng nhiều lời, giao ra đây” – Tên sơn tặc đã không còn kiên nhẫn, chỉ là một chiếc xe ngựa lại tốn nhiều như thế thời gian khiến hắn vô cùng bức bối

“Nhiên nhi cũng đâu nói là không đưa, các thúc thúc bá bá sao giận dữ vậy chứ? Cứ đến lấy có phải nhanh hơn không? Nhiên nhi yếu ớt bé nhỏ thế này làm sao mà khiêng nổi cả đồng thứ được chứ”

Cẩn Y Nhiên cúi đầu lầm bầm lầu bầu như tiểu hài tử khi bị trách phạt, khiến cả bọn sơn tặc có mấy kẻ khóe miệng khê giật giật, cố gắng nén cười. Tên sơn tặc đầu lĩnh cũng không để ý đến lời Cẩn Y Nhiên, xoay người lại ra hiệu cho tay chân tiến lên đoạt chiến lợi phẩm.

Lúc này, sự lạ xảy ra

Hon mười gã tráng hán tiến về phía mã xa chợt khựng lại, sau đó đột ngột ngã xuống đất, miệng ú ớ không thành lời, tay chân hoàn toàn không còn theo sự điều khiển của bản thân.

Thủ lĩnh sơn tặc biết xảy ra sự, cả đám vội phóng đến bên cạnh những tên đồng bọn vừa ngã xuống, nhưng, tràn diện cũ lặp lại, lần này toàn bộ đám sơn tặc đều nằm la liệt trên mặt đất, sắc mặt kinh hoàng lẫn khó hiểu nhìn Cẩn Y Nhiên. Gã xa phu thấy tình trạng đó thì trợn mắt há hốc mồm, không tin nổi điều đang xảy ra trước mắt hắn.

Gã đầu lĩnh bọn sơn tặc đang nằm trên mặt đất, ánh mắt oán độc nhìn Cẩn Y Nhiên đầy căm tức. Cẩn Y Nhiên thấy hắn nhìn nàng, khê nháy mắt, gương mặt vô tội thẳng nhìn lại hắn, không chút run sợ, khóe miệng khê kéo thành một nụ cười tà ác:

“Chúc mừng! Các ngài là những khách hàng đầu tiên được vinh dự thử sản phẩm của bốn cô nương...ngoài xác chết – Hóa Thể hương. Và, để giao dịch của chúng ta hoàn tất, bước cuối cùng vô cùng quan trọng, đó là...”

Cẩn Y Nhiên nở một nụ cười sáng lạng, nhưng đối với đám sơn tặc đang nằm bất động trên mặt đất chợt nảy sinh một dự cảm vô cùng, vô cùng bất hảo, và mặt bọn họ triệt để tối đen khi Cẩn Y Nhiên cười càng tươi tắn hơn, phun ra hai chữ cuối:

“...giao tiền!”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 11: SƠN TẶC GIA

Sau khi trối gọn bọn sơn tặc, Vô Danh đi trở lại bên cạnh Cẩn Y Nhiên, ánh mắt dò hỏi. Cẩn Y Nhiên mị mị mắt nhìn tên đầu lĩnh sơn tặc, ngón tay chọt động. Tên đầu lĩnh thờ học một tiếng, ngẩng đầu nhìn Cẩn Y Nhiên, mày nhíu lại khó hiểu, chỉ thấy Cẩn Y Nhiên cười cười, bâng quơ nói:

“Không biết... vị khách hàng đây có thể báo... địa chỉ nhà được không a?”

Tên thủ lĩnh gương mặt lập tức trầm xuống, đen hơn đáy nồi, những tên sơn tặc kể bên về mặt khẩn trương nhìn Cẩn Y Nhiên, không phải là nằng nụt... ..

“Ngươi muốn gì?” – Tên thủ lĩnh trầm giọng, ngữ khí cảnh giác

Cẩn Y Nhiên cũng không trả lời hắn, quay sang Vô Danh đang đứng bên cạnh, thanh âm rầu rĩ:

“Vô Danh, ta mệt!”

Nghe vậy, Vô Danh hoảng hốt vươn tay đỡ lấy Cẩn Y Nhiên, gương mặt tràn đầy lo lắng hỏi:

“Làm sao?”

Đáp án lại khiến hắn dờ khóc dờ cười, còn bọn sơn tặc thì tức đến học máu:

“Nói chuyện với người ngốc thật mệt. Ta hỏi đương nhiên là muốn đến, đến rồi làm gì thì kệ ta, hừ!”

Sau khi nói xong lại dựa vào người Vô Danh, tay nhu nhu đầu tỏ vẻ như ‘Các người ngốc đến thế khiến ta nhưc đầu a’, làm gã xa phu cũng phải quay sang một bên nén cười, vai không nhịn được phát rung

“Ngươi...!” – Một tên sơn tặc trẻ tuổi nhện không được lên tiếng, lại bị gã thủ lĩnh quay đầu liếc hắn một cái.

Giờn hoài, người ta không tiếng động làm cả đám đồng loạt trợn mắt, tứ chi vô lực, giờ gây sự với nhân gia, khiến nàng sinh khí, chẳng phải cả đám vô thanh vô tức đi gặp tổ tiên hết hay sao? Hắn làm thủ lĩnh sơn tặc tất nhiên sẽ không ngu ngốc, không biết suy nghĩ, chọc giận ác ma đội lột cừu này a.

Cổ đề nén lửa giận trong lòng, gã thủ lĩnh chậm rãi lên tiếng:

“Chúng ta sẵn sàng giao của cải cho các người, chỉ hy vọng các người đừng động đến người thân chúng ta, được không?”

“Ha, người thân các người liên quan gì ta?” – Cẩn Y Nhiên phì cười, nhìn sắc mặt đám sơn tặc càng ngày càng trắng bệch, ánh mắt bọn họ dần tuyệt vọng, sau đó từ từ nói tiếp:

“Người thân các người, làm bằng vàng sao?” – Cẩn Y Nhiên trang một bộ thiên chân vô tà, ánh mắt tò mò

Cả đám sơn tặc ngẩn người, một lúc sau vội vã lắc đầu. Cẩn Y Nhiên cười nhìn bọn họ:

“Ngà, không phải thì ta dựa vào làm gì? Mau dẫn ta đi thôi”

Núi Phong Linh nổi danh với địa thế hiểm trở, nhiều khe rãnh và động khẩu. Trong đó, theo động khẩu gần chân sườn núi, bên cạnh có ba, bốn khóa đại thụ to lớn hơn mười người ôm, chính là thông đạo dẫn vào sơn cốc nằm giữa vùng núi rừng trùng điệp của dãy Phong Linh sơn.

Lúc này, trong thung lũng, khu dân làng duy nhất ở đây đang tụ tập ở cửa ra của thông đạo nối liền với thế giới bên ngoài. Có thể thấy phần lớn đều là phụ nữ, bọn họ đều mang vẻ mặt lo lắng chăm chăm nhìn cửa thông đạo đen ngòm như đang chờ đợi ai. Phần còn lại là người già và trẻ nhỏ, tất cả mọi người đều quay quần nơi đây, không biết đã bao nhiêu lần, nhưng mỗi lần bọn họ đều thấp thòm không yên

“Nương, cha chưa về sao?” – Đầu đó vang lên tiếng tiếu hài từ hời nương của chúng

“Chúng ta chờ một lúc thôi, cha con sắp về rồi” – Những người phụ nữ thì nhẹ nhàng an ủi con mình, trong giọng nói vẫn không thể giấu được sự lo lắng

Những người đàn ông trong làng mỗi lần ra ngoài đều khiến bọn họ lo lắng không yên, tuy biết việc này rất nguy hiểm, nhưng để nuôi sống dân làng thì không thể làm gì khác, vì thế mà họ vẫn cố gắng chịu đựng sự lo sợ trong lòng, mỗi lần đều thầm cầu xin trời đất bảo vệ cho những người ra bên ngoài

Một canh giờ.hai canh giờ.ba canh giờ.

‘Lộc cộc...lộc cộc....’

Trong thông đạo tối tăm, tiếng móng ngựa và tiếng xe va chạm trên nền đá núi vang đến những người đang đứng chờ ở cửa ra của thông đạo. Dần dần, hiện ra trước mặt họ là một đoàn người, những gương mặt quen thuộc với bọn họ dần xuất hiện ở động khẩu, chỉ khác một điều là lúc này, cùng với sự xuất hiện của họ là một chiếc mã xa đang chậm rãi tiến vào.

Nhất thời, bốn phía quanh mã xa tràn ngập tiếng hoan hô, chào hỏi, nhưng chưa kéo dài được mấy lần hô hấp lại dần im bặt. Vì sao? Vì đoàn người mà dân làng mong ngóng đều bị trói hai tay phía trước, dây trói nối liền với nhau, điểm cuối của dây trói được cột vào một cạnh của mã xa.

Dân làng theo dây trói nhìn dần về phía mã xa. Gã xa phu đã xuống xe đứng từ lâu, đồng thời một thân ảnh từ trong mã xa chậm rãi đi ra. Một nam nhân cao lớn, thân hình rắn chắc, vận bộ trường bào trắng như tuyết, khí chất tao nhã, gương mặt anh tuấn lạnh lẽo, ánh mắt hân đảo đến đâu đều khiến những người xung quanh cảm thấy nhiệt độ chợt thấp xuống, cơ thể không nhịn được run rẩy. Nhưng cũng may hắn không nhìn lâu, chỉ lướt mắt qua đám người, sau đó xoay lại, vươn tay tiếp lấy một thân ảnh nhỏ bé từ trong xe bước ra, về mặt băng lãnh cũng chợt trở nên ôn nhu hiền hòa, đáng tiếc là không ai thấy.

“Tỷ tỷ thật xinh đẹp!” – Không biết từ đâu, tiếng một hài tử chợt vang lên

Cần Y Nhiên đang dựa vào Vô Danh đỡ nàng xuống xe, nghe được thanh âm non nớt ấy không khỏi giật mình, ngẩng đầu nhìn bốn phía tìm kiếm nơi phát ra giọng nói khi nãy. Lúc chân chạm đất cũng là lúc nàng xác định được vị trí của tiểu nam hài, nhìn khuôn mặt bầu bĩnh, hai con mắt to tròn, sáng rõ ngó nàng, khiến Cần Y Nhiên không tự giác nở nụ cười.

Không gian xung quanh chợt tĩnh lặng, cảnh sắc trong sơn cốc như âm đạm đi trước nụ cười như xuân phong của nàng. Biểu tình những người xung quanh lâm vào ngốc trệ, hai con mắt từng muốn rớt ra ngoài, nhìn nụ cười ấm áp khuynh thành của Cần Y Nhiên như kẻ si.

Nhưng hiện trạng cũng duy trì không được bao lâu. Vô Danh là người khôi phục lại tinh thần đầu tiên, (có lẽ là nhìn nhiều nên quen chăng?) lửa nóng trong người chợt bốc lên, người khẽ động đã đem thân ảnh nhỏ xinh của Cần Y Nhiên che khuất, cùng lúc quay đầu phóng ánh mắt như muốn giết người về bốn phía. Không khí ảm áp như mùa xuân khi nãy bỗng chốc biến thành ngàn năm hàn băng, những người xung quanh cuối cùng cũng giật mình như tỉnh khỏi giấc mộng, nhìn những kẻ kì lạ mới tới đầy nghi hoặc.

“Người nhà các người?” – Thanh âm trong trẻo, thanh thúy vang lên, phá vỡ sự im lặng

Đám sơn tặc đang bị trói xung quanh, sau khi nhìn người thân lo lắng đứng trước mặt, khẽ mỉm cười trấn an, sau đó quay lại gật đầu xác nhận.

“Ngạ” – Cần Y Nhiên xem như đáp lời, rồi quay sang dân làng, mỉm cười: “Các người yên tâm, ta không có ý định làm gì bọn họ, chỉ là muốn hảo hảo ‘nói chuyện’ một chút mà thôi, có thể dẫn ta đi gặp trưởng làng được chứ?”

Dân làng nghe Cần Y Nhiên nói thế cũng thở phào nhẹ nhõm, dù sao không ảnh hưởng tính mạng thì tốt rồi, tuy không rõ nàng tìm trưởng làng làm gì nhưng vẫn có một ông lão tận tình đứng ra dẫn đường cho nàng cùng Vô Danh.

Trước khi đi, Cần Y Nhiên cũng không quên dặn dò gã xa phu:

“Đồng thúc, người đứng đây canh bọn họ, nếu ai manh động thì cứ tùy ý bóp nát gói thuốc này, lập tức những kẻ trong phạm vi năm mươi thước xung quanh sẽ không thể động đậy.”

Vừa nói vừa nhét một gói thuốc nhỏ bằng ngón cái vào tay gã xa phu, đồng thời nhanh như chớp nhét một viên dược hoàn vào trong miệng hắn. Cần Y Nhiên biết hắn là người chân thật, có khả năng tin tưởng, cũng vì thế trong số bao nhiêu xa phu nàng lại chọn gã.

Họ Đồng sau khi nuốt dược hoàn thì liên tục gật đầu. Suốt chặn đường từ Hồng Mao thành đến đây hắn đã chứng kiến tài dụng dược của nàng, lúc đầu thấy nàng có ý định gặp trưởng làng khiến hắn hoảng hốt, dù sao cũng đang ở giữa hang ổ sơn tặc a, không cẩn thận sẽ bị cắn ngược ngay, bây giờ có gói thuốc này khiến hắn cũng an tâm hơn, ánh mắt nhìn nàng cũng càng thêm bội phục. Nàng dù sao cũng chỉ là một nữ hài tử chưa đến tuổi trưởng thành mà suy nghĩ đã chu đáo như thế, lại tài năng hơn cả một tên trung niên nam nhân như gã, sau này chắc chắn nàng sẽ trở thành mẫu nữ nhân lý tưởng của nam nhân a.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 12: CƯỚP...ÂN NHÂN??

Thác Na Dã – trưởng làng của Phong Linh cốc – đã đảm nhiệm vai trò này suốt từ khi cả làng phải di dời đến đây hai năm. Từ đó đến nay, các trai tráng trong làng thành lập nhóm sơn tặc, chặn đường các thương đoàn đi xuyên qua Phong Linh sơn, cướp bóc để nuôi sống người dân nơi đây, chưa từng có tình trạng như thế này xảy ra.

“Lão bá, người định chừng nào thì tính toán xong đây?”

Giọng nói thanh thúy, còn chút ngây ngô, nhưng nội dung lại khiến Thác Na Dã vã mồ hôi lạnh. Hắn nhìn nữ tử trước mặt mà âm thầm đem cả bọn son tặc chữi té tát. Nếu không phải bọn hắn không hề thương đoàn hay dân thường đều không buông tha, như thế nào lại rút ác ma này về làng chứ? Chưa kể đến một lũ trai tráng đầu đội trời chân đạp đất lại không thu thập được ba kẻ: một lão già, một tên thư sinh, một nữ tử chân yếu tay mềm (ờ nói chung là có người mất mủ ớ mờ)

Cả người tựa vào lưng ghế, hai chân gác hẳn lên bàn, Cẩn Y Nhiên vô cùng thoải mái híp mắt chờ câu trả lời của tên trưởng làng. Ai bảo nàng là người hiện đại làm chi? Quà thật không thể quen nổi cái xe ngựa của thời cổ đại này, chỉ có khi xuống đất mới cảm thấy đỡ hơn. Bây giờ có thể ngồi trên ghế lót da thú, sang quá còn gì, chưa kể lại vô cùng thoải mái, hình như họ còn đem thêm lông chim a? Đúng là trưởng làng của son tặc có khác, sống thoải mái như thế! Cẩn Y Nhiên cảm thán

“Tiểu... tiểu thư, ta xin thay dân làng cùng với bọn nhóc thiếu suy nghĩ kia xin lỗi ngài. Tiểu thư có thể nghĩ lại một chút được không? Nếu đem hết tất cả, như vậy dân làng chúng ta biết lấy gì sống a?”

Thác Na Dã cười khỏ, không thể làm gì khác hơn là cầu xin ác ma đội lột cừu này nương nhẹ tay. Dù sao tình trạng hiện tại của dân làng, quả thật là không thể chịu nổi yêu cầu của nàng.

Cẩn Y Nhiên nghe vậy khẽ nhủ mầy, trầm mặc không nói gì, còn Vô Danh đang đứng sau lưng nàng thì bắt đầu có động tĩnh, hàn khí dần nuốt trọn không gian bên trong căn phòng. Hắn không thích nhìn Cẩn Y Nhiên không hài lòng. Từ khi hắn ra khỏi “nơi đó”, đều là nàng tổn hao công sức lo lắng mọi thứ, cả nơi ở trên đường đi, tuy là ngân lượng nàng lấy từ xác của những tên sát thủ đến ám sát hắn. Hắn muốn lo cho nàng, thay vì để Cẩn Y Nhiên một nữ hài tử, phải lo lắng cho một tên nam nhân như hắn. Vậy mà... yêu cầu đầu tiên của nàng kể từ khi hai người gặp nhau, dù không phải là yêu cầu đối với hắn, nhưng lại có người dám...!!!

Thấy tình hình dường như đang chuyển biến xấu, Thác Na Dã hốt hoảng lên tiếng:

“À không, không phải là chúng ta không đáp ứng yêu cầu của tiểu thư, chỉ là mong tiểu thư có thể giảm bớt...”

“Dừng lại!”

Thác Na Dã vẫn chưa nói hết câu đã bị chặn ngang. Tiếng quát lớn đến mức khiến Cẩn Y Nhiên đang mơ mơ màng màng, hưởng thụ sự êm ái của chiếc ghế đệm lông chim cũng giật mình, đầu mầy nhủ chặt, hai bàn tay trắng nõn, mịn màng vội áp lên hai lỗ tai, quay đầu nhìn về phía phát ra tiếng nói khi nãy. Đó là một thanh niên chưa đến hai mươi tuổi, vóc người cường kiện, màu da rậm rắng đầy sức sống, gương mặt góc cạnh cương nghị, nói trắng ra là một kẻ rất “cứng cổ”

“Gia gia, người không cần phải cầu xin con nhỏ đó.” – Thác Bác Tư lại quay sang Cẩn Y Nhiên, nghiêng răng nghiêng lợi: “Người cũng đừng giả mèu khóc chuột, muốn chém muốn giết thì tùy, nếu người dám lấy một đồng nào của dân làng thì ta...urm...ư...urm...urm...”

Chưa nói xong, Thác Bác Tư đã phát hiện cổ họng mình có vấn đề, một chữ cũng không thể thốt ra, kinh hoàng nhìn hai vị khách lạ mới tới.

“Hắn là ai?” – Sau khi chịu tra tấn lỗ tai, Cẩn Y Nhiên lại phóng cho hắn một điểm thuốc Tĩnh phẫn như lúc đã bắt bọn son tặc, nhìn sang Thác Na Dã chờ giải thích.

Thác Na Dã lần này triệt để hoảng hồn rồi, mồ hôi tuôn như mưa, cả người run rẩy. Tuy hắn có nghe người áo lại mọi chuyện trước khi gặp bọn người Cẩn Y Nhiên, nhưng hắn cũng không tin hẳn. Một nữ tử sao có thể phất chốc làm bất động hơn hai mươi gã nam tử cường tráng? Có lẽ là do cao thủ đang đứng sau lưng nàng, nhưng bây giờ thì...

Thác Na Dã run run quệt mồ hôi trên trán, lắp bắp:

“Thưa... tiểu... tiểu thư tôn kính, hắn là Thác...Thác Bác Tư, tôn tử của...của lão. Hắn vẫn chưa đến tuổi tham gia đoàn son tặc nên...nên không biết chuyện, thỉnh tiểu thư tôn kính ngài tha...tha nó đi”

“Hắn lúc nãy nói là có ý gì? Các người đã chấp nhận làm son tặc kiếm sống, cướp của cái người khác nuôi mình, bây giờ ta đến lấy của các người để nuôi ta, đó là chuyện thiên-kinh-địa-nghĩa! (t/g: À vâng, em rất là khâm phục chị, cướp đồ còn thiên kinh địa nghĩa....~CYN: Cảm ơn, người không biết cái gì là thuyết phục à? ~t/g:*liếc mắt xem thường*). Nếu không phải hôm nay ta có khả năng chống trả các người, thì chính là ta trở thành nạn nhân. Người nói, nếu là các người, có thể tha hay không đây?”

Cẩn Y Nhiên cũng không quan tâm đến tên Thác Bác Tư đang nằm trên mặt đất, liếc nhìn Thác Na Dã, ngữ khí lơ đãng như chẳng phải nàng đang uy hiếp lột sạch của cái của kẻ khác.

Thật ra Cẩn Y Nhiên cũng biết dân làng ở đây không phải giàu có gì, nàng chỉ là muốn đến đây cảnh cáo bọn họ, để họ không làm cái nghề thất đức này nữa, chứ nàng cũng không ác đến mức phải vét sạch sẽ, ở nhưng mà kiếm thêm chút lộ phí cũng tốt...(em ngắt!)

Giờ thì tốt rồi, tên Thác Bác Tư này khiến nàng sôi máu, vậy thì...xin lỗi nhân dân, bốn cô nương đành để dành cho các người cái bảo khổ “rộng rãi và thoáng đãng” vậy. (ý là vét sạch bách, cái bảo khổ trông hươu trông hoác)

Thác Na Dã lúc này đã muốn đứng không nổi, vội ra hiệu cho người đến bảo khổ, lại nhìn thẳng tôn tử bảo bối đang chập vạt trên mặt đất, chỉ có thể cười khỏ.

.....

‘Tách’

Sau cái búng tay của Cẩn Y Nhiên, hơn hai mươi gã sơn tặc rốt cục có thể thoát khỏi trói buộc, hoạt động tự do. Người thân của họ cũng mừng rỡ chạy đến ôm chầm lấy bọn họ khóc nức nở.

“Các người nên nhớ kỹ việc hôm nay, nếu cứ làm cái nghề này thì sẽ có ngày gặp họa, không đơn giản là bị lấy của cải, ngay cả tính mạng của các người cũng không còn”

Cẩn Y Nhiên ráng để lại cho họ một câu dặn dò trước khi chiếc xe của nàng khuất hẳn trong động tối.

Nhìn chiếc mã xa dần biến mất trong thông đạo, Thác Na Dã cảm thán:

“Quả thật là một tiểu cô nương đáng yêu! Nếu không gặp chuyện hôm nay, không biết chúng ta vẫn phải tiếp tục cái nghề sơn tặc nguy hiểm này đến lúc nào”

Dân làng nhìn nhau, cướp hết của cải chúng ta mà đáng yêu chỗ nào? Hơn nữa, không cho chúng ta làm sơn tặc vậy làm sao mà sống a?

Thác Na Dã nhìn nét mặt của mọi người, chỉ cười cười, lớn tiếng:

“Ta không nói sai. Nữ hài tử ấy là một cô nương rất tốt. Nàng không có lấy hết bảo khố của chúng ta, chỉ lấy ngân phiếu cùng một số bạc để làm lộ phí mà thôi.” – Hơi dừng lại một chút, thỏa mãn nhìn mọi người sắc mặt đã dịu đi mới tiếp lời: “Hơn nữa, nàng còn để lại cho chúng ta phương pháp trồng trọt, thu hoạch hoa quả, giúp chúng ta có thể tự cung cấp lương thực cho chính gia đình mình. Lát nữa các người hãy đến nhà ta, ta sẽ phân phát hạt giống, bây giờ nhà ai muốn ăn no mặc ấm thì phải chăm chỉ chút a”

Không khí bỗng trầm lắng xuống, sau đó lại đột ngột xôn xao hẳn lên. Mọi người mừng rỡ, không nghĩ chuyện lại trở nên tốt đẹp như vậy. Bọn họ bấy lâu nay phải làm sơn tặc cũng chỉ vì đất ở đây không giống với các loại đất khác, không thể trồng trọt lương thực. Không thể ngờ lần này không chỉ không bị cướp sạch, còn được người giúp đỡ thoát khỏi tình trạng khốn đốn này, hỏi sao không mừng được cơ chứ!?

Thác Na Dã ha hả cười to đầy sáng khoái, không biết đã bao lâu tâm trạng hẳn không được nhẹ nhõm như bây giờ, cũng không quay đầu, nói:

“Tư nhi, người thấy không? Cũng may khi này các vị ân nhân không để ý đến sự lỗ mẫm của người...”

“Ừm... trưởng làng, Thác Bác Tư hẳn không có ở đây” – Một gã trẻ tuổi tốt bụng nhắc nhở khi thấy trưởng làng mình cứ lăm nhăm một mình, hơi bị mất hình tượng....

“Ừ, ta nói con...hả!?” – Thác Na Dã lật đật xoay người lại: “Thác Bác Tư, hẳn...hẳn biến đâu rồi?”

Đằng sau lưng hắn, ngoài gã thiếu niên tốt bụng nhắc nhở khi này, chỉ là một mảnh trống trơn, thẳng tôn tử của hắn không còn bóng dáng tăm hơi.

Gã thiếu niên nhìn quanh, ai cũng đều đang vui vẻ, chẳng ai trả lời ngoài hắn, đành phải nhận mệnh thông báo tin xấu:

“Trưởng làng, khi này sau khi có thể hoạt động lại tay chân, ta nghe huynh ấy nói muốn tìm hai người kia để đòi lại đồ mà làng ta bị lấy đi”

“Cái gì!?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 13: TẠM BIỆT

“Năm mươi ba...năm mươi bốn...năm mươi lăm...”

Trên con đường đất gồ ghề, một chiếc mã xa chậm rãi đi tới. Trong xe thỉnh thoảng lại truyền ra tiếng đếm trong trẻo của một nữ tử, khiến gã xa phu ngồi bên ngoài cười khò không thôi.

Gã đã làm cái nghề này có hơn mười năm trời, thế nhưng chưa từng gặp qua vị chủ nhân nào như nàng. Một nữ hài tử chưa đến tuổi trưởng thành nhưng gan to hơn trời, thông minh lanh lẹ, tài dụng được cao siêu. Gã thật không thể tưởng tượng ra được bậc phụ huynh nào đã dưỡng ra một cô bé đáng yêu như nàng. Mỗi khi nghĩ đến đứa con trai bảo bối của gã ở nhà chỉ biết theo sau mẹ, khiến hắn lắc đầu ngao ngán.

Vị Đồng thúc không hề biết rằng, ở trong xe cũng đang có một người lắc đầu chán nản.

“Nhiên nhi, ngủ đi thôi, không nên tốn sức vào những chuyện này” – Vô Danh nhìn Cẩn Y Nhiên đang toé toét miệng vừa cười vừa ngồi đếm, ôn nhu

khuyến nhủ

Sau một thời gian ở chung với Cẩn Y Nhiên, Vô Danh cuối cùng cũng dần trở lại bình thường, nói năng cũng lưu loát hơn trước khiến Cẩn Y Nhiên cũng phóng tâm hơn, không còn phải quá lo lắng cho hắn nữa. Nhưng Cẩn Y Nhiên lại không nhận ra, Vô Danh chỉ khi đối với nàng mới như thế, trong thế giới của hắn lúc này cũng được phân ra làm hai phần: ‘Cẩn Y Nhiên’ và ‘còn lại’

Vô Danh tuy mỗi ngày đều nghĩ đến mối hận của hắn khiến hắn không kèm được sát khí, không khác gì với hắn của mười năm bị nhốt trong hang động, nhưng mỗi khi ở cùng một chỗ với Cẩn Y Nhiên, hắn lại có thể trở lại là một người bình thường, một tên nam nhân luôn muốn bảo vệ người quan trọng của mình.

Cẩn Y Nhiên lúc này lại hoàn toàn không để ý đến tên nam nhân ngồi bên cạnh mình, nàng vẫn đang mãi mê đếm số bạc mình vừa ‘thu thập’ được, gương mặt rạng rỡ như hoa.

Sau khi đếm đi đếm lại cẩn thận, Cẩn Y Nhiên lúc này mới thu lại vào một cái túi gấm nhỏ, cẩn thận nhét vào vạt áo trước ngực. Dưới thần sắc dờ khóc dờ cười của Vô Danh, Cẩn Y Nhiên thờ phào nhẹ nhõm, bàn tay trắng muốt vỗ vỗ ngực, xoay đầu mỉm cười với Vô Danh:

“Được rồi, tất cả đã xong. Chúng ta tạm thời không phải lo vấn đề tiền bạc nữa”

Nghe vậy, Vô Danh không nhịn được khẽ cười, nhưng trong phút chốc sắc mặt khẽ biến, trở nên ngưng trọng.

Cẩn Y Nhiên nhìn Vô Danh âm tình bất định, không cần nói nàng cũng có thể phỏng đoán, tám chín phần là sắp có chuyện xảy ra. Quả nhiên, Cẩn Y Nhiên chưa kịp mở miệng, thân mình đã bị Vô Danh nhắc bổng lên, sau đó không chút lưu tình bị ném ra khỏi mã xa hơn mười trượng, rớt trúng vào một bụi cây lớn, rậm rạp, hoàn toàn mất đi bóng dáng.

Thân người va mạnh xuống nền đất, tuy đã có một bụi cây đỡ lực nhưng không đáng là bao, đau đớn trong phút chốc lan ra toàn thân. Cố gắng ngóc đầu lên một chút, Cẩn Y Nhiên đang chuẩn bị hung hăng trừng mắt nhìn cái tên nam nhân không biết ‘thương hoa tiếc ngọc’ kia, nhưng chưa kịp làm gì, một tiếng nổ kinh thiên động địa vang lên, khói bốc mù mịt. Sau khi làn khói trắng tan đi, hình ảnh trước mắt khiến Cẩn Y Nhiên phải trợn mắt há hốc mồm.

Trước mắt Cẩn Y Nhiên lúc này không còn là một chiếc mã xa mà nàng đã ngồi suốt mấy ngày qua, bây giờ phải dùng từ ‘tan hoang’ để hình dung tình trạng của nó hiện giờ. Tệ hơn nữa, bên cạnh nó là ba cỗ thi thể bê bết máu, một người hai ngựa. Tuy ảnh hưởng của vụ nổ quá lớn khiến thi thể người này không thể nhận dạng được nữa, bất quá Cẩn Y Nhiên cũng có thể biết lai lịch của nó – Đồng thúc – gã xa phu nàng đã thuê khi ra khỏi thành Hồng Mao cách đây không lâu.

Tại sao nàng không nghĩ đến là của Vô Danh ư? Nếu trong hoàn cảnh khác, cùng là nam nhân, thi thể lại bị tàn phá nặng nề, căn bản là không có gì để phân biệt.....nếu như không phải Vô Danh đang bình yên đứng bên cạnh.

Khi nhìn thấy thân ảnh của Vô Danh trong trung tâm của đám khói trắng, Cẩn Y Nhiên tâm thần nhất thời buông lỏng, âm thầm kêu may mắn, cục tức vừa trào lên vô thanh vô tức biến mất không còn tăm hơi.

Cẩn Y Nhiên còn giận được sao? Hắn làm thế cũng chỉ vì tránh cho nàng gặp nạn, cái đó ngay cả kẻ ngu cũng nhận ra, Cẩn Y Nhiên lại càng không ngu ngốc. Nàng biết không chỉ như vậy, với công lực thâm hậu của Vô Danh, muốn bảo vệ nàng khỏi vụ nổ kia căn bản không tính là gì, điều khiến hắn không kịp thông báo quãng nàng đi không thương tiếc chính là vì người gây ra vụ nổ lớn này.

Sau khi khói tan hết, xung quanh Vô Danh xuất hiện năm tên hắc y nhân, trên y phục của chúng đều thêu một đồ án khác nhau: một đóa hoa lửa đỏ rực, một thanh đao tinh xảo màu bạc lấp lánh, một nhánh cây hình dáng kỳ quái, trên thân lại trổ một đóa hoa màu lục, trông phi thường xinh đẹp, người đứng kế bên, trên hắc y có thêu một tòa giả sơn vàng rực, cuối cùng là một nữ tử vận hắc y, trên hắc y là hình một đám thanh vân đang bao quanh ba giọt bích thủy. Có thể nhận ra, cả năm người này đại diện cho ngũ hành trong thiên địa, có thể là trưởng lão một ban phái nào đó, Cẩn Y Nhiên thầm nghĩ.

“Chủ nhân có lệnh, người phải quay về” – Tên hắc y mang đồ án Mộc chậm rãi nói

“Hừ” – Vô Danh liếc nhìn gã, hừ lạnh: “Chủ nhân các người nói thì ta phải nghe theo sao?”

“Người...” – Tên mang đồ án Hỏa nổi nóng

Vô Danh không thèm liếc mắt nhìn hắn, trầm giọng: “Ta sẽ không ngu xuẩn đến mức nghe theo kẻ có ý định giết mình. Hơn nữa....nếu ta theo các người về, ta còn có cơ hội sống sao?”

Gã hắc y Thổ nhú mày, chưa kịp trả lời, hình ảnh Vô Danh chợt mờ đi, sau đó hoàn toàn biến mất.

Năm người cả kinh, nhưng trong phút chốc lại phát hiện điểm đen ở phía Tây hơn trăm trượng, gã Thổ vội quát:

“Đuổi theo!”

Sau đó năm đạo ngũ sắc phóng đi, hướng về điểm đen lúc này cơ hồ gần như biến mất nơi chân trời.

Vô Danh cùng năm tên hắc y nhân rời đi được hơn nửa canh giờ, trong một bụi cây rậm rạp gần đó chợt lay động, một thân ảnh nhỏ xinh xuất hiện.

Cẩn Y Nhiên hai mắt vô thần hướng về phía chân trời xa xa, tay phải nắm chặt một túi da nhỏ đẹp, hắn là bên trong không còn lại gì.

‘Sao lại như vậy chứ? Tại sao lại hết lúc này? Bây giờ mình phải làm sao đây?’

Cúi đầu nhìn túi da trong tay, hai mắt Cần Y Nhiên nhắm lại, lòng rối như tơ vò.

Khi này lúc đám hắc y đang rảnh hơi nói chuyện, Cần Y Nhiên núp trong bụi cỏ âm thầm muốn phóng ra Tinh phần để chế trụ bọn chúng, cùng Vô Danh trốn thoát, hay tốt nhất là ra tay hạ sát hết đám đó diệt khẩu. Nhưng khi tay nàng cần cần dục dục luôn vào trong túi da mới phát hiện một thiếu sót phi thường, phi thường to lớn: hết dục.

Lúc này Cần Y Nhiên vô cùng muốn tát một cái vào mặt mình, mắng to cái tật bất cần. Bất quá...nàng là người biết quý trọng bản thân, không thể làm ra hành động hại đến mình như vậy...ít nhất là trong trường hợp không có ích lợi tương đương (t/g: và em đã bó tay...~CYN: cảm!)

Cần Y Nhiên tuy có lo lắng cho Vô Danh, nhưng nàng biết hắn sẽ không dễ chết như thế, tuy cấp độ sát thủ lần này cao hơn không ít, nhưng số lượng cũng vì thế mà giảm đi, cần bản là không hơn lần trước bao nhiêu. Nàng tin tưởng, chỉ như vậy thì không thể giết được hắn, mà dù Vô Danh không đánh lại cả năm người thì vẫn có cơ hội chạy thoát, nhưng với điều kiện là không vướn bận thứ gì, mà nàng lại trùng hợp là thứ “vướn bận” đó. Cho nên, hiện tại Cần Y Nhiên cũng chỉ còn nước là thất thần nhìn hắn đi xa, cầu mong cho tái kiến lần sau không quá lâu.

“Quả là nữ nhân vô tình, ngay cả người của người cũng có thể dễ dàng vứt bỏ như thế”

Không biết từ lúc nào, phía sau Cần Y Nhiên đã xuất hiện một nam nhân gần hai mươi, da thịt màu nâu đồng, mặc một bộ da thú, trông vô cùng cường hãn. Gương mặt góc cạnh đầy nam tính, ánh mắt nhìn Cần Y Nhiên chứa vài phần chế giễu.

Cần Y Nhiên từ trong suy nghĩ hồi phục, quay ngoắt lại, nhìn chăm chăm vào gã nam nhân đang đứng sau lưng nàng, hai mắt như phún hỏa, mười phần căm phẫn.

Không phải tại bọn sơn tặc làng hắc nàng hao thuốc sao? Không phải vì hắn ngoan cố lắm mồm nàng lại phải dùng thuốc sao? Rót cục phân thuốc nàng tốn bao nhiêu ngân lượng (của người khác) cùng công sức để dành cho một tháng lại tiêu phí chỉ trong mấy ngày, để bây giờ phải để Vô Danh gặp nguy hiểm, tất cả không phải vì tên nam nhân này hay sao?

Càng nghĩ nộ khí càng nhiều, con tức càng tăng, Cần Y Nhiên không thèm suy nghĩ, lấy thế sét đánh không kịp bưng tai giờ chân đạp một phát toàn lực...

Trong khu rừng xanh thắm đầy sức sống, tiếng chim ríu rít rôm rả, trời xanh cao vời vợi, những áng mây trắng xốp mềm phiêu phù trên không trung, đột nhiên, từ trong một góc của cánh rừng, truyền đến tiếng kêu thảm thiết của một nam nhân, khiến cho hoa rụng thất sắc, chim bay tán loạn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 14: CHỜ

Ổng tay áo cuộn gọn, tà váy thướt tha cũng bị vén cao, cột vào bên hông, đứng trước vách đá gồ ghề, Cần Y Nhiên vươn hai tay lên cao, bám vào khe đá gần đó, hai chân mượn thế vào gờ đá lồi ra, chậm rãi leo lên vách đá.

“Này, người làm gì vậy?” – Đột nhiên, bên dưới nàng truyền đến tiếng một nam tử

“.....”

Đầu đầy mồ hôi, Cần Y Nhiên chỉ hơi khựng lại một chút, tiếp tục cắn răng trèo lên phía trên, hoàn toàn lờ đi người vừa gọi nàng.

Thác Bác Tư sau khi con đau giảm bớt, khắp khiêng đuôi theo Cần Y Nhiên, lại thấy nàng đứng ngay người trước một vách đá đen, không khỏi cảm thấy kì lạ. Đang chuẩn bị mở miệng gọi Cần Y Nhiên, lại thấy nàng không chút ý tứ vén áo váy lên, lộ ra hai cánh tay mảnh khảnh yếu đuối, cùng đôi chân thon dài trắng muốt, cố gắng trèo lên vách đá trước mắt. Hắn không nhịn được bật ra tiếng hỏi, nhưng, tất nhiên là chẳng có người đáp lại hắn.

“Uy, ta hỏi người mà?” – Thác Bác Tư không chịu thua

“.....”

“Uy, người có.....”

‘Bốp!’

Một chiếc hài vô cùng xinh xắn nhỏ nhắn, không chút khách khí “đáp” thẳng vào mặt Thác Bác Tư.

Cần Y Nhiên cuối cùng cũng leo đến một gờ đá nhô ra khoảng một thước, cẩn thận ổn định vị trí. Lúc này, hai mắt Cần Y Nhiên phát sáng như đèn pha, nhìn chăm chăm đến một nhánh từ thảo tỏa ánh sáng nhàn nhạt màu tím đang bám ngoằn ngoèo trên vách đá đen bóng phía trên gờ đá nàng đang đứng.

“Từ Cốt thảo! Không ngờ ở đây ta lại gặp Từ Cốt thảo. Loại cỏ này nếu ở thế giới của ta cũng đã tuyệt chủng từ lâu, không ngờ bây giờ ở đây đi bậy đi bạ cũng có thể thấy nó dễ dàng thế này, có phải là đang lừa người không đây?”

Cần Y Nhiên ánh mắt tham lam nhìn không chớp mắt, một tay nhanh chóng rút thanh chủy thủ không biết được nhét ở nơi nào trên người ra, đồng thời móc cái khăn lụa trong người xé đôi, bọc hai bàn tay lại.

Các động tác nhuần nhuyễn thuần thục, trong chớp mắt, nhánh Từ Cốt thảo đã an vị trên tay Cần Y Nhiên khiến nàng hớn hờ, tim đập liên hồi. Chỉ đến khi nhánh Từ Cốt thảo đã gọn gàng nằm trong một cái giỏ bằng trúc, lúc này Cần Y Nhiên mới có thể thở phào nhẹ nhõm.

Nàng hôm nay coi như là có chút an ủi a. Tuy là phải chia tay với “tiểu nương tử” đáng yêu của nàng, nhưng mà bây giờ kiếm được thứ này coi như là chuẩn bị vật liệu để trả thù đi.

Từ Cốt thảo, nghe tên là biết không phải thứ tốt lành gì. Nó là nguyên liệu chủ yếu của một trong ‘Thập tuyệt độc’ mà ngày trước Cần Y Nhiên rảnh rỗi chế ra, sau khi đọc một loạt các truyện kiếm hiệp. Nhưng, lúc đó vì Từ Cốt thảo đã tuyệt chủng, nàng không thể làm gì khác hơn là thay thế bằng thứ khác. Bởi vì theo phương thuốc nàng chế ra, chỉ có dược tính của Từ Cốt thảo là phối được hoàn hảo nhất, khiến độc được có thể phát huy uy lực tối đa, vô thanh vô tức ăn mòn toàn bộ xương cốt của nạn nhân bất hạnh trúng độc, với thời gian không đến mười giây. Quả thật là vô cùng bá đạo, ờ...cũng là thứ nàng thích nhất, thật ngại quá!

Cột chặt giỏ trúc vào túi hành lý sau lưng, Cần Y Nhiên nghĩ đến giây phút mình trở thành ‘mỹ nhân cứu anh hùng’, còn một đám người ức hiếp hấn trong nháy mắt biến thành một bộ túi da, thật là khoan khoái trong lòng a!

Nghĩ đến đây, khoe miệng Cần Y Nhiên khề nhếch, hàn quang trong mắt chọt lóe.

“Nè, con nhỏ kia, sao nãy giờ ta gọi mà ngươi không...”

‘Bốp!’

Thác Bác Tư bị một tiểu cô nương trắng trợn không ngó ngang đến, nhất thời nộ khí xung thiên, mở miệng quát lớn, nhưng chưa kịp nói xong đã “vui vẻ” mà “đón” thêm một chiếc hài xinh xắn khác vào mặt, khiến mặt hấn lúc này đỏ bừng vì tức giận.

Cần Y Nhiên làm như không thấy, vô tư trèo xuống, vô tư nhặt đôi hài bé nhỏ của mình đang ngay ngắn nằm bên cạnh tên đầu gối Thác Bác Tư. Đường như nàng cảm thấy như thế còn chưa đủ, vừa huyt sáo vài khúc nhạc ngớ ngẩn, vừa chậm rãi, tỉ mỉ mang hài vào đôi bàn chân ngọc nhỏ nhắn. Sau đó vỗ vỗ vai Thác Bác Tư, “ôn nhu” khuyên nhủ:

“Ta nói...ngươi đã biết ta không để ý ngươi thì ngươi còn hỏi làm gì? Ngươi là đầu đất à?”

Ngừng một chút, Cần Y Nhiên lại thờ dãi:

“Haiz...không cần ngươi nói ta cũng biết mục đích ngươi đến là gì. Muốn đòi lại sao?”

Cần Y Nhiên thân nhiên ngược nhìn cái đầu liên tục gật lên gật xuống của Thác Bác Tư, hơi nhướn người lên, ghé miệng sát vào tai hấn, chậm rãi phun ra hai tiếng:

“MỒ – TUỔI!”

Sau đó, Cần Y Nhiên vô cùng vui vẻ, nhí nhảnh nhí nhảnh (như con cá cảnh) rồi đi, để lại một tên nam tử hán to lớn đứng ngậy ra như phỗng, cơ hồ có thể thấy khói bốc ra từ hai lỗ tai của hấn, gương mặt vắn vẹo tới cực điểm.

‘Chết tiệt! Tại sao ta cử động không được thế này? Ngay cả nói cũng không nói được. Con...con nhỏ đó, cứ chờ đi. Cho dù ngươi đi đâu ta cũng có thể theo tới cùng, hừ!’

Trên một vùng đất hoang phía sau dãy Phong Linh sơn, liên tiếp vang lên những tiếng ‘leng keng’ của đao kiếm, kèm theo hàng loạt tiếng nổ làm rung chuyển trời đất. Rừng cây lung lay như sắp đổ, những mảng lá lớn bị gió lốc không biết từ đâu, cuốn tung đầy trời, sau đó là các tia chớp thô to từ trên không trung đánh thẳng xuống, khói bốc mù mịt cả một khoảng không.

“Đằng Vân Giá Vũ, khai!”

Cùng tiếng hét vang lên, hơi nước xung quanh hơn mười thước đột nhiên ngưng tụ lại thành hình mũi kim, theo con gió xoáy nhỏ cuốn thành một đoàn, ‘ầm ầm’ lao về phía trước, hướng về phía một bóng đen đang đứng sừng sững trước mắt.

“Hừ”

Nhìn thế tiến công hùng hổ của tên hắc y Thủy, Vô Danh chỉ hừ lạnh, không nhanh không chậm giơ một bàn tay hướng về phía trăm ngàn mũi kim bằng

nước đang lao tới, đột ngột phát tay thành hình bán nguyệt. Một đoàn lửa đỏ rực theo tàn ảnh của cánh tay xuất hiện, lan rộng, trở thành một tấm thuẫn bằng lửa trước mắt Vô Danh.

‘Ầm!’ – Hàng trăm ngàn mũi kim sắc bén đụng trúng tấm thuẫn lửa, tan chảy không còn một mảnh, còn lửa trên tấm thuẫn không dao động mảy may. Gã hắc y Thủy sắc mặt tái nhợt, hiển nhiên đã bị ma pháp phản phệ

Bốn tên hắc y còn lại biết Thủy đã tấn công thất bại, liếc nhìn nhau đầy thâm ý, đồng loạt phóng thích ma pháp bản thân, tấn công ồ ạt vào Vô Danh:

“Liệt Ma Hóa Diễm, khai!”

“Bách Luyện Kim Tinh, khai!”

“Long Mộc Đoạn Trường Mệnh, khai!”

“Thổ Tức Quy Chung, khai!”

Bốn đạo quang mang, như những con đại xà hung mãnh phóng đến Vô Danh, tiếng rít xé gió khiến người nổi gai ốc, nhanh đến mức không kịp phản kháng. Nếu là người bình thường trong trường hợp bị bốn ma pháp sư tấn công cùng lúc, chắc chắn chỉ có thể chết không thể nghi ngờ.

Đúng, nếu... là người bình thường.

“Không biết sống chết!”

Giọng nói lạnh băng đột nhiên vang lên từ phía sau của cả bốn người, họ chưa kịp giật mình phản ứng đã thấy lạnh lẽo nơi yết hầu, trước mắt xuất hiện dòng suối màu đỏ phụt cao. Suy nghĩ duy nhất trước khi bọn họ vĩnh viễn chìm vào bóng tối là:

“Hắn không phải là người!”

‘Vút’

‘Phập’

Vô Danh sau khi xử lý xong bốn tên hắc y bên này, không chút chần chừ, vung tay. Một đạo hắc quang bắn thẳng đến tên hắc y Thủy cuối cùng. Lực đạo mãnh liệt cắm hẳn lên thân cây phía sau lưng, chết không kịp ngáp. Lúc này mới có thể nhận rõ, đạo hắc quang trước ngực tên hắc y Thủy là một thanh chủy thủ đỏ rực hết sức tinh xảo.

Chậm rãi tiến đến xác chết bị găm chặt vào thân cây, Vô Danh đột ngột phát tay, nhoáng lên, trong chớp mắt đã biến mất khỏi nơi đó, để lại một vùng đất hỗn loạn cùng năm cỗ thi thể, cho thấy nơi đây từng xảy ra một trận đấu ác liệt.

Nếu có người chăm chú hơn một chút, trên thi thể tên hắc y Thủy vẫn còn rỉ máu, được khắc một kí tự vào người, hay đúng hơn là một chữ:

“CHỜ”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 15: TRUY NÃ

Phi Vân son trang-

Từ Nhất không phản ứng gì, vẫn cúi đầu quỳ một gối trước mặt người đang ngồi trên chủ tọa, nhưng bàn tay chống đất khẽ run rẩy đã tiết lộ tâm trạng cực độ hoảng sợ của hắn lúc này.

Kế hoạch thất bại, ngũ đại ma pháp sư tử, mất đầu mục tiêu, bất kì tội nào trong những tội trên đều có thể dễ dàng khiến hắn đánh mất cái mạng nhỏ của mình, chưa kể đến dù đổi mạng của hắn cũng không thể bù nổi mất mát Từ Dạ lâu phải chịu.

Ai cũng biết ma pháp là con đường vô cùng gian nan nhưng cũng là tối cao quý nhất Bắc Phong đại lục. Để học được ma pháp, trước hết người đó phải có ‘Thiên Phú’ – một loại khí kì lạ lưu động nơi Đan Điền. Việc tiếp theo là được một vị sư phụ giới hướng dẫn, cùng bí pháp tu luyện phù hợp mới có thể bước lên con đường ma pháp sư. Nhưng đó chỉ là bắt đầu, con đường ma pháp chia ra sáu giai đoạn chủ yếu: Ma pháp học đồ, Ma pháp sư, Đại ma pháp sư, Ma đạo sư, Thánh ma đạo sư, Pháp thần.

-Ma pháp học đồ: người vừa bước chân vào con đường tu luyện ma pháp, bao gồm ba bậc: hạ, trung, thượng.

-Ma pháp sư: người chân chính bước trên con đường ma pháp, có thể phát ra một số các loại pháp thuật cấp một, cũng chia làm ba bậc: hạ, trung, thượng

-Đại ma pháp sư: lúc này các pháp thuật cơ bản đã vững chắc, có thể phát ra một số các pháp thuật cấp hai và ba, tốc độ tuy nhanh hơn Ma pháp sư một nửa nhưng cũng chỉ đối với các pháp thuật cùng cấp, pháp thuật cấp ba chỉ có thể cơ bản nắm vững để thi triển, gồm ba bậc: hạ, trung, thượng

-Ma đạo sư: chân chính là người đứng trên đầu quan phủ, cần ‘Thiên Phú’ có độ tinh thuần tiêu chuẩn mới có thể vượt qua được ranh giới giữa Đại ma pháp sư và Ma đạo sư, có thể thuần phát (phát ra trong nháy mắt) các pháp thuật từ đồng cấp trở xuống, pháp thuật có thể vượt mức thi triển sẽ chậm lại một nửa, bao gồm sáu cấp bậc: từ một đến năm, cuối cùng là đỉnh phong

.....Tạm thời chúng ta sẽ không bàn đến các cấp bậc phía sau, có bàn thì cũng chưa xuất hiện a!

Người có ‘Thiên Phú’ không phải rất quý hiếm, nhưng cũng không phải đi đâu gặp đó. Trong năm mươi người mới có được một, đó là chưa kể đến ‘Thiên Phú’ của họ có tốt hay không, hơn nữa, ma pháp sư cần chuyên tâm tu luyện, không mải đến thế sự, vì thế, có thể thấy một tổ chức trong giới gian hồ có thể có năm vị Đại ma pháp sư là cỡ nào quý trọng. Trang chủ Phi Thừa Đức đã tốn một khoảng kim tệ vô cùng lớn mới có thể mời năm vị Đại ma pháp sư trấn lâu, lúc này lại không tiếc động chêt vào tay đứa con bị từ bỏ của trang chủ, lại đánh mất dấu vết của hắn....

“Tới Hinh Đường lãnh phạt” – Âm thanh trầm thấp đột nhiên vang lên, có chút vô lực

Từ Nhất hơi ngần ra, không nghĩ tới hắn vẫn còn có thể bảo trụ tính mạng. Nghĩ thì nghĩ như thế, Từ Nhất vẫn là không chậm trễ ứng tiếng, sau đó chột nhóang liền tan biến vào bóng đêm

“Phụ thân, sao người lại tha mạng hắn?” – Từ trong bóng tối phía sau chủ tọa, thanh âm một nam tử vang lên

Người trung niên đang ngồi ở chủ tọa, không ai khác chính là Phi Thừa Đức. Hắn nhũu mày, cũng không xoay đầu, chậm rãi nói:

“Chúng ta không thể tái tổn thất”

Thanh niên từ trong bóng tối từ từ hiện thân, một thân hắc y trường bào, viền mép là các đường kim tuyến hoa lệ, gương mặt dài và nhọn, mắt một mí hơi hé lộ ra một chút con ngươi đen thâm trầm giảo hoạt, mũi cao thanh mảnh, môi trên mỏng dưới dày, trông thế nào cũng đầy tà khí. Hắn thông thả bước đến bên cạnh chủ tọa, nghiêng đầu nhìn người phụ thân cao cao tại thượng, cười dài:

“Nhi tử cũng biết phụ thân đang lo lắng Từ Dạ lâu không đủ nhân thủ, cao thủ lại đang nhận nhiệm vụ chưa thể trở về. Bất quá....” – Thanh niên không biết từ đâu lấy ra chiếc phiến, ‘Phạch’ một tiếng mở ra, phe phẩy cho người trung niên nam nhân đang ngồi bên cạnh, giọng điệu đầy ẩn ý: “....chúng ta cũng không gấp”

“Ý ngươi là...?” – Phi Thừa Đức liếc nhìn nhi tử của mình, nghi hoặc hỏi

Người thanh niên vẫn tiếp tục quạt cho Phi Thừa Đức, không nhanh không chậm nói:

“Mục tiêu đã trúng Truy Hồn hương, cho dù hắn có chạy đến đâu chúng ta vẫn có thể cho linh điều tìm hắn. Hiện tại chúng ta có chuyện khác cần phải làm, dù sao hắn chỉ có một người, không thể gây nguy hại cho chúng ta ngay lúc này.”

Vừa nói, thanh niên móc từ trong vạt áo một phong thư nhỏ bằng bàn tay đưa đến trước mặt Phi Thừa Đức, sau đó lại cầm chiếc phiến phe phẩy cho bản thân.

Phi Thừa Đức sắc mặt nghi hoặc, chậm rãi xé phong thư đọc nội dung bên trong. Thần sắc hắn lúc này từ nghi hoặc dần chuyển sang khó hiểu, cuối cùng là ngưng trọng, không nói hai lời vận nội lực

‘Bụp’

Cả phong thư lẫn trang giấy trong chớp mắt biến thành bột trắng, tan rã trong không khí. Thanh niên lúc này cũng không chào một tiếng liền ha hả vừa cười vừa đi đến cửa phòng, tiêu sái ly khai, mặc cho người phụ thân tôn quý của hắn lúc này mặt từ đen đã chuyển sang đỏ bừng. Qua một lúc sau, từ trong thư phòng đột ngột vang lên tiếng gầm đầy giận dữ:

“PHI THẦN.....!!!”

Lam Vân thành, một trong bốn thành thị lớn nhất Ngọa Vân quốc gồm: Lam Vân thành, Bạch Vân thành, Dạ Vân thành và Hoàng Vân thành, náo nhiệt phồn hoa không sao tả xiết, lúc này lại càng thêm rầm rộ hơn bao giờ hết.

Nguyên nhân rất đơn giản, Lam Vân thành có lịch sử hơn một trăm năm, là nơi chủ trì của Ma pháp Đại hội mười năm một lần, chỉ còn hơn một tháng nữa nơi này sẽ lại xuất hiện một vị Ma pháp Minh chủ. Vì thế khắp đường phố lúc này đều là những ma pháp sư áo bào trùm kín người, tay cầm ma pháp trượng tập nập trên phố.

Nữ nhân vật chính của chúng ta lúc này đang vô cùng buồn bực, hết sức buồn bực, không thể nào buồn bực hơn.

“Ta nói ngươi a, tiểu tử, ngươi phải biết là ngươi không nên lấy đi công sức của người dân làng ta. Ngươi dù sao chỉ là một tiểu hài tử chưa trưởng thành, bộ dáng lớn lên như vậy hẳn là tiểu thư khuê phòng đi, chưa hiểu biết người khác lúc kiếm ăn khổ sở như thế nào. Lại còn có %^#^(&*(#)\$).....blablabla!”

Đúng, chính là vì hắn, cái tên Thác Bác Tư cực kỳ không giống nam nhân này!!! Thống hận a thống hận! Người ta nói một người đàn bà bằng năm trăm con vịt, cư nhiên ngay cả năm trăm con vịt cũng không đầu lại miệng hắn.

Từ ngày nàng rời khỏi Phong Linh sơn đến nay Thác Bác Tư vẫn lèo đèo theo nàng, nói ba cái thứ gì là đạo lý nhân sinh, phẩm hạnh đạo đức. Buồn cười, sơn tặc lại giảng nàng không nên cướp của sao chứ? Đến khi nàng quật lại hắn, hắn lại... lại... lại thực là tự hào vô ngữ:

“Ta là ứng cử viên sáng giá nhất cho chức vị trưởng đoàn Phong Linh sơn tặc đời thứ XX”

WTF!!!

Hậm hực lôi tờ giấy từ trong vạt áo, Cẩn Y Nhiên nheo mắt nhìn nhìn lại. Tờ giấy này là nàng vất vả lắm mới nhờ được một thúc bá nông dân vẽ ra cho nàng. Lam Vân thành, thành thị gần nhất nàng có thể đi bộ tới. Đúng là có tiền mà ở nơi hoang sơn dã lĩnh này cũng không chỗ tiêu là bực nào đáng thương a!!!

“Wey, ngươi nói thế này là còn bao lâu mới tới nơi?”

Cẩn Y Nhiên quay đầu liếc nhìn nam nhân đang thao thao bất tuyệt sau lưng nàng, ngón trỏ chỉ chỉ vào tấm bản đồ, thực không tình nguyện lên tiếng hỏi. Ai bảo hắn là ‘hoa tiêu’ ở nơi này đây!

Thác Bác Tư một bộ ‘ta thực bất mãn thái độ học tập của ngươi’ nhìn nhìn Cẩn Y Nhiên, tái sau lại liếc thoáng qua tấm bản đồ trên tay nàng, bâng quơ nói:

“Nơi này cách Lam Vân thành khoảng chừng nửa canh giờ nữa đi. Bất quá ta nói ngươi cái này hài tử quả thật là...^%\$#&()&((&”

Cẩn Y Nhiên sau khi có được đáp án, liếc cũng không liếc hắn một cái, xoay người tăng nhanh tốc độ...ách, đi bộ hướng phía trước đi tới, mặc cho người nào đó lại tiếp tục bài ^\$%&& của hắn.

Đầu ong ong u u chừng hơn nửa canh giờ sau, Cẩn Y Nhiên cùng Thác Bác Tư rốt cuộc cũng đến được cổng thành Lam Vân.

Cẩn Y Nhiên háo hức nhìn một hàng người dài lao xao xếp hàng trước cổng thành không khỏi cảm thán, may mắn a, có thể đến đứng dịp như thế này. Trên đường đi đã phong phanh nghe nói về Ma pháp Đại hội là cỡ nào hoành tráng, cỡ nào hoa lệ, không giống như Võ lâm Đại hội cái kia nhàm chán, hét ta giết giết ngươi đến ngươi giết giết ta như vậy huyết tính.

Hí hửng chen chúc vào hàng người náo nhiệt, Cẩn Y Nhiên hoàn toàn đã quên cái tên Thác Bác Tư lắm mồm kia tuốt chín tầng mây rồi. Còn tên Thác Bác Tư thì không tốt như nàng cái dạng này tò mò ‘du khách’, hẳn dù sao cũng là ma cũ ở nơi đây, gặp mấy cái Đại hội cũng không là chuyện gì lạ, hơn nữa hắn không học ma pháp, sẽ không hứng thú cái Đại hội mà hắn ngay cả nhìn cũng chẳng hiểu được kia. Bất quá... vẫn là xếp hàng theo nàng thôi, hắn còn không quên tài sản làng hắn nằm trong tay nàng đâu.

Một khắc sau...

Trời có chút nắng rồi

Ba khắc sau....

Nắng làm gì mà rất đến thế, cháy đen da của nàng mất thôi, ô ô ô...*khóc*

Năm khắc sau...

Cuối cùng, cuối cùng cũng có thể đến được cổng thành, cái hàng người dài chết tiệt a!!!

Nước mắt lưng tròng nhìn hai vị đại ca vệ binh gác hai bên cổng thành, Cẩn Y Nhiên còn chưa kịp mở miệng tả oán

‘Soạt’ một tiếng, một tờ giấy ó vàng đột ngột chắn trước mắt Cẩn Y Nhiên. Cẩn Y Nhiên buồn bực nhìn tên vệ binh hét nhìn vào tấm giấy mốc meo trước mắt lại sầm soi nhìn gương mặt nàng. Nàng biết nàng xinh xắn tuyệt mỹ động lòng người, khí chất thanh tao thoát tục như tiên nữ hạ phàm, nhưng mà có cần như thế quan sát nàng hay không?!!

(vô vãn ánh mắt khinh bỉ liếc nhìn ai đó)

“Uy, lệnh truy nã? Lại có chuyện xảy ra nữa a?”

Một giọng nói Cẩn Y Nhiên thập phần chán ghét suốt cả đoạn đường đi lại lần nữa vang lên, nhưng lần này nó lại ngoài ý muốn không làm nàng sinh nửa phần khí.

Cẩn Y Nhiên nghe Thác Bác Tư nói, không khỏi nhướn mày nhìn về phía tờ giấy tên vệ binh trước mắt đang cầm. Vừa liếc mắt, Cẩn Y Nhiên liền thạch

hóa đương trường, về mặt không dậy nửa điểm gọn sóng, chỉ là trong mắt toát ra vô vàn kinh ngạc soi hình ảnh trên tờ giấy mốc meo, trong lòng âm thầm kêu gào:

‘Thanh Phong, Phi Thần....các...các người rốt cuộc là làm sao a!!?’

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 16: TRÁNH VỎ DỪA GẶP VỎ DỪA

Qua khỏi cổng thành, Cần Y Nhiên mãi mê chìm trong suy nghĩ về lệnh truy nã lúc nãy, cảm thấy có chút hiểu rõ, nhưng lại có chút nghi hoặc.

“Này!”

Mới nhìn đầu tiên có thể dễ dàng nhận ra Thanh Phong hẳn không phải công tử thế gia bình thường. Công tử bình thường có ai lại đi khắc gia huy trên mã xa hoa lệ đặc tiền, chưa kể đến luật lệ của Bắc Phong đại lục rất nghiêm khắc. Từ Bá tước trở lên mới có thể tự lập gia huy, còn lại đa phần đều là do lập công mà ban thưởng tước vị, những người đó chắc chắn không thể có gia huy.

“Uy...”

Còn tên Phi Thần kia càng không bình thường. Rõ ràng tướng mạo, thân thể cường hãn, khí tức mãnh liệt, nhìn kiểu nào cũng là con nhà võ tướng, hay có thể hẳn chính là võ tướng không chừng, như thế nào lại rồi hơi ngán dậm rượt theo ‘tình nhân’ vậy chứ? Để giờ lại bị phát lệnh truy nã, chỉ sợ là gia tộc bọn hắn...

“Xú nha đầu, người có nghe không hả?”

Thác Bác Tư tức giận rống lên, tay nhanh chóng bắt lấy vai Cần Y Nhiên giật lại, ý muốn nàng dừng lại nghe hắn nói. Nhưng Thác Bác Tư không ngờ tới Cần Y Nhiên đang lo suy nghĩ, bị người lạ xà đột ngột, mất thăng bằng ngã về phía sau, đánh hẳn lên người hắn.

Không lường trước được Cần Y Nhiên sẽ dễ ngã như thế, Thác Bác Tư luống cuống hai tay đỡ lấy thân hình kiều tiểu, móng vuốt của nàng. Một làn hương thanh khiết đột ngột ập vào mũi khiến tâm thần hắn trở nên vô cùng thư sướng, hai tay đang đỡ lấy Cần Y Nhiên cũng vì thế mà ôn nhu hơn rất nhiều. Trong phút chốc, Thác Bác Tư có chút thất thần, ôm lấy thân hình mỏng manh của nàng, đứng trơ ra giữa đường phố náo nhiệt.

Bất ngờ, người trong lòng hắn đột nhiên kịch liệt giãy dụa không ngừng, la hét thất thanh:

“A...sắc lang, sắc lang, buông ta ra!”

Vì lúc này là thời điểm gần với Ma pháp đại hội, người trong thành nườm nượp qua lại, nghe tiếng hét của Cần Y Nhiên đều tò mò xúm lại bao vây lấy hai người.

Thác Bác Tư xấu hổ, không biết làm sao để giải thích hiểu lầm đáng chết này với mọi người trong khi Cần Y Nhiên trong lòng hắn vẫn liên tục gào thét, khiến hiểu lầm ngày càng nặng hơn. Hắn không thể làm gì khác là vội vã buông Cần Y Nhiên ra, lập tức lùi lại cách nàng hơn ba thước, ánh mắt ai oán như một tức phụ nhìn Cần Y Nhiên

‘Cô nãi nãi của ta, người nữ lòng nào gán cho ta cái tội danh tày trời như thế? Ta chỉ là muốn người ngừng lại nghe lời khuyên ‘quý báu’ của ta thôi a!!!’

Cần Y Nhiên thấy biểu tình méo mào như sắp khóc của hắn mà thầm cười trộm. Ai bảo người làm gián đoạn suy nghĩ của ta, hừ. Nàng tiếp tục giả lơ, mặc cho người nào đó trong lòng âm thầm kêu khổ không ngừng:

“Mọi người phải giúp tiểu nữ đòi lại công đạo nha, hắn...hắn dám động tay động chân giữa thanh thiên bạch nhật, thật không biết xấu hổ. Các vị hảo hán nghĩa hiệp, xin giúp đỡ tiểu nữ, hắn không ngừng bám theo ta từ cổng thành cho tới bây giờ, ta sợ lắm a...ô...ô...ô...” – Sau đó ôm lấy mặt khóc nức nở

“Huynh đệ, chúng ta không thể để một kẻ vô si như hắn ức hiếp nữ nhân, làm ô nhục danh dự của người chôn vùi lâm như chúng ta” – Một nam nhân khoảng hơn hai mươi phần mộ hô to

Mọi người xung quanh nghe thấy thế cũng bắt đầu nhao nhao lên, ngay cả các vị ma pháp sư cũng thần tình tức giận vùng cao ma pháp trường chia thẳng về phía Thác Bác Tư khiến hắn kêu khổ không thôi, ánh mắt hung ác phóng về phía nữ nhân chết tiệt đang lúi vào đám đông biến mất dạng.

“Phù, cuối cùng cũng thoát”

Sau khi lợi dụng đám đông chuẩn bị, Cần Y Nhiên chậm lại cước bộ, vỗ vỗ ngực thở phào nhẹ nhõm. Từ khi đụng phải hắn không biết nàng đã bị ‘tra tấn’ lỗ tai đến cỡ nào! Đã là son tặc lại thích giảng đạo lý, không biết hắn có sinh nhảm nơi không nữa, haiz. ...

Đạo trên đường phố đông đúc, hàng quán san sát nhau bày bán đủ mọi loại hàng. Có sạp bán các viên đá màu nhỏ nhỏ vô cùng xinh đẹp, có lẽ là tinh thạch trong truyền thuyết. Tinh thạch là một loại đá chứa nguyên tố ma pháp tinh thuần trong tự nhiên, có tác dụng bổ sung năng lượng ma pháp cho các ma pháp sư hoặc có thể khám vào các vật phẩm ma pháp, trận pháp do ma pháp sư chế tạo v.v... nói chung là nó... đáng tiền lắm đấy, hờ hờ. Cần Y Nhiên vừa nhìn thèm thuồng vừa chảy nước miếng, dù sao nàng cũng không học ma pháp, không cần những thứ này.

Ngoài các sạp bán tinh thạch, bên cạnh đó là các quầy hàng bày la liệt da thú, răng nanh, móng vuốt, nhũ châu cùng xương thú, hay chính xác hơn có lẽ là ma thú. Cần Y Nhiên nhìn đến hoa cả mắt, đồ vật ở nơi đây thật quá kì lạ, chẳng có thứ nào nàng từng thấy ở thế giới trước kia, ngay cả thú cũng quái đản và to lớn vô cùng, khiến Cần Y Nhiên càng thêm hưng phấn, lượn lờ khắp nơi.

Ngó quanh quất một hồi, Cần Y Nhiên chợt khựng lại, ngẩng đầu nhìn bảng hiệu phía trên cao một gian cửa hàng đề ‘Thiên Niên Dược Quán’, ngẫm nghĩ một chút, dù sao cũng cần bổ sung thảo dược phòng thân, nên tiện chân bước vào.

Vừa đặt chân vào, một cỗ dược khí đập vào mặt khiến Cần Y Nhiên không nhìn được khẽ nhú mày. Nhìn trước mắt dược quán bề bộn, dược thảo tùy tiện phóng trên các giá gỗ, cũng tương đương như thành thị trước đây nàng từng đến. Lúc đó nàng còn nghĩ thành nhỏ nên cửa hàng cũng sơ sài, không nghĩ đến cả thành thị lớn nhất nhì trong Ngọa Vân quốc cũng gặp tình trạng này, có vẻ như người thế giới này không coi trọng dược thảo lắm thì phải, vậy không hiểu nếu họ bị bệnh thì làm sao mà chữa đây???

Đảo mắt một lượt khắp cửa hàng, cuối cùng phát hiện một tên tráng hán vai u thịt bắp đang ngồi bệt trên đất phân loại dược thảo trong góc phòng, nhàn nhạt hỏi:

“Ngươi là lão bản?”

Tên tráng hán kia vẫn không dừng tay, không lên tiếng. Cần Y Nhiên chỉ là lướt mắt nhìn hán, lại xoay đầu nhìn dược thảo xung quanh. Nàng cũng không lên tiếng hỏi thúc hán, mặc cho hán tiếp tục sắp xếp dược thảo, còn mình thì đánh giá cửa hàng nơi này. Ngoại trừ các giỏ trúc xung quanh tên tráng hán được phân loại xếp đặt gọn gàng, rõ ràng, những nơi còn lại không sai biệt lắm là một đống lộn xộn, bất quá ít nhất vẫn là để bảng tên dược thảo cho khách hàng phân biệt.

“Không, ngươi muốn mua dược thảo?”

Sau khi xếp giỏ trúc lên giá gỗ bên cạnh, tráng hán mới chậm rãi đứng lên, xoay người đối diện Cần Y Nhiên, mặt không hiện chút biểu tình hỏi nàng

Cần Y Nhiên lại dời lực chú ý trở lại trên người hán, nhướn mày:

“Phải, ngươi có Phục Linh thảo, Hoàng Lân sâm, Bạch Ngưu quả cùng rễ Thiên Niên Băng thụ chứ?”

Tráng hán nhìn Cần Y Nhiên vài lần, sau đó gật đầu, xoay người bước đến vài giá gỗ lựa chọn bỏ vào một cái giỏ trúc nhỏ có quai cầm, chậm rãi đến trước mặt Cần Y Nhiên đưa ra:

“Ba trăm bảy mươi hai lượng”

Cần Y Nhiên không nói hai lời, móc ngân lượng nàng đã ‘tích thu’ từ sơn tặc Phong Linh sơn đưa cho tráng hán, một tay nhận lấy giỏ trúc nhỏ xoay người bước đi. Chỉ là, khi đến cửa như chợt nhớ điều gì, quay đầu nhìn tráng hán hỏi:

“Nếu không phiền ta có thể hỏi ngươi một câu?”

“Không phiền”

“Tại sao nơi này dược quán nào cũng để tùy tiện như thế?”

Tráng hán ánh mắt toát lên một tia quang mang, nhìn kỹ gương mặt Cần Y Nhiên, một lát sau thờ ơ trả lời, trong giọng nói không dấu được tia chế nhạo:

“Một lũ không có não”

“Oh? Ý ngươi là...?” – Cần Y Nhiên có chút nghi hoặc

“Nơi này chủ yếu dùng Quang minh ma pháp để chữa trị. Dược thảo chỉ dành cho dân thường không mời nổi Quang minh pháp sư dùng chữa bệnh mà thôi”

Nghe đến đây Cần Y Nhiên có chút lý giải, nơi này vị trí Ma pháp sư rất cao, đặc biệt là Quang minh pháp sư. Tuy Quang minh pháp sư không có lực chiến đấu, nhưng theo tu vi càng cao, năng lực chữa trị càng lớn. Nghe đâu với năng lực của Pháp Thân còn có thể giúp người khỏi tử hồi sinh, là thần y trong thần y. Nếu là vì vậy, năng lực chữa bệnh của dược thảo bị xem nhẹ cũng là chuyện có thể hiểu được, dược quán mở chủ yếu cũng chỉ dành cho bình thường dân chúng, mà họ thì cũng sẽ chẳng quan tâm về thẩm mỹ của cửa hàng làm gì, chỉ cần có thể mua dược thuốc chữa bệnh là xong.

Cần Y Nhiên thầm cảm thán trong lòng. Thế giới trước đây của nàng nghiên cứu cả bao nhiêu nghìn năm về dược hiệu, tranh nhau sống chết chỉ vì một gốc linh thảo, mà qua đến thế giới này, cái gì là hi thế trần dược hay tuyệt tích linh thảo lại nhan nhản đầy đường, đã vậy lại bị tùy ý quăng ở một góc dược quán. Không biết đồng nghiệp của nàng bên kia nếu biết có tức đến học máu hay không đây a...

“Tiểu cô nương, ngươi biết về dược thảo?”

Giọng trắng hán vang lên đánh gãy suy nghĩ của Cẩn Y Nhiên, kéo nàng về thực tại

Nhìn trắng hán giọng nói mang chút kích động, Cẩn Y Nhiên khẽ mỉm cười gật đầu. Ánh mắt trắng hán như đèn pha đột nhiên lóe sáng, thanh âm không còn hồ hững như trước, có chút run rẩy, cẩn thận hỏi:

“Vậy cho hỏi người cần được thảo là...?”

Cẩn Y Nhiên vẫn tiếp tục mỉm cười, không nhanh không chậm trả lời:

“Ta luyện được”

Trắng hán hai mắt trừng lớn, cơ hồ muốn rút cả tròng mắt, lắp bắp:

“Ngươi...ngươi...có thể luyện được?”

“Thế nào? Khó tin lắm sao?” – Cẩn Y Nhiên có chút buồn cười nhìn trắng hán đang nắm chặt hai tay

“Không, không, chỉ là...” – Trắng hán không ngừng lắc đầu, sau đó có chút chần chờ nhìn Cẩn Y Nhiên, rồi sau đó như làm ra một quyết định cực kỳ trọng đại, bước lên một bước, đồng đặc nói:

“Ta là Mạc Ngưu, năm nay hai mươi ba tuổi, thay thúc thúc quản lý Thiên Niên được quán”

Cẩn Y Nhiên ngó người, không hiểu vì sao hắn lại nổi hứng giới thiệu danh tính, nhưng nàng cũng không lắm để ý, chỉ là nhẹ gật đầu, theo lễ đáp trả:

“Ta là Cẩn Y Nhiên, tuổi...là bí mật của nữ nhân, tạm thời ta chỉ là muốn ngao du thiên hạ. Vậy...được rồi chứ?”

“Cẩn tiểu thư, có thể nhận ta làm đệ tử hay không?” – Trắng hán lớn tiếng hỏi, trong mắt tràn đầy hy vọng

Lúc này, Cẩn Y Nhiên hoàn toàn ngốc lảng rồi, không thể theo kịp suy nghĩ của tên dã nam nhân trước mắt.

Rồi đó, kho nhà ta đã hết, bị h thi chờ ta sáng tác tiếp thôi, cỡ 1 tuần/ chương, các nàng có thể qua nhà ta chờ cũng được:

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 17: KẾT THÚC CHUYỆN XƯA

“KHÔNG!”

“Tiểu thư, người nhất định phải nhận ta”

“Ta đã bảo không là không!”

“Sư phụ...”

“Ai cho phép ngươi kêu ta là sư phụ!?”

.....

Dòng người tấp nập trên đường như bị thứ gì chặn lại mà dón thành một đồng ở trước được quán Thiên Niên. Mọi người xúm lại tò mò nhìn một thiếu nữ vô cùng xinh xắn, đáng yêu cùng một trắng hán to lớn gầy cò qua lại. Kì lạ hơn là người đang khẩn thiết cầu xin là trắng hán kia, trong khi người đang dùng mọi cách xua đuổi trắng hán lại chính là thiếu nữ đáng yêu nọ.

“...Được rồi, nếu ngươi muốn làm đệ tử của ta, vậy thì bán nơi này đi theo ta”

Cẩn Y Nhiên cuối cùng không thể chịu sự dây dưa dai như đĩa muối của trắng hán mà buông tay đầu hàng

“Được, sư phụ! Vậy...chúng ta xuất phát?”

Mạc Ngưu hớn hờ cười toe toét, hắn không nghĩ đến có thể dễ dàng bán sư như vậy, nhưng người ta thường nói ‘đừng mừng quá sớm’

“Mai” – Cẩn Y Nhiên băng quơ nói một chữ khiến vẻ mặt rạng rỡ của hắn phút chốc tối sầm

“Cái này...” – Mạc Ngưu có chút do dự nhìn nhìn Cẩn Y Nhiên

“Sao? Có vấn đề gì?” – Cẩn Y Nhiên nhướn mày, không kiên nhẫn liếc Mạc Ngưu

“Sur phụ, có thể chờ... chờ hết tuần này được không?”

“.....”

Cẩn Y Nhiên im lặng không nói gì, trừng mắt Mạc Ngưu khiến hắn đỏ mồ hôi lạnh sau đó xoay người cầm lấy túi thảo dược, thản nhiên bước ra khỏi được quán. Đến cửa, Cẩn Y Nhiên khựng lại một chút, cũng không xoay đầu, chỉ thờ dãi nói:

“Đáng tiếc...”

“Khoan!”

Mạc Ngưu nghe lời nói của Cẩn Y Nhiên mà hốt hoảng, không kịp nghĩ nhiều la một tiếng, đồng thời phóng đến cửa nắm chặt tay Cẩn Y Nhiên, không để nàng bước khỏi được quán

“Sur phụ, sur phụ, người đừng đi, đệ tử vẫn còn phải trông được quán hết tuần này, đến khi thúc thúc của đệ tử trở về đệ tử mới có thể đi theo người.”

Cẩn Y Nhiên im lặng, chỉ chậm rãi quay đầu lại nhìn Mạc Ngưu tay chân luống cuống, gương mặt không chút biểu tình. Mạc Ngưu thấy nàng không nói gì, nghĩ Cẩn Y Nhiên sợ là đã sinh khí không nhỏ, cẩn thận hỏi:

“Sur phụ, người đừng sinh khí với đệ tử, được không?”

“Ta...”

“Nữ nhân chết tiệt, cuối cùng cũng tìm được người!”

Cẩn Y Nhiên vừa mở miệng trả lời, một tiếng gầm vang lên cắt ngang cuộc nói chuyện giữa hai người. Cả hai không hẹn cùng quay đầu nhìn ngoài được quán, đã thấy một thanh niên chừng hai mươi tuổi, gương mặt bầm dập, khối tím khối đỏ, quần áo rách tả tơi, có một mảng lớn cháy xém đen sì vẫn còn bốc mùi khét lẹt, chật vật không chịu nổi.

Lúc này, đám đông đang vây quanh được quán cũng chú ý tới người thanh niên mới tới, ánh mắt hiếu kỳ soi mói muốn thủng hần cùng Cẩn Y Nhiên và Mạc Ngưu, cả đám đoán già đoán non không biết quan hệ giữa bọn họ là cái gì thú vị đây

‘Chết tiệt, lại tới nữa’

Cẩn Y Nhiên ảo não nhìn cái tên như ăn mày kia, không ai khác, ngoài Thác Bác Tư. Nàng tắm rửa trong lòng, bọn người kia sao để hắn dễ dàng thoát như vậy chứ? Giờ thì hay rồi, kẹt giữa hai cái đuôi này làm sao nàng có thể thoát ra mà đi tìm tiểu nương tử của nàng đây chứ!!?

-Phi Vân sơn trang-

Trong sảnh đường rộng lớn hoa lệ, mùi huyết tinh nồng đậm bao phủ cả căn phòng, trên nền nhà là hàng trăm thi thể nằm rải rác khắp nơi, có những thi thể không còn thể nhận ra đó là người hay là một đồng thịt máu bết, cảnh tượng trước mắt khiến bất kì ai đều không nhận được mà nôn mửa.

Nhưng, bất kì điều gì đều có ngoại lệ, tỷ như hai người duy nhất còn đứng vững giữa ‘bãi tha ma’ ghê tởm này

“Nghiệt chủng ta đã... đã biết là không nên lưu lại người, khụ... khụ...”

Phi Thừa Đức cả người là vết thương, máu đen từ vùng thịt tím tái chậm rãi chảy không ngừng, tứ chi run rẩy vô lực, lúc này có thể đứng đã là hết sức miễn cưỡng. Hắn nhìn chòng chọc người thiếu niên trước mắt, mái tóc bạch kim lấp lánh, phản chiếu màu huyết từ tứ phía, con ngươi đỏ lòm không chút tình cảm khinh miệt hướng về hắn khiến hắn phần hận tới cực điểm. Mỗi chữ nói ra cũng hao tổn không biết bao nhiêu là khí lực, chỉ nói một câu đã khiến hắn sù sụ ho ra một bãi máu tanh tươi đen ngòm, chỉ nhìn cũng đủ biết, hắn trúng kịch độc.

Hắn không thể ngờ, tên yêu nghiệt mười năm trước bị hắn giam giữ, bỏ mặc sống chết, là mối nguy hiểm khiến hắn luôn nom nớp lo sợ, giờ phút này lại đang đứng đứng trước mắt hắn, không chút sợ hãi, trong khi cả sơn trang của hắn đều bị huyết tẩy, bản thân hắn vừa trúng kịch độc lại vừa phải chống trả thể đánh ác liệt của gã yêu nghiệt kia. Hắn không cam lòng, hắn thật không cam lòng!!!

Lạnh lùng nhìn Phi Thừa Đức đang cầm hận trừng mắt nhìn mình, Vô Danh lúc này chỉ cảm thấy trống rỗng. Người này... phụ thân?... kẻ thù?... là ai đây? Ai mới chân chính là hắn?

Nếu là phụ thân, vì sao lại bỏ mặc hắn, quăng hắn nhốt trong rừng sâu không thấy ánh mặt trời suốt mười năm?

Là kẻ thù... dường như hắn vẫn cảm nhận thấy dòng máu nóng bỏng chảy trong người hắn, chính xác là do người trước mắt hắn đem hắn đến thế giới này...

‘Vô Danh, ta nói cho ngươi biết, dù ai sinh ra ngươi, bây giờ ngươi cũng là của ta, là ‘tiểu nương tử’ bốn cô nương tâm tâm vạn vạn mới đoạt từ tay Diêm Vương lão đại trở về. Bọn người nhà thói của ngươi không cứu ngươi thì ngươi đã không phải người nhà bọn hắn, ngươi là của ta, nhớ rõ!’

Trong đầu Vô Danh lúc này chợt hiện lên hình ảnh tiểu nhân đắc chí, cao ngạo nghênh mặt, bá đạo tuyên bố trước mặt hắn cách đây không lâu của Căn Y Nhiên. Ngày ấy, vì hắn không cẩn thận để lộ ra sát khí, bị nàng tra hỏi nửa ngày, cuối cùng đành phải đem mọi chuyện kể lại rõ ràng. Hắn không nói một câu về ý tưởng trong đầu hắn, vậy mà nàng lại nhận ra, sau đó là liên thanh nã pháo giáo dục hắn với tiêu chí ‘người không vì... Căn Y Nhiên, trời tru đất diệt’

Bất giác nhớ đến, Vô Danh không nhịn được kéo khóe miệng, nhưng chưa được năm giây, ánh mắt lại chuyển tới trên người Phi Thừa Đức, nụ cười vừa nở ra lại lập tức trở nên âm trầm...

Hai ngày sau, toàn giới võ lâm chấn động với tin tức: một ma đầu tàn ác đã huyết tẩy cả Phi Vân sơn trang của võ lâm minh chủ Phi Thừa Đức, không một ai sống sót, thể thảm nhất là người nhà Phi Thừa Đức, thi thể nát bấy, chỉ còn lại một đồng thịt bầy nhầy, chỉ có khối ngọc bội trên thi thể mới giúp mọi người xác định được thân thể của các ‘đồng thịt’ này. Tuy nhiên, chủ nhân sơn trang – Phi Thừa Đức – lại đặc biệt hoàn hảo, cả thi thể trên dưới không chút thương tổn, hai mắt nhắm nghiền như đang ngủ, yên lặng nằm trên giường phòng mình, là cái xác hoàn thiện nhất cả Phi Vân sơn trang, làm nổi lên nghi hoặc bốn phía gian hồ nhân sĩ.

Họ không biết rằng, Phi Thừa Đức mới chính là kẻ chịu tra tấn, khổ hình nặng nề nhất, xác hắn bên trong đã hoàn toàn nát bấy, mục rữa, giò bọ lúc nhúc không chịu nổi, chỉ là do có cái gì đó khiến túi da bên ngoài của hắn đặc biệt lành lặn, hoàn hảo một cách quỷ dị.

Cùng lúc đó, lệnh truy nã tướng quân Phi Thần cùng thiếu chủ Thanh gia đại danh鼎鼎 đột nhiên bị gỡ xuống. Sự kiện này trong lúc thường sẽ rất nhiều người chú ý, đáng tiếc, dưới cái bóng quá lớn của vụ huyết tẩy Phi Vân sơn trang của minh chủ võ lâm thì nó chẳng đáng vào đâu.

Phi Thần cùng Thanh Phong đang ở một nơi thâm sơn cùng cốc nào đó, sau khi được đến tin tức này đều thở phào nhẹ nhõm, có nghi hoặc, có bi thương, dù biết bọn họ có làm ác như thế nào, Phi Vân sơn trang vẫn là nhà của Phi Thần hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 18: NỤ HÔN ĐẦU TIÊN

Nhưn người hướng trên cửa sổ cột tới cột lui một lúc, Căn Y Nhiên mới thở phào nhẹ nhõm, ngồi phịch xuống cái ghế dựa kê bên cạnh cửa sổ, hướng mắt nhìn về thứ vừa được chính tay nàng cột lên: hình trái tim đỏ au, ở giữa là một mũi tên xuyên qua, nổi bật trên nền cờ trắng đang phấp phới trong gió đêm se lạnh.

Buổi chiều cùng một lúc dính vào hai cái đuôi dài hơn đĩa đói khiến nàng đành bất lực mà trụ tạm tại Thiên Niên được quán này, cầu trời cho ‘tiểu nương tử’ của nàng đi ngang qua đây nhìn thấy dấu hiệu nàng vừa treo xong. Ta không tới được người thì người đành phải tới ta chứ biết sao giờ, Căn Y Nhiên vừa nghĩ vừa thở dài ngao ngán.

"Cử đầu vọng minh nguyệt

Đề đầu tư cố hương"...ách, nhân.

Căn Y Nhiên ngẩn người nhìn trăng, thì thầm vài tiếng trong miệng. Nàng thật không có tiền đồ mà, lại đi học mấy lão thời thượng cổ mà ngắm trăng ngâm thơ, mặc dù là ngâm...thơ người khác. (CYN: Đừng khinh bỉ ta, thử hỏi thời nay có ai rảnh rỗi vừa ngắm trăng làm thơ không? Ngay cả nhà thơ hiện đại còn phải lo cái ăn cái mặc, sao nhân nhả như ngày xưa a!)

'Vô Danh, tiểu nương tử, ngươi rút cuộc ở đâu rồi? Có bị bỏ đói hay không? Đám người kia chắc không tốt lành gì chăm sóc cho một nạn nhân của chúng đâu a. Ta ở thế giới này chỉ chấp nhận mình ngươi thôi nga, mau mau trở về bên ta đi. Nếu bọn chúng, tuy rằng còn không biết đám người đó là ai, dám khi dễ ngươi, ta sẽ...ở thì...khi dễ lại bọn chúng cho ngươi! Chờ ta kiếm đủ nguyên liệu cho Thiên Lý Hợp hương là có thể xử lý hết đám đó rồi. Đáng tiếc là ta không thích giết người, chỉ sẽ để bọn chúng sống không bằng chết, mất đi thân trí, giao hoan loạn xạ với nhau đến tình tấn nhân vong, thích chơi SM với người đồng giới v.v....ta biết ngươi có lẽ sẽ không hài lòng vì tâm tính ta thiện lương quá, haiz...

Ta cũng hết cách rồi, đã nói qua ta không thích giết người, chỉ có thể để bọn chúng bị nhục quá mà tự sát, lúc đó thì không liên quan đến ta. Ta là người yêu chủ nghĩa hòa bình...'

Trong lúc Căn Y Nhiên đang chìm vào một mảnh tự cổ tự sướng,

một bóng đen từ mái nhà đối diện lấy tốc độ quỷ thần khiếp phóng đến cửa sổ nơi Căn Y Nhiên đang ngồi.

Cần Y Nhiên giật mình hoảng hốt, cấp tốc xoay người chạy vào trong giường, định lôi túi độc nằng để bên gối, phòng ngừa hái hoa tặc ban đêm sẽ lên vào, không nghĩ tới bọn chúng lại đến sớm hơn dự định, lại ngay đúng lúc túi độc không mang bên cạnh nằng.

Nhưng vừa nhấc chân chạy đến bên giường, một lực đạo mạnh mẽ kéo giật nằng lại, ngay lập tức bị giam cầm không thể nhúc nhích. Cần Y Nhiên sắc mặt tái nhợt, vừa định giơ cao gót chân đạp ngược về sau cho tên hái hoa tặc đoạn tử tuyệt tôn, một trận mùi hương đầy nam tính xộc thẳng vào mũi khiến Cần Y Nhiên khựng lại trong chốc lát.

‘Cái mùi này...mùi này....’

Cần Y Nhiên dùng hết sức lực xoay người lại trong vòng tay cứng như thép của tên hái hoa tặc, mặt đối mặt với hắn.....

“...Nhiên nhi...”

Thanh âm nam tính trầm thấp, đầy lo lắng, còn có một chút ngượng ngùng vang lên bên tai Cần Y Nhiên, xác định thân phận chủ nhân của nó

“.....”

“Nhiên nhi...”

“.....”

“Nhiên...”

“CHÁT!”

Một cái tát dùng hết toàn lực ‘dán’ thẳng vào mặt tên hái hoa tặc, chủ nhân của cái tát sau khi hoàn hồn đã rất ‘thân thiện’ tặng ngay cho hắn món quà gặp mặt đầu tiên, hai mắt vẫn không ngừng trừng trừng nhìn gã hái hoa tặc im lặng không dám động đậy.

“Thụp...thụp...thụp...”

Cần

“.....”

“Nhiên nhi...”

“.....”

“Nhiên...”

“CHÁT!”

Một cái tát dùng hết toàn lực ‘dán’ thẳng vào mặt tên hái hoa tặc, chủ nhân của cái tát sau khi hoàn hồn đã rất ‘thân thiện’ tặng ngay cho hắn món quà gặp mặt đầu tiên, hai mắt vẫn không ngừng trừng trừng nhìn gã hái hoa tặc im lặng không dám động đậy.

“Thụp...thụp...thụp...”

Cần Y Nhiên hai tay không ngừng nện thùm thụp lên ngực gã hái hoa tặc, cái mũi bắt đầu sứt sịt, hai mắt đỏ lên, cái miệng nhỏ xinh đỏ mọng trách cứ:

“Ngươi...tên hỗn đản...bại hoại...vô ơn...đáng ghét...cà chớn....tàn nhẫn....oa...oa...oa....” *khóc rống*

Hái hoa tặc từ đầu đến giờ vẫn im lặng chịu đựng Cần Y Nhiên phát tiết, không rên một tiếng, ánh mắt đau lòng nhìn nhân nhi bé nhỏ đang ra sức mắng hắn.

Hai tay của hắn càng siết chặt thắt lưng Cần Y Nhiên, để nằng vùi đầu vào ngực hắn khóc thỏa thích, nước mắt nước mũi dính đầy lên áo nhưng hắn dường như vẫn không hay biết, chỉ trúc trắc lấy tay vuốt nhẹ lên tóc Cần Y Nhiên, không ngừng tự trách:

“Xin lỗi...thật xin lỗi...là ta không đúng, không nên để nằng lại một mình....xin lỗi...”

Đang khóc đến nước chảy thành sông, Hoàng Hà vỡ đê, bỗng nhiên Cần Y Nhiên đình chỉ tiếng khóc, cạ cạ đầu vào ngực áo hái hoa tặc, chùi sạch sẽ nước mắt, nước mũi -_-|||

Chậm rãi ngẩng đầu lên, Cần Y Nhiên trừng hai mắt nhìn hái hoa tặc, biếc miệng đầy bất mãn:

“Vô Danh, ngươi nghĩ nói xin lỗi là xong hả!?”

Ồ thì chắc mọi người đoán được lâu rồi, hái hoa tặc là Vô Danh. Vô Danh lúc này có chút hăng, vẫn chưa theo kịp tốc độ thay đổi xoành xoạch của nằng, im lặng không trả lời

“Vô Danh!” – Căn Y Nhiên hét lên khi thấy tiểu nương tử của nàng cứ đứng trơ ra

Vô Danh cuối cùng cũng hồi thần, đầu tiên là nghi hoặc, sau đó là suy nghĩ, cuối cùng cúi đầu thấp đến muốn dán luôn cả cái cằm thanh tú của hấn vào ngực, nhỏ giọng:

“Xin...xin lỗi, ta...ta làm sao đây?”

Hai mắt Căn Y Nhiên lóe sáng như đèn pha, khoe miệng cơ hồ chảy ra nước miếng, nhìn chăm chăm bộ dáng đáng yêu vô bờ bến của tiểu nương tử nhà nàng, hấn không thể trực tiếp bỏ nhào vào hấn ‘ăn’ sạch sẽ, nhưng cuối cùng vẫn là nàng ‘thâm niên kinh nghiệm’ của sắc nữ, không vì cảm xúc nhất thời mà mất động.

Cường áp đã tính trong người xuống hết cỡ, Căn Y Nhiên khẽ nhếch miệng đầy tính toán. Nếu lúc này Vô Danh hấn ngừng đầu, thấy bộ dáng Căn Y Nhiên lúc này, chỉ sợ là đã né hơn tám trăm thước. Đáng tiếc, hấn không có ngừng đầu, chỉ là cúi đầu im lặng chờ nghe ‘phán quyết’ của Căn Y Nhiên.

“Nhìn mắt ta” – Căn Y Nhiên trực tiếp ra lệnh

Chưa có động tĩnh

“Ta nói NHÌN MẮT TA!” – Có người bắt đầu nghiêng răng

Có người chậm rãi, hết sức chậm rãi ngừng đầu, liếc nhìn một chút lại cup mắt xuống

“.....”

Không nghe tiếng ai, Vô Danh đành phải lại nâng mí mắt nhìn nữ nhân bé nhỏ trong lòng hấn đang ra sức trừng mắt.

Lúc này hấn mới phát hiện, Căn Y Nhiên hai mắt đã phấp phồng trừng to, vệt nước mắt vẫn còn lưu lại, cái mũi hấp hấp vài hơi, trông như một con cún nhỏ đang xù lông, vô cùng động lòng người. Cái miệng đỏ mọng lại mấp máy:

“Thấy nguoi hại ta lắm như thế nào rồi chứ?”

Căn Y Nhiên chỉ ngón tay vào hai con mắt đỏ au của bản thân, dùng thanh âm u oán hỏi

Vô Danh trong lòng hơi thất lại, nhẹ gật đầu

“Nguoi phải xin lỗi ta!”

“Thật xin lỗi”

“Không chỉ bằng lời nói”

“A?” – Vô Danh có chút không biết làm sao, ngừng đầu nhìn Căn Y Nhiên....ách, ánh mắt nàng sao...gian quá vậy? Hấn chắc nhìn lầm rồi

“Người ta nói xin lỗi chân thành phải bằng hành động nga” – Căn Y Nhiên bắt đầu dẫn dụ

“Vậy....ta phải làm sao?” – Bé ngoan Vô Danh thực chăm chỉ học tập

(t/g: học nhằm rùi bé oi...~CYN: *liếc mắt* Cám!)

“Dùng miệng nguoi chạm vào mắt ta” – căn Y Nhiên khí không suyễn mặt không đỏ ra lệnh

“Ách, cái này....” – Vô Danh lại ngẩn người

“Cái gì?” – Có người rất thân thiện, đề cao thanh âm hơn chín chục đề xi ben

“Nhưng...nam nữ thụ...”

“Theo khoa học chứng minh da nơi môi có nhiệt độ ôn hòa giúp mắt giảm đau xót sau khi khóc” – Có người thực hùng hồn lời cái khoa học chẳng biết ở đâu ra mà làm chứng

“Khoa học?...nhiệt độ?...” – Bé ngoan Vô Danh lại lần nữa thực siêng năng học hỏi

“Khụ, nói chung là vì để bồi tội ta nguoi phải làm theo lời ta nói” – Căn Y Nhiên ho khan một tiếng, vội vàng lấp liếm cho qua.

Nếu nàng lo giải thích cho tiểu nương tử sẽ làm chậm trễ hết kế hoạch của nàng mất, phải làm khi còn nóng a, Căn Y Nhiên khoái trá nghĩ

“Nhưng mà...” – Vô Danh có chút do dự, gương mặt dần dần đỏ lên

Áp chế, áp chế, vì sự nghiệp vĩ đại sau này, không được nổi thú tính, không được!!! Cần Y Nhiên nắm chặt tay, thăm la hét trong lòng hàng trăm lần, sau đó ngẩng đầu, hai mắt rung rung nhìn Vô Danh:

“Chẳng lẽ...ngươi muốn ta đau mắt đến không ngủ được hay sao? Ngươi đã làm ta khóc, còn khiến ta không ngủ được, điều này rất có hại cho dung nhan nữ nhân. Ngươi cũng biết đối với nữ nhân nhan sắc có bao nhiêu trọng yếu...”

“Được rồi, được rồi, ta làm”

Vô Danh kinh hoàng lật đặt đáp ứng, đồng thời không ngừng tự trách mình. Đúng vậy, hắn đã hại nàng khóc thương tâm thể kia, ngay cả đôi mắt to tròn trong suốt đáng yêu của nàng lúc này cũng bị sưng đỏ, nàng chỉ muốn hắn giúp nàng giảm đau một chút, tuy rằng không hiểu cách này có thể giúp hay không, vậy mà hắn có thể nhẫn tâm như vậy hay sao!!? (*bịch* có người rớt vào bẫy)

Sau khi suy nghĩ cẩn thận, nhìn ánh mắt đầy chờ mong của Cần Y Nhiên, Vô Danh trong lòng có chút nhộn nhạo, tim đập gấp gấp, gương mặt đỏ bừng. Hắn nhắm chặt hai mắt, từ từ cúi xuống...

Một thứ gì đó mềm mại, ấm áp, nhuyễn nộn, nhẹ nhàng chạm vào môi Vô Danh khiến hắn thất kinh, vội vã mở to hai mắt.

Đập vào mắt Vô Danh là gương mặt xinh xắn động lòng người phóng to trước mắt hắn, trong mắt nàng lóe lên tiểu ý. Cần Y Nhiên chạm nhẹ môi lên môi Vô Danh, nàng chỉ cảm thấy mặt mình lúc này nóng rực, khỏi nói cũng biết có bao nhiêu đỏ.

Cần Y Nhiên cũng hết cách, đây là nụ hôn đầu tiên của nàng, lại là nàng lừa gạt, chủ động cưỡng hôn người ta, làm sao mà không xấu hổ được cơ chứ!!?

Vô Danh sao khi thần thờ rớt cục hồn cũng trở về lại thân thể. Cảm nhận sự mềm mại từ môi truyền tới, không biết mà xui quýt khiến thế nào (t/g khiến) hắn lại vươn đầu lưỡi ra, nhẹ liếm lấy phiến môi đỏ mọng trông hết sức ngon lành kia, chậm rãi nhắm nháp

Không nghĩ tới Vô Danh lại có hành động vượt ra ngoài sự dự đoán của mình, Cần Y Nhiên trong phút chốc cứng lại, đầu óc một mảnh hỗn loạn, bao nhiêu IQ lúc này cũng đã bị nàng quăng tuốt ra sau đầu không còn bóng dáng.

Hương vị thanh khiết của thiếu nữ quanh quẩn, hòa lẫn mùi hương đầy nam tính khiến không gian trong phòng phút chốc trở nên hết sức ái muội. Cần Y Nhiên mặc cho người nào đó liếm mút cánh môi hồng nhuận của bản thân, hai cánh tay ngọc vô thức vòng lên cổ nam nhân đang say mê hôn nàng, môi nhẹ mấp máy, vụng về đáp lại hắn.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 19: LO LẮNG CHO NGƯỜI

Màn đêm bao trùm vạn vật, không gian tĩnh mịch đến mức chỉ một tiếng thở mạnh dường như cũng trở nên đặc biệt rõ ràng.

Trong gian phòng, dưới ánh nến lay động, hình ảnh một nữ nhân chạy tới chạy lui trong phòng lục lọi đồ đạc, một lát sau lại chạy đến trước mặt một thân ảnh cao lớn sừng sững, vẫn luôn bất động từ nãy tới giờ

“Khụ...ăn đi”

Cần Y Nhiên gò má nóng bừng, hơi có chút xấu hổ ho khan một tiếng, sau đó đưa viên dược hoàn trắng trong suốt, phát ra quang mạng lấp lánh đến trước mặt thân ảnh cao lớn kia

Ba hồn chính vía của Vô Danh lúc này dường như đã ‘du lịch’ nơi đâu vẫn chưa chịu trở về, hắn máy móc đưa tay ra, cầm lấy viên dược hoàn trong tay Cần Y Nhiên, lại máy móc bỏ vào miệng nuốt xuống.

Ngay khi dược hoàn trắng nõn vừa vào miệng lập tức tan ra, theo cổ họng Vô Danh một đường trượt xuống, hắn khí phút chốc toát ra lập tức kéo hồn của hắn quay về thân xác. Vô Danh lúc này mới ý thức được chuyện gì vừa xảy ra, gương mặt không chút báo trước đỏ bừng bừng, vội vã quay đầu hướng khác, không dám nhìn đôi mắt trong suốt của Cần Y Nhiên đang chiếu vào hắn.

“Cảm thấy thế nào?”

Mặc dù Vô Danh không nói gì, nhưng qua thái độ lúng túng xấu hổ của hắn, Cần Y Nhiên cũng biết hắn đang nghĩ gì, bắt quá...hiện tại có một việc quan trọng hơn, nàng không thể vì hứng thú nhất thời mà quên chuyện quan trọng, lên tiếng hỏi hắn

Vô Danh nghe Cần Y Nhiên hỏi, hắn bỗng chốc cứng đờ người, hai mắt trừng to, không dám tin nhìn nhìn Cần Y Nhiên, sau đó gương mặt tuấn tú lại càng đỏ đặc lợi hại, miệng lắp bắp thật nhỏ:

“T...t...tốt...tốt lắm! Rất...ngọt...lại...lại...mềm mại...”

Hắn càng nói, thanh âm càng hạ thấp, cuối cùng lú lú trong cổ họng, hoàn toàn không nghe được gì nữa.

Cần Y Nhiên có chút ngẩn người, đột nhiên cảm thấy hình như... hình như có gì đó không đúng, giống như là... “ông nói gà bà nói vịt”. Đúng, chính là “ông nói gà bà nói vịt”! Nàng lại cẩn thận suy nghĩ, mặt cũng dần dần chuyển đỏ, ngược nhìn Vô Danh, thanh âm có chút do dự:

“Ngươi nói... là cái gì?”

Lời vừa thốt ra, Cần Y Nhiên liền hối hận. Chỉ thấy Vô Danh hai mắt phát ra quang mang kỳ lạ, không chớp mắt chăm chăm vào đôi môi vì mới vừa hôn mà trở nên căng mọng đỏ tươi, kiều diễm ướt át, hết sức quyến rũ, khiến Vô Danh vô thức nuốt một ngụm nước miếng.

Không cần Vô Danh trả lời Cần Y nhiên cũng hiểu, hắn là đang hiểu lầm câu hỏi của nàng, nghĩ nàng hỏi hắn về nụ hôn lúc nãy. Cần Y Nhiên vừa xấu hổ vừa buồn cười, tay nắm thành quyền đánh một cái thật mạnh vào ngực Vô Danh, sau đó hờn dỗi bĩu môi:

“Đồ ngốc! Ta đang hỏi ngươi uống viên thuốc kia cảm thấy sao rồi?”

Với cái đánh mạnh của Cần Y Nhiên, Vô Danh cũng không cảm thấy gì, chỉ như phũ ruồi cho hắn, dù sao một người hoàn toàn không có nội lực lại đánh một võ lâm cao thủ cũng chẳng khác đuổi muỗi là bao, nói gì đến một tên quái thai đứng hàng nhất nhì, một mình diệt sát cả một gia tộc võ lâm minh chủ như hắn. Nhưng cuối cùng cái đánh này lại đủ sức lôi kéo hồn hắn trở về, có chút không biết làm sao nhìn Cần Y Nhiên, sau đó theo lời nàng kiểm tra toàn thân, lúc này mới chậm rãi cho ra đáp án:

“Ta vẫn ổn, chỉ là hai mắt hơi nóng rất, da đầu cũng có chút ngứa, còn lại thì không có gì”

Cần Y Nhiên nghe vậy tươi cười hí hửng, vội vã chạy đến bên bàn trang điểm, cầm lên một chiếc gương nhỏ bằng đồng, tung tăng trở lại bên cạnh Vô Danh, ra lệnh:

“Vậy là tốt rồi, tốt rồi. Ngươi mau xem đi!”

Vô Danh nhìn nụ cười sáng rỡ ngọt ngào của Cần Y Nhiên, hồn lại lần nữa muốn lìa khỏi xác. Nhưng là hắn chưa có cơ hội ‘thăng’ thì cần Y Nhiên đã vỗ vai hắn, hỏi thúc hắn nhìn gương.

Vừa nhìn, hồn liền ‘thăng thiên’ lên chín tầng mây, Vô Danh hoàn toàn ngốc ra đó, chỉ là lần này không ai lôi hồn hắn về, Cần Y Nhiên cũng chỉ đứng bên cạnh hí hửng cười, theo dõi từng biến chuyển trên mặt hắn.

Trong gương là một gương mặt hoàn toàn xa lạ. Hai mắt đen láy sâu thẳm, mắt sắc mảy kiếm mạnh mẽ, mái tóc đen ánh nâu buông xõa trên vai hơi hợt lại tạo nên phong thái tà mị khác thường, đây chính là hình ảnh thay thế hoàn mỹ nhất mà Cần Y Nhiên tưởng tượng ra để che đậy dung mạo thật của Vô Danh trong những ngày Vô Danh mất tích. Nàng biết màu tóc và mắt của hắn đã trở lại như cũ, thuốc nàng làm tạm tắt nhiên không thể tránh khỏi thời gian của dược hiệu cũng ngắn, vừa vặn để nàng tìm nguyên liệu ti mị chế ra thuốc mới.

Theo suy nghĩ của nàng, việc biến đổi màu tóc và mắt như trước cũng không phải không tốt, chỉ là đã lỡ chế thuốc biến đổi, thôi thì biến đổi luôn cả gương mặt a, triệt để khiến người quen của hắn không nhận ra hắn, hơn nữa... tuy Vô Danh vẫn rất tuấn mỹ, nhưng không đến mức ‘chói lóa’, nước miếng chảy dài như trước, bớt được một ít phiền phức.

Nắm tay Vô Danh đang ngây ra như phỗng, Cần Y Nhiên lôi kéo cánh tay hắn đến bên cửa sổ, trên vai nàng xuất hiện thêm một gói hành lý to cỡ phồng. Dưới cái nhìn khó hiểu của Vô Danh, Cần Y Nhiên cau mày nhấn nhá:

“Vô Danh à, ngươi có biết là lúc ngươi đi mất, ta bị hai cái đuôi chết tiệt bám riết không tha, thật phiền phức hay không?”

Cần Y Nhiên ngừng lại một chút, nhìn sắc mặt Vô Danh lúc này có điểm không đúng, lại tiếp tục tỏ khổ, ngữ khí nhão hơn cháo, kéo dài thường thọt:

“Cho nên, Vô Danh a~~~ chúng ta cùng nhau đến quán trọ khác để tránh hai cái đuôi kia được không? Ta đã thuê một gian phòng ở quán trọ cách đây một dãy phố, ngươi đưa ta đến đó, chúng ta đêm nay liền đi, để tránh hai cái đuôi kia phát hiện”

Nghe lời nói của Cần Y Nhiên, dư quang trong mắt Vô Danh chợt lóe lên sát khí. Nghĩ đến Cần Y Nhiên bị ‘hai cái đuôi’ làm phiền, hắn trong lòng liền thấy khó chịu, không nói hai lời ôm lấy Cần Y Nhiên, từ cửa sổ phóng ra khỏi dược quán, phi thân trên các mái nhà, thuận lời đi vào gian phòng ở quán trọ mà Cần Y Nhiên đã chuẩn bị trước. Hắn hoàn toàn không hề phát giác, nữ nhân bé nhỏ trong lòng hắn, khỏe môi nàng khẽ nhếch, nụ cười như đạt được mục đích, lại nhanh chóng biến mất, quay trở về về mặt cau có khó chịu cho đến khi vào trong gian phòng của quán trọ.

Vừa tiến vào phòng, Cần Y Nhiên liền hí hửng quảng ‘phịch’ bao hành lý xuống bàn, gương mặt nhăn nhó lúc này đã bay đi đâu mất, cười tươi rạng rỡ lôi kéo Vô Danh tiến đến bên giường:

“Đến đây, đến đây, ngươi chắc đã mệt rồi đúng không? Mau mau lên giường ngủ đi, ngày mai chúng ta lại đi dạo phố”

Nhưng Cần Y Nhiên cố kéo, kéo, lại hết sức kéo mà người nào đó vẫn bất động thanh sắc, một chút cũng không bị lay động, đứng trơ ra đó không chịu đến bên giường. Khó hiểu quay đầu nhìn Vô Danh, thấy hắn gương mặt ửng đỏ, ngay cả hai tai cũng hồng lên, tuy rất đáng yêu nhưng Cần Y Nhiên cũng không quên lo lắng hỏi:

“Làm sao vậy?”

“Hai chúng ta...chúng ta.....một...một cái giường.....” – Vô Danh mặt càng đỏ, lắp bắp

Cần Y Nhiên thấy vậy, đột nhiên nghiêm mặt, hai bàn tay nhỏ bé nâng gương mặt Vô Danh đang càng ngày càng cúi dúi vào ngực, đầu lông mày nhíu lại, cái mũi hấp hấp, rồi....nước mắt tung hoành:

“Vô Danh, Vô Danh, người trách ta sao? Trách ta keo kiệt, chỉ thuê một gian phòng, lại chỉ có một cái giường không đủ cho hai ta trọ có phải hay không? Thực xin lỗi, là ta không tốt, để người đi theo một kẻ nghèo túng như ta. Một nữ hài tử chân yếu tay mềm như ta không cách nào kiếm được nhiều tiền, chăm sóc cho người, thực xin...um...um...”

Cần Y Nhiên vẫn còn chưa ‘ca’ hết câu đã bị một bàn tay to lớn ấm áp bịt chặt miệng, ngay lập tức rơi vào vòng ôm rộng lớn hữu lực.

Vô Danh ôm chặt lấy Cần Y Nhiên, ngữ khí đầy tự trách:

“Không, Nhiên nhi, là ta không tốt, để một nữ tử như nàng chăm sóc cho tên nam nhân vô dụng như ta. Ta chỉ biết nghĩ đến trả thù mà không để ý, thực xin lỗi, là ta có lỗi với nàng. Ta không có tư cách trách nàng”

Rồi như để mình chứng cho lời nói của mình, Vô Danh liền bế Cần Y Nhiên đến bên giường, nhẹ nhàng đặt nàng xuống giường phía trong, còn bản thân hần thì nằm bên ngoài, kéo chăn đắp cho Cần Y Nhiên đang trừng to hai mắt, im lặng nhắm hai mắt lại.

Kinh ngạc nói không nên lời, Cần Y Nhiên chỉ có thể trợn to hai mắt nhìn gương mặt chuẩn bị ngủ của Vô Danh. Một hồi lâu sau, phục hồi tinh thần, Cần Y Nhiên vẫn tiếp tục nhìn hần, trong lòng tràn ngập ấm áp, lại có một chút cảm xúc khó hiểu đang lặng lẽ bành trướng nơi tim. Nàng mỉm cười, nụ cười nhu hòa như gió xuân, khiến lòng người thanh thản, đáng tiếc là có ai đó không có phúc khí mà nhìn thấy.

Khẽ nghiêng người một chút, đầu tựa vào cánh tay cường tráng của nam nhân, Cần Y Nhiên hạnh phúc chui rúc vào lòng hần, cảm giác cô độc cùng sự hãi trong suốt những ngày qua hoàn toàn tan biến không còn một mảnh.

Nàng cũng là nữ nhân, là một nữ nhân ngoài cường trong nhược. Nàng cũng sẽ sợ hãi, cũng sẽ yếu đuối, nhất là khi lạc vào một thế giới hoàn toàn xa lạ. Những ngày không có hần ở bên cạnh, Cần Y Nhiên nàng tuy ngoài mặt không nói gì, nhưng trong lòng vẫn luôn lo lắng, lo sợ hần một đi không trở lại, sợ phải lại một lần nữa cảm giác đơn độc. Bên thế giới của nàng, nàng vẫn có thể dựa vào miết mài nghiên cứu mà quên đi sự cô đơn, nhưng ở đây lại không thể, cũng vì thế cho nên dù phiền chán, nàng vẫn để tên Thác Bác Tư kia lẻo đẻo cần nắn suốt một đoạn đường, lại chịu ở tạm nơi được quán, mặc dù nàng đã thuê sẵn gian phòng trọ này.

Nàng chỉ muốn ở cùng hần, cùng hần ở nơi đây, ngao du thiên hạ mới mẻ này

Cần Y Nhiên chìm trong hạnh phúc mà dần ngủ thiếp đi. Lúc này, Vô Danh đang nằm bên cạnh nàng chột mồm búng hai mắt, cúi đầu nhìn nữ nhân trong lòng đang say ngủ, nhẹ nhàng dịch chuyển tư thế khiến nàng càng dựa sát vào ngực mình, cánh tay khẽ vươn ra ôm gọn nàng vào trong lòng, hít sâu hương khí tự nhiên tỏa ra từ nữ nhân trong lòng, cúi đầu xuống, ôn nhu đặt một nụ hôn lên đôi môi đỏ mọng ướt át của Cần Y Nhiên, thì thầm bên tai nàng:

“Thật xin lỗi, làm nàng phải sợ hãi, đưa ngọc! Bất quá...quả thật rất mềm mại...”

Hắc hắc, các nàng có thấy gì không? Cảm nhận thấy cái gì không? Có gì đó à nha....

Rốt cuộc ta đã biết bản thân không thể làm ‘cường nữ’ (NỮ NHÂN + CƯỜNG BẠO) thành ra các nữ chính của ta, hắc hắc...cứ yên tâm mà ‘được’ ăn đi

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 20: KHẢO HẠCH

Mặt trời chiếu sáng cả con đường lát sỏi trắng, hào quang bàng bạc tỏa ra nhất thời khiến cả không gian như bừng sáng. Từng phiến mây tròn tròn như những miếng kẹo bông xốp mềm lặng lẽ trôi trên cao, tiếng chim riu rít liên hồi bên dưới, ẩn trong những tán cây xanh rì hai bên con đường.

Cần Y Nhiên không biết tại sao nàng lại ở đây, nàng chỉ có một ý niệm duy nhất là đi tiếp, cố sức đi hết con đường sỏi trắng ấy.

Không biết nàng đã đi bao lâu, chỉ cảm thấy mặt trời trên đầu càng phát ra ánh sáng mạnh mẽ, cả cơ thể Cần Y Nhiên trở nên vô cùng nóng bức và khó chịu. Nàng dùng tay áo lau đi mồ hôi tuôn ra trên trán, tiếp từng bước mệt mỏi, cho đến khi phía cuối con đường dần hiện ra

Một cây cỏ thụ khổng lồ, cực kỳ khổng lồ! Tán cây xum xuê trải rộng, bao phủ cả vùng chân trời. Nó như một tên khổng lồ cô đơn, lạc lõng nơi cuối đường, không nơi để đi, chỉ có thể đứng đó chờ đợi...

Chờ đợi? Cẩn Y Nhiên không hiểu vì sao nàng lại nghĩ như vậy, ý tưởng chỉ đột ngột xuất hiện trong đầu nàng.

Càng đến gần, Cẩn Y Nhiên càng cảm giác rõ hơn cảm xúc của cây cỏ thụ to lớn ấy. Nó từng có chờ đợi, từng có hy vọng, hơn nữa... nó từng có tình yêu? Hàng trăm ngàn cảm xúc tưởng chừng như xa lạ lại khiến nàng cảm thấy hết sức quen thuộc, khiến trái tim Cẩn Y Nhiên không khỏi một trận hoảng hốt

“Nhiên...”

Bước từng bước cẩn thận, tiến đến gần, Cẩn Y Nhiên vươn tay chạm lấy thân cây xù xì to lớn. Một dòng điện tê rần đột nhiên phóng xuất từ vỏ cây truyền đến Cẩn Y Nhiên khiến nàng giật mình, vội vã thu tay lại

“Nhiên nhi...”

Lại vươn tay ra, Cẩn Y Nhiên muốn hiểu rõ chuyện gì đang xảy ra. Cả bàn tay chạm hẳn vào thân cây

‘Àm!’

“Nhiên nhi, sao vậy? Tỉnh rồi sao?”

Cẩn Y Nhiên mở bừng mắt. Đập vào mắt nàng là đôi mắt nâu lấp lánh những tia nhìn lo lắng. Lúc này Cẩn Y Nhiên mới phát hiện cả người ướt đầm mồ hôi. Nhìn xung quanh, là gian phòng trọ nàng vừa đến hôm qua. Hóa ra tất cả là mơ, chỉ là... cảm giác chân thật hơn hẳn cả một giấc mơ.

Tầm mắt đảo xung quanh gian phòng, chợt nhớ đến ánh mắt lo lắng của Vô Danh, Cẩn Y Nhiên vội vàng ngồi dậy, cười nhìn hắn:

“A, không sao, ta chỉ là gặp một giấc mộng kì quái mà thôi. Ta đói rồi, người đã kêu đồ ăn chưa?”

Vừa nói, Cẩn Y Nhiên vừa xoa xoa cái bụng phẳng lì, gương mặt ủy khuất nhìn Vô Danh

Vô Danh khẽ cười, sau đó đến bên bàn, bung khay đồ ăn sáng đến cho nàng, lại ngồi xuống một bên chờ nàng ăn xong

Trên khay thức ăn có một ổ bánh bột, một đĩa thịt nướng thơm lừng cùng một chén canh nấm nóng hổi khiến Cẩn Y Nhiên chảy cả nước miếng. Chẳng cần giữ hình tượng, Cẩn Y Nhiên liền lang thôn hồ yết quét sạch phần ăn sáng

Sau khi ăn xong, Cẩn Y Nhiên cầm lấy khăn Vô Danh đưa tới, lau sạch khóe miệng, sau đó cười hì hì nhìn Vô Danh:

“Tiểu nương tử, người thực chu đáo! Tướng công ta thiệt vừa lòng a ha ha”

Vô Danh cũng không phản đối cách xưng hô kì lạ của nàng, kêu tiểu nhị tiến vào dọn dẹp một chút. Sau khi dọn dẹp xong, hắn ngồi xuống bên mép giường, nhìn nàng cười hỏi:

“Xong rồi, người có muốn đi dạo phố không? Nếu ta không lầm thì hôm nay chính là ngày diễn ra vòng khảo hạch của Ma pháp Đại hội...”

“Đi! Ta đi, chúng ta đi thôi!”

Chưa cần Vô Danh nói hoàn, Cẩn Y Nhiên đã hai mắt sáng rỡ, phóng thẳng xuống giường, vội vã rửa mặt súc miệng, sau đó lôi kéo tay Vô Danh chạy ra khỏi khách điếm

Hòa vào dòng người đông đúc, Cẩn Y Nhiên hai tay ôm chặt cánh tay cường tráng của Vô Danh, mặt mày sáng rỡ, hết chạy tới nơi này lại chạy tới nơi kia. Nàng lúc này hết sức khoái hoạt, khoái hoạt đặc nàng không hề để ý đến ánh nhìn của người xung quanh, vẫn ôm chặt cánh tay Vô Danh mà đi tới trước.

Nhìn nụ cười rạng rỡ của nàng, Vô Danh mỉm cười đầy sùng nịch, tay còn lại của hắn nhẹ vỗ về tay nàng, tùy ý nàng kéo hắn trên đường.

“Nữ nhân sao lại ôm ôm kéo kéo nam nhân giữa ban ngày thế kia? Thật không biết liêm sỉ!”

“Quả là mất mặt! Sao lại có thể...”

Những tiếng rì rầm vang lên, người qua đường không ngừng chỉ trỏ Cẩn Y Nhiên cùng Vô Danh, ánh mắt khinh thị, hèn mọn rơi xuống hai người. Bất quá, một người có tư tưởng vượt trước thời đại, đối với lời nói của những kẻ xung quanh hoàn toàn không lọt lỗ tai, một người thì không để tâm làm gì

Chỉ là, Vô Danh hắn không để tâm, không có nghĩa hắn sẽ để cho đám người đó mặc sức mà chỉ trỏ hai người, làm ảnh hưởng đến tâm trạng của nàng

Không khí xung quanh trong thoáng chốc đột ngột giảm xuống chục độ, những kẻ lăm mồm đang chuẩn bị lên tiếng, đột nhiên cả người lạnh toát mồ hôi, tiếp đó là ánh mắt tràn ngập sát khí quét thẳng đến bọn họ.

Một số kẻ lá gan quá bé nhỏ, không chịu được sát khí đột nhiên bạo phát mà sùi bọt mép bất tỉnh, số còn lại thì chân tay mềm nhũn, hữu khí vô lực không nói nổi một lời, chỉ có thể sợ hãi nhìn Vô Danh cùng Cẩn Y Nhiên lướt qua, lòng âm thầm cầu mong hai người mau chóng đi khỏi.

Vô Danh vừa lòng nhìn hiệu ứng hấn đã tạo ra, sau đó nắm lấy bàn tay ngọc nhỏ bé của Cẩn Y Nhiên, khi nàng quay đầu, nghi hoặc nhìn hấn, hấn chỉ khẽ cười, ngữ khí vô tận ôn nhu:

“Người muốn đi xem vòng khảo hạch của Ma pháp Đại hội đúng không? Ta dẫn người”

Cảm nhận bàn tay của Cẩn Y Nhiên siết chặt lấy tay mình, Vô Danh nở nụ cười càng lớn hơn, chậm rãi đi theo hướng dòng người đang tấp nập chạy đi.

Âm thanh xung quanh Vô Danh lúc này dường như biến mất, chỉ còn lại hấn cùng Cẩn Y Nhiên, cùng độ ẩm nơi hai bàn tay tiếp xúc. Trong lòng hấn chợt nghĩ: Hấn cả đời cũng không muốn buông ra bàn tay này a...

“Vô Danh, Vô Danh, người nhìn xem, kia kia”

Cẩn Y Nhiên hưng phấn lay lay tay áo hấn, hai mắt sáng ngời nhìn gian lều bạc to lớn, lúc này đang có một hàng người dài ngoằn xếp hàng trước cửa, liên tiếp đi vào bên trong lều. Hai bên gian lều lớn là hai gian lều nhỏ, chỉ thấy người đi ra, không thấy người đi vào, hẳn là cửa ra. Người ra từ bên phải lều mặt mày hớn hớn, người từ bên trái lại ủ rũ không còn sức sống, khỏi nói cũng biết kết quả.

Cẩn Y Nhiên vừa suy đoán vừa đảo mắt nhìn xung quanh, sau đó quay đầu lại nhìn Vô Danh, bắt gặp ánh mắt sâu thẳm của hấn, trong phút chốc khiến nàng thất thần, cảm giác như linh hồn nàng bị hút vào trong đáy mắt ấy.

“Sao vậy?”

Thanh âm lo lắng của Vô Danh đánh thức Cẩn Y Nhiên khỏi một trận mê muội, nàng lại nở nụ cười nhìn hấn, mặt tràn ngập vẻ phấn khởi:

“Vô Danh, người có đi tham gia thử hay không? Ta thấy nó thực thú vị!”

Vô Danh ôn nhu nhìn nàng, hỏi:

“Ta không có ma pháp thiên phú, sao người không thử xem?”

Nghe Vô Danh nói hấn không tham gia, Cẩn Y Nhiên có chút thất vọng, quay nhìn hàng người càng ngày càng đông, Cẩn Y Nhiên do dự không biết nên vào hay không. Thấy thế, Vô Danh cổ vũ:

“Đi đi, ta ở nơi đây chờ người”

“...Ừ, vậy nhớ đứng đây chờ ta a!”

Nhìn bóng dáng Cẩn Y Nhiên dần ẩn vào dòng người náo nhiệt, trong đáy lòng Vô Danh chợt trào ra một cảm giác ấm áp. Hấn không hối hận vì đã hủy diệt cả gia tộc. Bọn chúng đáng chết! Ngay cả mẫu thân, người mang dòng máu của bọn họ, chỉ vì sinh ra hấn mà bị hại chết, bọn chúng căn bản không đáng tồn tại trên cõi đời này.

Từ ngày bị nhốt vào trong hang động tự sinh tự diệt, hấn đã muốn tiêu diệt bọn họ, cho dù cả gia tộc chỉ còn mình hấn, hấn cũng không chút do dự. Tuy nhiên, từ khi gặp Cẩn Y Nhiên đã khiến cho hấn biết cảm giác khi có người ở bên, được quan tâm chăm sóc và biết quan tâm chăm sóc người khác, được chờ và chờ đợi nàng, hết thảy mọi cảm xúc sinh ra, không chỉ là thù hận và tuyệt vọng, khiến hấn cảm thấy bản thân là người hạnh phúc nhất trên cuộc đời này! Không cần nhà cao cửa rộng, không cần phú quý vinh hoa, chỉ cần hấn có nàng, vậy là đủ rồi...

Thật vất vả mới chen vào được trong lều lớn, Cẩn Y Nhiên cuối cùng cũng thở phào nhẹ nhõm. Nhìn căn lều, Cẩn Y Nhiên không khỏi giật mình. Bên trong căn lều dường như rộng lớn gấp bội so với khi nhìn từ bên ngoài, hơn nữa còn rất dài.

Cẩn Y Nhiên tò mò ngó nghiêng xung quanh, nhìn thấy mọi người đi đâu thì vội chạy theo, dù sao nàng cũng chưa đến nơi nào như vậy, chỉ có thể dựa vào những người khác mà thôi

“Tên?”

“A?”

Cẩn Y Nhiên vừa theo thứ tự đến trước bàn của một gã mập to béo, hấn cầm một miếng gỗ dát vuông vức, một bên không ngắn đầu một bên hơi như một cái máy. Thấy nàng vẫn chưa trả lời, gã béo có chút không kiên nhẫn ngược đầu lên. Vừa nhìn thấy Cẩn Y Nhiên, trong mắt hấn chợt lóe kinh diễm, thái độ cũng dịu đi rất nhiều:

“Tiểu thư, tên của người?”

“À, Cẩn Y Nhiên”

“Tuổi?”

“Mười...lăm”

Theo nàng kiểm tra, độ tuổi của cơ thể này là mười lăm, chỉ là không biết nơi đây có quy định gì về việc tính tuổi hay không, nếu không thì hẳn là mười lăm

Gã béo sau khi nghe nàng báo tuổi, tròn mắt kinh ngạc nhìn nàng.

Ma pháp Đại hội không giống như Võ lâm Đại hội, người tu luyện ma pháp tốn thời gian nhiều hơn hẳn những người luyện võ công. Người đến ghi danh có độ tuổi thấp nhất cũng trên hai mươi tuổi, cũng là độ tuổi ma pháp thiên phú hiện rõ nhất, không nghĩ đến nàng chỉ mới mười lăm đã muốn đi đăng kí dự thi Ma pháp Đại hội. Bất quá, khi nhìn đến vẻ mặt tò mò của Cẩn Y Nhiên, gã béo chỉ thầm cười, có lẽ nàng là cô tiểu thư khuê các nào đó muốn dạo chơi a

“Chức nghiệp?”

“.....? Chức nghiệp.....không có”

Hắn cũng đoán thế

“Tính chất ma pháp?”

“Ta không biết” – Cẩn Y Nhiên còn thực sự lắc lắc đầu

Gã béo cùng những người xung quanh phì cười vì động tác đáng yêu của nàng. Chờ mọi người yên lặng, gã béo cười hòa ái hướng dẫn nàng:

“Tiểu thư, người có thể đến cánh cửa thứ hai bên trái để kiểm tra, sau đó quay lại đây báo danh, được chứ?”

“A? Ra là vậy, vậy không phiền thúc thúc nữa”

Cẩn Y Nhiên ngạc nhiên một chút, sau đó cười toe toét chạy đến cánh cửa được chỉ, vẫn không quên quay đầu lại vẫy vẫy tay nhỏ chào hắn. Đối những người tốt với nàng, Cẩn Y Nhiên luôn tốt gấp đôi với họ.

Gã béo cùng mọi người lại cười nhìn thân ảnh bé nhỏ của Cẩn Y Nhiên khuất sau cánh cửa. Cả đám nam nhân lớn tuổi thật hiếm khi gặp một cô bé đáng yêu như Cẩn Y Nhiên, khiến tâm tình bọn họ tốt lên không ít, mọi người tuy biết nàng chỉ dạo chơi nhưng cũng hy vọng có thể tiếp tục gặp nàng tại vòng sau

Bước qua khỏi cánh cửa, Cẩn Y Nhiên phát hiện bên trong gian phòng này cũng có chín mười người thanh niên, bọn họ hẳn là cũng giống như nàng, thử tính chất ma pháp, vì vậy Cẩn Y Nhiên chạy đến tên thanh niên có vẻ thanh tú hiền hòa nhất trong đám người, có mái tóc màu đỏ sậm, cười hỏi:

“Đại ca này, người cũng đến thử tính chất ma pháp sao?”

Người thanh niên tóc đỏ hơi sững người, không nghĩ đến lại gặp một nữ nhân ở nơi đây, hơn nữa còn là một nữ hài, lại nhìn thái độ bạo dạn của nàng, tâm không khỏi sinh hảo cảm, cũng cười đáp lời:

“Tiểu muội muội là đến thử tính chất ma pháp? Chúng ta đã thử từ lâu, bây giờ đến đây chỉ là để đánh giá cấp độ ma pháp mà thôi”

“Ngà”

Cẩn Y Nhiên xem như đã biết, gật gật cái đầu nhỏ, hai mắt to tròn trong suốt hết nhìn đông lại nhìn tây như tìm gì đó

Một gã thanh niên khác trong đám, vận một bộ hắc y, nhìn thấy hành động ngây ngô của nàng không khỏi bật cười, tốt bụng chỉ:

“Nha đầu, người có thể đến vị thúc thúc đang trùm áo khoác màu bạc bên kia, người ngồi sau quả cầu thủy tinh ấy” – Vừa nói vừa chỉ đến cái bàn bên trái của gian phòng

Cẩn Y Nhiên lúc này mới phát hiện, mọi người đều xếp hàng trước cái bàn bên phải có một khối đá hình vuông. Bàn bên trái, theo như gã thanh niên chỉ, khi Cẩn Y Nhiên chạy qua, chỉ thấy ba tên thanh niên khoảng hai mươi đang xếp hàng, cả ba đều quay nhìn về phía nàng đầy tò mò.

Cẩn Y Nhiên cũng không để ý, nàng chậm rãi đứng vào hàng chờ tới lượt, dù sao nàng đã phát hiện bản thân ngoại lệ so với những thí sinh tham gia ở đây. Nơi này không phân biệt giới tính, theo thái độ của những người ở đây là biết, chỉ là có lẽ người có ma pháp thiên phú là nữ hình như là vô cùng hiếm, hơn nữa nhỏ tuổi như nàng thì cho đến giờ chưa thấy ai. Nghĩ đến đây, Cẩn Y Nhiên âm thầm cười khò, nàng từng cảm giác cơ thể này có điểm khác lạ, vì thế nàng mới quyết định đi thử xem, không nghĩ tới....

Đừng nói với nàng ở thế giới này nàng cũng là một ngoại lệ a!!!

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 21: CÓ TÀI NĂNG CŨNG LÀ RÁC RỐI!

“Người tiếp theo”

Tiếng nói nhàn nhạt vang lên đánh gãy suy nghĩ, Cẩn Y Nhiên lúc này mới phát hiện trước mặt mình đã không còn ai ngoài vị thúc thúc đang trùm kín người ngồi sau cái bàn.

Cẩn Y Nhiên cười gượng vài tiếng vội vã đến trước mặt vị ‘giám khảo’ kia.

Mũ áo choàng trùm kín khiến Cẩn Y Nhiên không thể nhìn thấy diện mạo của gã, chỉ có thể đặt ánh mắt lên quả thủy tinh cầu trong suốt trước mặt, không ngừng tự hỏi

“Đặt tay lên nó”

Vị giám khảo lơ đãng chỉ dẫn, dường như hẳn đang hết sức nhàm chán với mọi chuyện, động cũng không động một chút, ngồi yên trên ghế, ngay cả thí sinh khảo hạch cũng không buồn liếc mắt nhìn xem là ai.

Cẩn Y Nhiên bình sinh tính tình thập phần tùy ý, đối với người khác phái cũng chỉ chú ý tới soái ca, mỹ nam, thần tượng hay siêu mẫu mấy dạng này, ngoài ra hả? Aiz... thật xin lỗi với nhân dân là nàng hồng có hứng thú, ngay cả các soái ca cũng chỉ dùng để nàng ‘nuôi dưỡng’ mắt một chút mà thôi. Thành ra cho dù vị giám khảo kia có lơ nàng luôn, nàng cũng không quan tâm, hứng trí bưng bưng đặt tay lên quả thủy tinh cầu xinh xắn đầy bí ẩn kia

.....

.....

“Ách, vị... thúc thúc này...”

Nhìn nhìn quả cầu dưới tay nàng, lại nhìn gã giám khảo vô trách nhiệm kia, Cẩn Y Nhiên có chút không biết làm sao, nhỏ giọng hỏi

“Thúc thúc? Ai là thúc thúc?!!”

Tuy không nhìn thấy gương mặt của vị giám khảo, Cẩn Y Nhiên vẫn có thể cảm nhận được qua giọng nói nghiêng rằng nghiêng lợi kia, có kẻ như ông mày. Hình như là không được vừa lòng lắm a

“Ha ha, à... vị... ca ca này, giờ tiểu... muội phải làm sao nha?”

Cẩn Y Nhiên vừa cười gượng hai tiếng vừa âm thầm quệt mồ hôi nơi trán. Nàng chỉ cầu cho phán đoán mình đúng, nếu không ngay lập tức sẽ thấy cánh cửa EXIT nga

Dường như vừa lòng với cách xưng hô ‘trẻ hóa’ của nàng, vị giám khảo ‘tôn quý’ kia cuối cùng cũng tập trung về phía quả cầu dưới tay Cẩn Y Nhiên, chuẩn bị đánh giá:

“Àn, tiếp theo là công việc của ta, cứ để yên tay.....”

“.....”

Cả gian phòng đột nhiên toát ra tiếng hấp khí, im lặng đến quái dị

Cẩn Y Nhiên vẻ mặt nhăn nhó khó hiểu, hết nhìn vị giám khảo chết trân trước mặt, lại quay đầu nhìn xung quanh, mọi người ai nấy đều thực đồng lòng mà trường mắt hướng về phía nàng...à không, về quả cầu dưới bàn tay nàng.

‘Kỳ quái nha, mọi người có cần làm hành động thái quá như thế không?’

Rồi lại nhìn quả cầu. Àn, vẫn là không có gì đặc biệt, chỉ là trong quả cầu thủy tinh trong suốt giờ lại xuất hiện mấy đoàn màu sắc: lục, lam, tím, đỏ, vàng, trắng đục, đen huyền,...àch, sao nhiều màu quá vậy??? Hôn nữa còn phân bố rõ ràng nữa chứ: màu đỏ cùng màu lam nằm gọn một góc bên phải quả cầu, màu đen và màu trắng thì chiếm cứ vị trí chính giữa như hạt nhân, các màu sắc khác cũng có chỗ để ở, hắc hắc...ngoan ghê a! Cẩn Y Nhiên âm thầm cảm thán (-_-|||)

Nàng tuyệt sẽ không nghi ngờ có chuyện gì kì lạ, quả cầu thủy tinh trong suốt như thế, nếu sau khi khảo nghiệm mà không có gì hiện ra mới khiến nàng kì quái, sợ bản thân không có năng lực gì. Nhưng nhìn tình trạng bây giờ coi bộ năng lực nàng có cũng nhiều quá chớ, cứ như cái cầu vồng bảy sắc. Chắc sau khi khảo hạch xong phải hỏi vị giám khảo này để mua một cái về cho ‘tiểu nương tử’ của nàng ngoạn a

“Mau, đi gọi Cháp Pháp, mau lên!”

Gã giám khảo đột nhiên bật người đứng dậy, sau đó quát to tên thị vệ đứng bên cửa khiến Cẩn Y Nhiên giật thót cả người. Chưa kịp hoàn hồn, xung quanh chợt ồn ào hẳn lên, ngay cả giám khảo ở bên kia đang khảo hạch cũng bỏ dở công việc mà bỏ nhào qua bên này, trừng trừng nhìn quả cầu dưới tay Cẩn Y Nhiên, kích động đến không nói nên lời

Vị giám khảo ca ca sau khi quát tháo ra lệnh, lại xoay người bắn tia nhìn nóng bỏng lên nàng, thấy nàng có xu hướng muốn rút lui, vội vã nắm chặt hai tay Cẩn Y Nhiên, không cho nàng cử động, âm thanh phồng nù khiến cả người Cẩn Y Nhiên nổi da gà:

“Tiểu muội muội, ngươi không cần phải sợ, kết quả khảo hạch rất tốt, phi thường, phi thường tốt!”

Cố gắng đè nén cảm xúc muốn nôn đang trào dậy trong ngực, Cẩn Y Nhiên xả ra một nụ cười cứng ngắt tới cực điểm, chậm rì rì hỏi:

“A...cho hỏi...kết quả...ta...là...”

“Phi thường, phi thường tốt, từ khi thành lập Ma pháp Đại hội đến nay là kết quả tốt nhất!!!”

Chưa hỏi hết câu đã bị giọng nói đầy cảm thán của gã giám khảo ‘ít chuyện’ bên kia đánh gãy, lại còn không ngừng tặc lưỡi tán thưởng

Bực mình rồi nha, các người khen thì ta cũng thấy hạnh diện, nhưng mà cũng phải nói cho ta biết nó như thế nào thì ta mới hoàn toàn hưởng thụ cảm giác hạnh diện này được chứ!!! (*té* ạch, chị hai...)

Không thể làm gì khác hơn là quay sang vị giám khảo của mình, cầu cứu:

“Giám khảo ca ca, ngươi nói rõ cuộc là thiên phú của ta như thế nào a?”

Vị giám khảo ca ca trước mắt đột nhiên cười bỏ mũ áo choàng, hai mắt tỏa sáng nhìn nàng, miệng mấp máy muốn nói gì đó nhưng lại không thốt nên lời

Oa, hảo soái!!! Một mái tóc màu hạt điều xoắn tự do sau vai, da thịt trắng sáng trong suốt, nhìn cảm giác có chút nhược bệnh, ngũ quan thập phần thanh tú, mày kiếm, một đôi mắt hơi xé sặc sến, con ngươi nâu thâm thúy có thần, sống mũi thanh thanh kiên định, bạc môi mỏng khê nhếch, cùng với hương thơm thanh nhã truyền đến chớp mũi khiến Cẩn Y Nhiên có chút thất thần, ánh mắt như ra-da quét lên quét xuống mỹ nhân trước mặt, hoàn toàn quên mất câu hỏi của mình chưa được trả lời

“Cháp Pháp đến, Cháp Pháp đến, mọi người tránh ra”

Không biết tiếng ai đó vội vàng hô to, ngay sau đó đoàn người tách ra chừa lại một cái lộ thẳng hướng Cẩn Y Nhiên cùng vị giám khảo ca ca kia

Tâm không cam lòng tình không muốn mà dời lực chú ý đến cánh cửa. Một lão giả râu tóc bạc phơ, đuôi râu có thất...ách, cái nơ! Mặc một thân trường bào tử sắc, trước ngực thêu một đoàn mây nhỏ vô cùng tinh xảo.

Lão giả bước dần đến trước mặt nàng, vẻ mặt khó được không như những người khác trong phòng, nhàn nhạt liếc mắt một cái về phía nàng, sau đó lại quay đầu nhìn soái ca, à không, giám khảo ca ca

“Ngươi nói nàng?”

Vị soái ca ngoài ý muốn không cung kính như mọi người xung quanh, quay đầu lại nhìn lão giả, gật nhẹ đầu, sau đó đem Cẩn Y Nhiên làm động vật lạ mà tiếp tục ngắm

Lão giả cũng không phạt ý, ánh mắt nghi hoặc hướng về phía nàng, phất tay áo bào, một đoàn quang mang màu vàng hốt nhiên ập tới, bao trùm cả người Cẩn Y Nhiên vào trong, chỉ là, chưa đầy năm giây, đoàn quang mang xung quanh người nàng đột nhiên rạn nứt, ‘Crack’ một tiếng, vỡ tung thành muôn mảnh lấp lánh tan biến vào không khí

Lão giả giờ phút này mới thật sự bị dọa đến trợn trừng mắt, ngón tay xương xẩu nhăn nheo run run chỉ vào mặt nàng, lắp bắp:

“Nha đầu, ngươi...ngươi bao nhiêu tuổi?”

Tuy khó hiểu với hành động của bọn họ, Cẩn Y Nhiên vẫn là thành thực trả lời:

“Mười lăm”

“Không thể nào! Chuyện này không thể là sự thật!”

Lão giả vừa nghe đáp án của Cẩn Y Nhiên, đột nhiên ngửa mặt lên trời bi phẫn kêu

Tâm tình càng ngày càng có xu hướng đi xuống, Cẩn Y Nhiên không kiên nhẫn vùng vẫy khỏi hai tay của giám khảo ca ca, bất mãn hỏi:

“Rốt cục là sao đây? Các người có ai nói rõ cho ta biết không a?”

Gã giám khảo ‘ít chuyện’ bị mọi người bỏ quên, lúc này nghe nàng hỏi liền hưng phấn mà chen mồm trả lời:

“Ngươi không biết sao? Ngươi quả thực là thần kì a, ta lần đầu tiên mới thấy tình trạng này”

“Ta không biết mới hỏi, thúc thúc biết thì nói nha, khen hoài ta cũng không hiểu”

Tuy Cẩn Y Nhiên rất thích được khen, cơ mà cũng phải tùy lúc, hiện giờ thực là bị chọc giận rồi

“A, thật xin lỗi, nãy giờ vẫn chưa nói. Ngươi nhìn tình trạng quả cầu thì chắc cũng đoán được một phần, là toàn hệ. Toàn hệ đó nha! Ngay cả quang minh ma pháp cùng hắc ám ma pháp cũng xuất hiện...”

“Thì toàn hệ thôi, có cần phải làm thái quá như thế không đây”

Cẩn Y Nhiên lầm bầm, có chút hối hận khi chui vào đây thử cái khảo hạch rắc rối này. Cứ nghĩ đến xem mình thuộc năng lực gì xong rồi lại tiếp tục cùng ‘tiểu nương tử’ dạo chơi đây đó, rảnh rỗi thì học một chút ma pháp thuộc dạng năng lực bản thân để tiêu khiển. Giờ nhìn đi, một đám bu lại thế này, hơn nữa, người thì ghen tị, người thì hâm mộ, mấy lão già giám khảo cùng vị soái ca đều bu một đồng xung quanh, muốn thoát ra ngoài coi bộ không dễ rồi

Lão Chấp Pháp thần tình bị phần nhìn trời, chợt nghe Cẩn Y Nhiên lầm bầm, tức giận đỏ bừng mặt, thổi râu trừng mắt nhìn nàng, hung hăng quát:

“Ngươi ngốc nha đầu thì biết cái gì! Mỗi người thiên phú nhiều lắm cũng chỉ có ba loại, ngay cả Thánh ma pháp sư cũng chỉ có năm loại. Toàn hệ như ngươi chỉ có Pháp Thần, Pháp Thần đó ngươi có biết không!!? Ngay cả Khảo Kim Thuần của ta cũng chịu không nổi số lượng thiên phú của ngươi mà tan nát, ngươi còn muốn...”

“Chấp Pháp!”

Giám khảo ca ca đột nhiên lên tiếng, cắt đứt tiếng quát tháo ồm ồm của lão Chấp Pháp. Lão Chấp Pháp vẫn còn chưa phát tiết đủ, nhướng mày nhìn giám khảo ca ca:

“Hử?”

“Nàng có hiện tượng phân tách không gian”

“Cái gì?!”

Lúc này không chỉ gã Chấp Pháp, ngay cả những người xung quanh đồng loạt kinh ngạc la lên, sau đó dùng ánh mắt bất khả tư nghị nhìn Cẩn Y Nhiên

Gã giám khảo ‘ít chuyện’ kia thừa cơ mọi người im lặng mà chen miệng hỏi:

“Ý ngươi là nàng...nàng có năng lực không gian...”

“Đúng vậy”

Giám khảo ca ca hết sức khẳng định gật đầu, không quan tâm những người xung quanh trừng mắt to đến mức tròng mắt muốn rớt ra ngoài. Đầu đó truyền đến tiếng thì thào:

“Không ngờ, cư nhiên sau ba trăm năm lại xuất hiện Không gian Ma pháp sư...”

“Vây là Ngọa Vân quốc chúng ta cuối cùng cũng có Không gian Ma pháp sư, lần này thì đám Tam Đại quốc không còn kiêu ngạo như trước nữa, ha ha...”

“Đừng đứng, nghĩ đến bọn chúng lúc nào cũng héch mếch lên với chúng ta thật khiến người ta muốn đập một cước vô cái bản mặt đó...”

Tiếng lao xao vang lên gây tò mò cho người dự thi ở các gian phòng xung quanh, Cẩn Y Nhiên thì đầu đầy mồ hôi, mím chặt môi

“Mấy vị đại ca, các ngươi cứ tự mình quyết định là không tốt nga, người có năng lực là ta, quyết định có trở thành Ma pháp sư hay không cũng là ta, các ngươi làm gì chưa hỏi đã tự quyết định số phận ta như vậy a!!?”

Cẩn Y Nhiên lúc này khổ không nói nên lời, nhìn vẻ mặt chắc chắn của mọi người, lại nhìn ánh mắt tỏa hào quang của mấy vị giám khảo đáng kính mà sờ gãi óc

Lần này, rắc rối không nhỏ, haiz...

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 22: KHÔNG GIAN MA PHÁP SƯ

Cả người chạt vật luồn lách qua đám đông chạt cứng trước nơi khảo hạch của Ma pháp Đại hội, Cẩn Y Nhiên nhìn phía trước không xa, thân ảnh cao lớn thẳng tắp, khí chất xuất trần tao nhã cùng nụ cười nhàn nhạt nở trên môi của Vô Danh, đáy lòng chợt trào lên vô hạn ủy khuất, không để ý bất kì ai mà nhào vào trong lòng Vô Danh khóc òa:

“Ồ...ồ...ồ...Vô Danh, đám đại thúc trong đó khi dễ ta...ồ...ồ...ồ...”

Ngay lúc Cẩn Y Nhiên nhào vào người Vô Danh, thân thể hắn chợt cương cứng lại, nhưng sau đó nghe đến lời tố khổ của nàng, liền thả lỏng, bàn tay to lớn có chút vụng về vỗ vỗ lưng nàng an ủi:

“...giết bọn chúng...”

“A!”

Cẩn Y Nhiên đang trang một bộ ‘lê hoa đái vũ’ như tiểu thư khuê các, hướng Vô Danh làm nũng, vừa nghe lời ‘an ủi’ của hắn liền nhảy dựng, ngẩn đầu nhìn hắn, cần cần dục dục hỏi lại:

“Giết?”

Vô Danh hết sức thản nhiên chỉ vào chiếc lều bạc được dựng lên làm nơi khảo hạch, trong khi ánh mắt lại vô cùng ôn nhu nhìn nàng

“Ách...ai giết?”

“Ta”

“.....”

Trong lòng Cẩn Y Nhiên lúc này thâm kêu khổ ‘Biết thế đừng làm!’ . Nàng thực vô tâm, quên mất Vô Danh là như thế nào gặp nàng, lại như thế nào trong một khoảng thời gian dài mất tích. Thông minh như Cẩn Y Nhiên như thế nào không biết Vô Danh là đi ‘xử lý việc nhà’?

Nhìn thái độ của Vô Danh bây giờ có chút biến đổi, cả người tản ra khí chất nhàn nhã, ánh mắt sắc bén hữu thần, trên mặt luôn mang một nụ cười nhẹ. Phảng phất như hắn vừa được lột xác, hoàn toàn không còn bị bất cứ điều gì trói buộc, mở miệng liền ‘sát’, xem ra kẻ thù của hắn...thật sự là ‘hào phúc khí’ a, hắc hắc...

Vô Danh nhìn biểu tình thay đổi liên tục của Cẩn Y Nhiên không nói gì, chỉ là đáy mắt khó phát hiện một tia sùng nich ôn nhu. Trái tim như được gấn lò xo, chỉ cần thấy nụ cười giáo hoạt như tiểu hồ ly của Cẩn Y Nhiên liền nhảy ‘bang bang’ vài cái, tay không tự chủ được mà siết chặt lấy thắt lưng nàng, khiến Cẩn Y Nhiên càng gấn sát vào hắn.

Bị vòng tay rắn chắc của Vô Danh siết lại làm Cẩn Y Nhiên hồi thần, không có ý tứ cười gượng vài cái, thấp phần hưởng thụ tựa đầu vào lồng ngực của đại soái ca nhỏ giọng:

“Vô Danh, không cần, là ta đùa đấy. Ta được bọn họ đặt cách cho tham gia thi tuyển vào học viện Ma pháp Hoàng gia. Chỉ là...”

Vẫn im lặng chờ đợi Cẩn Y Nhiên nói tiếp, Vô Danh cảm nhận tiểu thiên hạ trong lồng ngực có bao nhiêu mềm mại cùng đáng yêu! Hắn thật muốn cứ như vậy mà ôm lấy nàng, lắng lắng nghe nàng lâu bầu:

“...Chỉ là, ta cực kỳ tức giận bọn họ lại áp đặt, tự quyết định hết thảy cho ta. Cảm giác bị xoay mòng mòng trên tay người khác thật phần khó chịu!! Vô Danh, ngươi nghĩ sao?”

“Ta cùng ngươi”

Thanh âm thoải mái tự nhiên, dường như hết thảy đều không có gì đáng để cho hắn quan tâm, lại mang đến cho Cẩn Y Nhiên rung động không nhỏ.

Ba chữ, chỉ ba chữ thôi lại khiến nàng cảm thấy ấm áp hơn bao giờ hết. Cuộc sống của một thiên tài, một người luôn đứng trên đỉnh đê bao người ghen tị cùng hâm mộ, thật sự là cô độc hơn mọi người tưởng. Giờ phút này nghe Vô Danh nói, Cẩn Y Nhiên chợt cảm thấy như một lời ước hẹn đầy thâm tình, hỏi sao nàng lại không rung động cho được!?

Khóe miệng khẽ kéo, lộ ra một nụ cười hạnh phúc, Cẩn Y Nhiên ôm chặt lấy người Vô Danh, hai mắt nhắm lại, nhẹ nói:

“Hào, chúng ta cùng đi”

“Ân”

“Ta dạo chơi thật mệt! Vô Danh, chúng ta về thôi”

“Ân”

Cả hai hoàn toàn không để ý mọi người xung quanh vừa chỉ trỏ lại khinh thường hành động của bọn họ. Vô Danh nhẹ siết thắt lưng Cần Y Nhiên, mũi chân khẽ điểm, cả người liền biến mất trong đám đông, để lại những người đi đường chỉ biết trợn mắt há hốc mồm nhìn địa phương nơi hai người từng đứng, giờ phút này đã không còn bóng dáng.

-Ma pháp Học viện-

“Cái gì? Người nói là thật?!!”

Trong thư phòng, lão viện trưởng Ma pháp Học viện Ác Cách Tang kinh hi bật người đứng dậy, hai mắt tinh quang lờ lờ nhìn gã đệ tử đắc ý nhất của lão trước mặt, không tin hời

“Là thật, sư phụ! Đệ tử không phải là người biết nói đùa, sư phụ hẳn là biết đến”

Thanh âm thập phần nghiêm túc, lại có chút thành thực quá mức so với một thanh niên chỉ mới hai mươi lăm tuổi. Lâm Tuấn Chi được xem là đệ nhất thiên tài trong Ma pháp Học viện, cũng là người tính tình già cả nhất. Mỗi khi nhìn đến bộ dáng lão thành của hắn, lão viện trưởng lại thầm than thở trong lòng.

‘Một chút cũng không thú vị a! Như thế nào ngày trước ta lại nhận hắn làm đệ tử, để bây giờ trở ngược thành hắn chinh ta nha?!!’ Bất quá, hắn quả thật là cái thiên tài! Hai mươi tuổi liền đạt đến cấp bậc Đại ma pháp sư, trong vòng năm năm liền đến Trung cấp đỉnh phong Đại ma pháp sư, có đệ tử như hắn quả thật là mờ mịt mờ mịt, nếu như không phải vì cái tật còn lão hơn cả mình, hắn liền cảm thấy như được một đứa con hiếu thuận. Đáng tiếc, nhìn tên đệ tử này, không cảm thấy hắn là gia gia của mình đã mấy năm rồi, như thế nào còn dám nghĩ ngợi xa vời...

“Sư phụ! Sư phụ!”

Lâm Tuấn Chi đột nhiên cảm thấy sư phụ hắn lại ‘xuất hồn’ lên chín tầng mây, bắc đẩu dĩ hoán gọi. Hắn không có nhiều thời gian, báo tin cho sư phụ xong hắn còn phải lên lớp a

Lâm Tuấn Chi đứng là soái ca có mái tóc màu hạt điều, giám khảo của Cần Y Nhiên lúc này. Sau khi phát hiện được người có thiên phú ma pháp toàn hệ cùng hệ ma pháp không gian, liền vội vã quăng lại vị trí cho đồng hữu, một mình chạy trở về học viện thông báo cho sư phụ. Đây là chuyện quan trọng tương đương quốc gia đại sự. Không gian Ma pháp sư đã có hơn mấy trăm năm không xuất hiện ở Ngọa Vân quốc, là điều mà Hoàng đế bệ hạ thập phần đau đầu cùng chờ mong.

Chỉ xét về mặt thể diện quốc gia, Ngọa Vân quốc cùng Tam đại đế quốc: Ngôn Hòa quốc, Phi Minh quốc cùng Thường Kinh quốc đã giằng co không biết bao lâu. Mỗi kì Ma pháp Đại hội toàn lục địa, Ngọa Vân quốc luôn phải cúi đầu trước đề mục Không gian ma pháp, cũng vì thế mà chịu đứng sau cùng trong hàng ngũ Tứ đại đế quốc của toàn lục địa.

Thử tưởng tượng, trong cuộc chiến đẫm máu, toàn quân bị dồn đến tử lộ, Không gian Ma pháp sư lại thi triển một ma pháp cấp mười Chuyển Trọng giới, di chuyển toàn bộ đội quân xuyên qua một thông đạo không gian đi đến nơi an toàn, liền an an toàn toàn thoát khỏi vòng nguy hiểm.

Lại như Không gian Ma pháp sư nếu không đủ thực lực, mở một thông đạo không gian, chỉ cần một cấm chú cấp bảy Phá Toái Hư Không, xé rách không gian bên phía địch, lực hút có thể hút mấy vạn người biến mất không còn một mảnh cũng đã đủ quyết định trận thắng. Hiện tại chỉ có ba vị Không gian Pháp Thánh đều được phân bố ở Tam đại đế quốc, nếu không phải Ngọa Vân quốc có lực lượng cường đại từ Pháp Thánh của các hệ ma pháp khác, không biết lúc này đã bị Tam đại đế quốc kia xâu xé thành bao nhiêu mảnh.

“Khụ... khụ... người nói một tiểu cô nương có toàn hệ ma pháp? Vậy nàng đâu?”

Ác Cách Tang thật không có hình tượng ngó qua ngó lại, ngó xong lại chạy đến trước mặt đệ tử mà lắc lắc vai hắn, lắc mạnh đến nỗi khiến Lâm Tuấn Chi nhất thời choáng váng

“Sư phụ, nàng không có ở đây?”

Lời vừa thốt ra, ngay lập tức có hiệu quả, Ác Cách Tang trợn trừng hai mắt, hai tay cũng ngừng lắc vai gã đồ đệ yêu quý, sau một lúc lâu ‘chết đứng’ liền như biến thành con tinh tinh mà dậm chân vỗ ngực, quát mắng đồ đệ:

“Cái gì? Người nói cái gì? Người lại dám để nàng đi đơn giản như vậy? Người có biết nàng đáng giá như thế nào không? Chuyện quan trọng như vậy lại không dẫn nàng trực tiếp đến gặp ta, lỡ nàng đi mất thì người tính sao đây? Vô dụng!”

Lâm Tuấn Chi than thở trong lòng. Mới mấy phút trước vẫn còn là đệ tử đắc ý của sư phụ, giờ phút này lại biến thành tên vô dụng, sư phụ quả thật là.....haiz...

Không thể làm gì khác hơn là bắt đắc dĩ giải thích:

“Sư phụ, ngài khoan nóng giận, đệ tử đã cho nàng đặc cách tham gia cuộc thi tuyển vào Ma pháp học viện chúng ta ngày mai. Đến lúc đó sư phụ gặp nàng cũng không muộn”

Nghe Lâm Tuấn Chi nói xong, con tức giận trong lòng Ác Cách Tang liền tan thành mây khói, xoa xoa tay, cười hắc hắc nói:

“Đứng đứng, đồ đệ ngoan của ta làm sao có thể làm việc bất cần như thế được. Ngày mai, ta ngày mai sẽ đến!”

Không đếm xỉa đến ánh mắt trắng dã đầy khinh bỉ của tên đệ tử, Ác Cách Tang vung tay, trước mặt liền hiện lên một đạo ma pháp trận nhỏ bằng cái đĩa tỏa ánh sáng vàng nhạt, phiêu phù giữa không trung. Một đầu người mờ ảo dần thành hình phía trên ma pháp trận:

“Viện trưởng”

“Àn, ngày mai ngươi có thể nghỉ ở nhà, ta chính mình làm giám khảo”

Ác Cách Tang nhàn nhạt tuyên bố, không đợi cho người hiện ra trên ma pháp trận kịp thời phản ứng liền vung tay đánh tan ma pháp trận, hình ảnh lập tức biến mất

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 23: VÒNG 1(Thượng)

Học viện Ma pháp Hoàng gia có lịch sử lâu đời hơn bảy trăm năm, được Hoàng Phủ hoàng đế đệ Nhị sáng lập và vững chắc tồn tại đến nay. Tuy nói là học viện Ma pháp Hoàng gia, nhưng các đệ tử trong học viện chỉ cần là có thiên phú cao, vượt qua được kì thi tuyển của học viện đều có thể tiến vào, hoàn toàn miễn phí toàn bộ học phí nếu thành tích được xếp trong năm hạng đầu của cuộc thi. Căn Y Nhiên chính là nhắm vào điều này mà đến

Khuôn viên học viện chỉ có thể dùng hai từ ‘khổng lồ’ để hình dung, tuy nhiên hiện tại lại vì chứa hơn mấy ngàn thí sinh mà có vẻ khá chật chội. Tiếng nói chuyện huyên náo ồn ào khiến không khí có phần sôi động như trước một buổi biểu diễn của ban nhạc nổi tiếng nào đó, Căn Y Nhiên trầm nghĩ.

Ánh mặt trời cũng đã lên cao, nếu nàng đoán không lầm, hiện tại là khoảng chín giờ sáng. Thế giới này không bị ô nhiễm như ở nơi nàng, dù đã chín giờ nhưng ánh sáng vẫn thật dịu. Đứng trong khuôn viên rộng lớn, Căn Y Nhiên có chút tưởng nhớ lại ngày trước, khi nàng đi thi tuyển sinh, mọi thứ đều vô cùng xa lạ mới mẻ, tuy vậy lúc ấy nàng không sợ, nàng biết nàng sẽ đậu, chỉ là ở đây, nàng không nắm chắc.

Dường như cảm nhận được lo lắng của Căn Y Nhiên, bàn tay Vô Danh nắm chặt lấy tay nàng, nhàn nhạt mỉm cười với nàng như an ủi, động viên.

Căn Y Nhiên gạt mình thoát khỏi hồi tưởng, ngẩng đầu đối mắt với nụ cười như một cơn xuân phong của Vô Danh, trong mắt chợt tràn ngập ý cười.

Bởi vì lo lắng cho Căn Y Nhiên, Vô Danh liền muốn cùng nàng dự thi vào học viện. Nàng cũng thực vui vẻ, liền trang dạng đáng thương nói hân: nam nữ không thể ở chung...

Bây giờ nhìn Vô Danh, ngũ quan qua hóa trang trở nên nhu hòa, mái tóc được Căn Y Nhiên sơ thật thực nữ, dáng người cao ráo thanh mảnh, bạc môi khẽ nhếch, khoác một thân sa y bạch vậy, nói bao nhiêu thướt tha liền có bấy nhiêu tha thướt, khí chất thanh lãnh xuất trần, đại mỹ nữ trong mỹ nữ!

Khụ... đúng, là mỹ ‘nữ’. Để có thể cùng một chỗ, Căn Y Nhiên liền hào hứng khác thường mà hóa trang hân trở thành một đại mỹ nhân, còn chính nàng? Thi là tiêu mỹ nhân a, dù sao nàng cũng không cao như Vô Danh, dáng người nhỏ xinh, nhìn thật giống hai tỷ muội khi đứng chung một chỗ, cũng là tiêu điểm trong đám nam thí sinh ở nơi này.

Đang hứng chí bừng bừng, kiều ngạo ngẩng đầu ưỡn ngực, ôm lấy cánh tay cường tráng bị giấu sau ống tay áo là lướt của Vô Danh, hương thụ hơn mấy trăm cặp mắt ‘xoát xoát’ thành hình trái tim phóng tới hai người, một giọng nói chanh chua chan chất hướng đến:

“Ây da, ở đây tại sao lại có hầu tử xuất hiện như vậy? Ta nhớ nơi này là học viện, không phải vườn thú nha”

“Là a, là a, bất quá Thanh Hoa ngươi cũng không nên nói lớn như vậy, dọa cho tiểu hầu tử sợ hãi sẽ không tốt, nàng chính là Tuấn Chi tiên sinh ‘đặc cách’ cho tham dự thi tuyển nha”

Thanh âm nữ nhân đáp lại đầy chế nhạo, chỉ là tới hai chữ ‘đặc cách’ lại nghiêng răng nghiêng lợi mà nói.

Căn Y Nhiên diện vô biểu tình thoáng nhìn về phía thanh âm phát ra. Cách đó không xa, từ bên phải của nàng đi đến hai nữ nhân. Cả hai đều khoảng hơn hai mươi một chút, một người mặc hoàng y, mái tóc vấn cao cắm đầy châu sa hỏa mắt, gương mặt tuy xinh đẹp nhưng lại tô son khá đậm, có chút phá hỏng mỹ tượng, hai mắt hơi xếch khiến nàng liên tưởng đến một con vật, nhỏ nhắn, xinh xắn, tròn tròn lại trắng như tuyết: hồ ly tinh

Người còn lại đáng đáp hơi tròn một chút, một thân hồng y đỏ rực chói mắt, ngũ quan cũng tính là tinh xảo, gương mặt bầu bầu trắng nõn, mái tóc đỏ nhạt tết thành hai bím nhỏ, lúc đi lung lay lắc lắc có chút đáng yêu, chỉ tiếc lời nói từ miệng nàng phát ra lại hết sức chói tai, vừa nghe đã phản cảm.

Hai nàng xem ra đệ tử của học viện, trên vai trái hai người đều có cái huy hiệu cánh chim vàng rực lóe sáng dưới ánh mặt trời. Hôm nay là ngày thi tuyển tân đệ tử cho học viện, các đệ tử trong học viện cũng thích thú mà tới quan khán, chỉ là các đệ tử không thể tiến vào khuôn viên học viện dành cho cuộc

thì, chỉ có thể đứng ở bên ngoài nhìn vào.

Lý Thanh Hoa cùng Na Ly Nạp Nhan đều là đệ tử năm ba, cùng khóa Hỏa hệ Ma pháp, phụ thân cả hai đều là quan trọng triều, qua lại thân thiết nên hai nàng cũng thân nhau. Suốt ba năm nay, cả hai cũng như bao nhiêu nữ đệ tử khác đều chú ý Lâm Tuấn Chi lão sư, thành ra khi nghe đến Cẩn Y Nhiên là được hãn chỉ định ‘đặc cách’ tham gia có đồ kị thật lớn, vừa hâm mộ lại ghen ghét.

Cũng không trách được các nàng. Lâm Tuấn Chi trời sinh tính đậm mực, là lão sư trẻ tuổi nhất đế quốc, ngoài ma pháp có hứng thú ra, hoàn toàn không để ý bất cứ thứ gì. Hơn nữa, hãn vì tránh phiền toái mà luôn trùm áo choàng che kín cả người, chỉ lộ ra hai mắt để đi đường, thật sự là bỏ lỡ dung nhan hoàn mỹ của bản thân. Tất cả nữ đệ tử đều thầm bị phần thay cho Lâm Tuấn Chi, cùng lúc cũng sinh ra ác cảm với Cẩn Y Nhiên, vì thế hôm nay hai nàng mới đến mà châm chọc Cẩn Y Nhiên.

“Vô Danh, đừng!”

Đột nhiên cảm nhận sát khí tỏa ra từ bên cạnh, Cẩn Y Nhiên vội vã giật lấy cánh tay của Vô Danh, nhỏ giọng la.

Sát khí được khống chế liền biến mất, Vô Danh không nói gì, nắm lấy bàn tay bé nhỏ của Cẩn Y Nhiên, hướng về phía hai nữ nhân chán ghét kia mà híp mắt lại, có chút suy tư.

Tay áo Vô Danh chợt bị giật nhẹ, nghi hoặc cúi đầu nhìn Cẩn Y Nhiên, lại thấy nhếch một bên miệng, ánh mắt đảo quanh đầy giảo hoạt, liền biết nàng lại có trò vui để làm, im lặng không nói gì.

Một lát sau, thâm âm chưa chút khi nãy lại biến thành bức bối, sau đó là những tiếng hô hoán ngựa ngáy, ngay sau đó liền thấy hai thân ảnh một hoàng một hồng vụt và biến mất ở phía xa. Vô Danh vẫn thẳng tắp đứng, cảm nhận thân hình bên cạnh nhẹ run rẩy cùng giọng cười khúc khích khe khẽ truyền đến, khoe miệng hãn không tự chủ được giương lên.

“A...Hi Bá, ngươi làm sao vậy? Sao lại ngất xỉu?”

“Lạp Tư, máu mũi, ngươi chảy máu mũi!”

“Này, này...”

“Chuyện gì vậy? Làm sao lại...”

Thanh âm đột nhiên trở nên huyền ảo đứng lên, cùng với hàng loạt tiếng ‘bịch bịch’ của thân thể ngã xuống là tiếng ‘tồng tồng’ của máu rỉ rơi xuống mặt đất làm cho những tên bên cạnh thấy thể hoảng hốt

Cả đám nam sinh ngây thơ vừa vào tuổi trưởng thành, chưa từng gặp qua đại mỹ nữ như Vô Danh, lại không biết may mắn hay không may mà chứng kiến gương mặt băng lãnh của mỹ nhân chợt tan rã, nụ cười ôn nhu ngọt ngào lập tức knock out hàng loạt trái tim các nam thí sinh đáng thương xung quanh.

Cẩn Y Nhiên nhịn không được mà ôm bụng cười đến cả người run rẩy lão đảo, chôn đầu vào cánh tay của Vô Danh để tránh làm cho các nam nhân ngây thơ kia xấu hổ mà chết.

Vô Danh nhìn thoáng qua Cẩn Y Nhiên, có chút bất đắc dĩ, gương mặt lại biến trở lại thành tảng băng ngàn năm, lúc này tình trạng hỗn loạn mới dần dần bình ổn xuống dưới.

Thật ra, không hẳn là vì Vô Danh mà các nam sinh bình ổn, lực sát thương của đại mỹ nhân luôn kinh khủng, chỉ là sức mạnh an ủi của tiểu mỹ nhân cũng không nhỏ.

Trong mắt đám nam nhân kia, hành động của Cẩn Y Nhiên vì ghen cười mà giấu mặt vào tay Vô Danh thật giống như con mèo nhỏ ngượng ngùng, e thẹn nấp sau lưng vị tỷ ty đại mỹ nữ kia, thật có bao nhiêu là đáng yêu, khiến các vị nam tử hán nhìn đầy sùng nịch, hạ thấp thanh âm tránh gây kinh hoàng cho vật nhỏ kia.

Ngay khi các ánh mắt nóng bỏng thẳng hướng Vô Danh cùng Cẩn Y Nhiên, cuộc thi bắt đầu.

Các lão sư từ từ tiến đến bậc đá trên cao, hướng tất cả thí sinh trong khuôn viên học viện, mỉm cười hiền lành

Mọi người liền lập tức im lặng, tạm thời di chuyển ánh mắt về phía trước.

Lão phó viện trưởng, một thân trường y bạc màu, trước ngực cài năm ngôi sao, thâm độc chú Khuếch Âm để các thí sinh đều có thể nghe rõ, bắt đầu diễn thuyết

.....

“.....Và cuộc thi chính thức bắt đầu!”

Lời nói vừa dứt, toàn học viện liền vang lên tiếng vỗ tay rào rào như sấm dậy. Lão phó viện trưởng cười đắc chí hưởng thụ chút hư vinh nho nhỏ vì bài diễn thuyết đã cảm động các thí sinh. Các thí sinh mừng rơi nước mắt khi cái bài ‘ru ngủ’ của lão phó viện trưởng cuối cùng cũng kết thúc sau hơn hai

canh giờ.

Cả hai bên đều thực nhiệt tình, khiến cho Cẩn Y Nhiên càng mất hình tượng cười đến không thể đứng thẳng mà dựa cả vào người Vô Danh. Vô Danh vẫn như lúc mới đến, thẳng lưng im lặng, chú ý một chút mới có thể nhận ra hân hoi nhích sang bên che ánh mặt trời cho Cẩn Y Nhiên, để nàng nấp trong bóng râm của hắn. Hiện giờ đã là giữa trưa a, ánh mặt trời thực gay gắt, không tốt cho nữ hài tử!

Sau bài diễn thuyết của phó viện trưởng, các lão sư khác lần lượt tiến lên giới thiệu bản thân, rất nhanh liền kết thúc, dường như bọn họ cũng hiểu được ‘tính tốt’ của lão phó viện trưởng nên chỉ từ ái cười nhìn các thí sinh đang sốt ruột chờ đợi, hoàn thành nhanh buổi khai mạc.

Tất cả thí sinh có khoảng năm ngàn người, được chia làm năm mươi tổ, theo sự hướng dẫn của lão sư hướng dẫn tiến đến tòa tháp cao ngất không thấy đỉnh, trước cửa tòa tháp có một cái bảng to tướng đề: “VÒNG 1”

“Các thí sinh, các ngươi cũng biết tiêu chuẩn của học viện chúng ta rất cao, để có thể chọn lựa được những học viên ưu tú về các mặt, không chỉ là thiên phú mà còn nhiều thứ khác mới có thể trở thành một phần trong học viện Ma pháp Hoàng gia. Mọi người hãy nhìn bên cạnh cánh cửa”

Lão sư giám khảo một thân lam y giản dị, gương mặt hòa ái cất cao giọng hướng dẫn cho các thí sinh. Cẩn Y Nhiên cùng Vô Danh bị tách ra thành hai nhóm, trong lòng vẫn còn mất mát, ánh mắt theo chỉ dẫn của lão sư lơ đãng nhìn, lập tức ngốc trụ

“...Có lẽ mọi người có thể đoán được đôi phần. Mọi người cũng biết các ma pháp sư cần ý chí kiên định để vượt qua những tháng ngày nghiên cứu, khổ tu, nếu người ý chí không kiên định rất dễ bị ma pháp cản trở. Các ngươi chỉ cần theo cầu thang này leo lên tới đỉnh tức là vượt qua được vòng một, cũng là thử thách thành công ý chí bản thân. Chúc mọi người thành công!”

Vừa nói xong, lão sư liền không khách khí phóng Phong thuật bay đi, để lại cả đám thí sinh sắc mặt dần tái nhợt

Giờ chơi sao? Leo cầu thang? Chưa kể đến cái cầu thang vòng xung quanh tòa tháp cao bao nhiêu, đến đỉnh cũng không thấy được. Chỉ cần nhìn cái cầu thang...không, phải nói là bậc đá, hoàn toàn không có tay vịn, một bên thang dính chặt vào tường tháp, bề ngang bậc thang cũng không phải quá hẹp, dài khoảng một thước, chỉ là....

“Ào...ào...”

Gió lớn lắm nha!

Bậc thang cũng hơi bị...trơn trượt a!!

Cả đám không hèn mà cùng vuốt mồ hôi lạnh, nhìn cái cầu thang cheo leo cao đến tầng mây kia.

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: VÒNG 1(hạ)

Như giúp tăng thêm độ khó cho cuộc thi, bầu trời phía trên tòa tháp Vòng 1 đột nhiên bị tầng tầng đoàn mây ùn ùn kéo đến, che lấp ánh sáng mặt trời, ánh sáng cũng vì thế mà ám mờ. Gió từ tứ phía kéo đến thổi lồng lộng xung quanh tòa tháp, tiếng lá cây xào xạc không ngừng vang lên.

Tất cả thí sinh giờ phút này có chút hoảng loạn, ngập ngừng không dám tiến lên, bọn họ vẫn đang ôm hy vọng chờ đợi mây tan và gió tạm ngừng mới có thể đi lên những bậc đá trơn trượt và dài đằng đẵng.

Trong lúc mọi người đang hết nhìn đông lại nhìn tây, phía chân cầu thang, một thân ảnh cao lớn chậm chạp từng bước, từng bước tiến lên bậc thang đầu tiên, thành công thu hút sự chú ý của mọi người.

“Hùng ca, đừng hấp tấp”

Một giọng nói thanh thúy chọt vang lên, một cô bé khoảng mười sáu tuổi, vóc người nhỏ nhắn, tóc cột hai búi nhỏ, gương mặt xinh xắn, đôi mắt to tròn xanh biếc, đôi mày thanh thanh đang nhíu lại, ái miệng nhỏ nhấp nháy, đứng kế bên cầu thang lo lắng nhìn nam tử đã bắt đầu leo thang kia.

Nam tử được gọi là A Hùng dù nghe lời của cô gái nhỏ, vẫn chuyên chú đặt từng bước lên bậc đá rong rêu trơn trượt, xoay đầu nhìn cô gái khẽ mỉm cười trấn an, sau đó lại tiếp tục bước đi.

“Hùng ca, huynh...huynh chờ muội, muội cũng đi”

Cô gái nhỏ nói xong, dưới ánh mắt kinh ngạc của mọi người chậm rãi bước lên bậc thang không tay vịn, đuổi theo phía sau nam tử.

Sau một hồi kinh ngạc, đã có người tiên phong dẫn đầu, mọi thí sinh khác cũng lục tục nối đuôi nhau bước lên cầu thang. Cẩn Y Nhiên cũng chậm rãi theo sau dòng người.

Không phải vì sợ hãi mà nàng đợi đến lúc này mới bắt đầu, chỉ đơn giản là Cẩn Y Nhiên không nghĩ gây sự chú ý quá nhiều từ mọi người, hơn nữa... có người đi trước chịu nạn thay thì có gì mà không làm. Khóe miệng Cẩn Y Nhiên bất giác nhếch lên đầy tà ác.

Quả thật, tuy nhìn từ phía dưới cảm giác thật nguy hiểm và cheo leo, nhưng đến khi chân chính đi trên nó mới phát hiện, ngoài bậc đá trơn một chút, nếu không nhìn xuống dưới thì hoàn toàn chẳng có gì. Mọi người cũng vì thế mà tinh thần phấn chấn hơn, bắt đầu tăng tốc bước đi vượt lên những người khác.

Không biết có phải vì dáng người mỏng manh gió thổi một cái là bay, hay vì gương mặt non nớt vô cùng đáng yêu như tiên đồng, mà trước và sau Cẩn Y Nhiên luôn được chừa ra một khoảng cách, không bị chen lấn giành giật như dòng người phía trước. Các nam thí sinh hết sức đồng lòng dõi theo từng bước đặt chân của nàng, tay luôn không tự chủ mà hơi hơi lơ lửng lên như sẵn sàng bắt lấy Cẩn Y Nhiên nếu nàng sẩy chân.

Trong lòng Cẩn Y Nhiên lúc này phải nói là hết sức vui vẻ. Kịp trước nàng luôn nhốt mình trong phòng thí nghiệm, ngay cả khi bước ra ngoài cũng chỉ là đi công tác, chữa bệnh cho các nơi nghèo khó xa xôi. Không có một nam nhân nào sẽ vì nàng mà lo lắng ga – lăng như thế, chỉ vì nàng hơn bọn họ quá xa, hoàn toàn là mục tiêu bọn họ không thể với tới. Đến nơi đây không bao lâu, nàng bỗng trở thành một đóa hoa mà đi đâu cũng được người khác phùng trong lòng bàn tay, trân quý bảo bọc. Cẩn Y Nhiên thầm cảm thán thật may mắn vì bản thân xuyên vào trong thân thể của một nữ hài đáng yêu như thế này, aa...

Một phần tư canh giờ sau, các thí sinh bắt đầu chân chính nếm thử khó khăn của vòng 1. Cầu thang càng lên cao, độ dốc của nó càng lớn, trên bậc thang thường xuyên có những mô đá gồ ghề bám đầy rêu xanh, chỉ cần một chút không cẩn thận sẽ trượt khỏi cầu thang ngay lập tức, chưa kể gió thổi càng lên cao càng mạnh, chân muốn đứng vững cũng đã trở thành vấn đề hết sức khó khăn.

Cẩn Y Nhiên từ khi đi lên được độ cao của tầng mười bảy đã phát hiện có việc không ổn ở phía trước. Cảm giác dòng người trước mắt càng ngày càng chậm lại, thỉnh thoảng còn có thể nghe thấy tiếng la hét thảm thiết cùng vài bóng đen từ trên cầu thang cao hơn năm mươi thước rớt xuống dưới đất, khiến lòng các thí sinh càng ngày càng trầm xuống.

Đặt tay lên vách tòa tháp, Cẩn Y Nhiên thành thoi nhẹ bước lên, thông thả vượt qua một người, hai người, ba người....

Sau nửa canh giờ, Cẩn Y Nhiên vượt qua hơn ba nhóm đã đến được nhóm người đầu tiên, lúc này từ năm mươi hơn chỉ còn lại mười mấy người, bộ dáng chật vật, chân bước run rẩy, cảm giác như tùy thời đều có thể ngã khỏi bậc thang mà rơi xuống dưới. Nàng hiện giờ cũng đã đến độ cao của tầng lầu thứ năm mươi, đáng tiếc là vẫn không thể thấy điểm cuối của tòa tháp này, điều này khiến các thí sinh nhóm đầu tâm trạng lâm vào khủng hoảng.

Bọn họ dù sao cũng là dân thường cùng một số ít quý tộc có thiên phú ma pháp tốt, không nghĩ tới đến nơi học viện này lại phải trải qua một cuộc kiểm tra tốn nhiều sức lực đến thế. Đã đi hơn hai canh giờ đối với thể chất của một người thường là khó có thể chịu nổi. Đa phần những người trong nhóm đi đầu lúc này đều là một số những người trong giang hồ, có luyện tập cường thân kiện thể mới có thể trụ được đến hiện tại. Cẩn Y Nhiên phát hiện, người đi phía trước cả nhóm tựa hồ khá quen mặt, nhìn một chút chợt nhớ ra, hẳn chính là gã được gọi ‘Hùng ca’, người đầu tiên bước lên cầu thang.

Quả không ngoài dự đoán, thân thể cuộn cuộn cơ bắp, dáng người to lớn như hán, sức lực cũng là nhất đẳng, có thể trụ được tới bây giờ cũng không kì quái. Kì quái chính là, muốn đến được đây không chỉ nhờ sức lực mà còn cần khéo léo và tinh tế quan sát, nếu không đã dẫm phải mô đá trơn trượt mà rớt xuống cầu thang từ lâu. Xem ra hẳn cũng không phải là cái loại ‘đầu óc ngu si từ chi phát triển’.

Cẩn Y Nhiên vừa nhàn nhàn bước lên từng bậc, vừa gật gù âm thầm nhận xét trường hợp xung quanh, hoàn toàn không để ý đến cái nhìn kinh ngạc của những người xung quanh.

Phải biết, đi suốt hơn hai canh giờ, ngay cả một nam nhân bình thường cũng có chút ăn không tiêu, vậy mà một nữ hài chưa đến mười sáu tuổi lại có thể lên đến đây, chưa nói đến việc gia nhập vào nhóm người đi đầu, ngay cả một giọt mồ hôi cũng không thấy cang làm cho người ta phải kinh dị.

Gió quét càng lúc càng mạnh, gần như trở thành đông, thân thể vài người không chịu nổi sức mạnh của gió mà lung lay sắp đổ. Đúng lúc này, từ phía xa truyền đến tiếng ‘Ngao...ngao...’ đầy uy lực, cùng với nó là một bóng đen to lớn dần dần tiến gần đến trước mắt.

Bóng đen đến đủ gần để cho cả nhóm thí sinh nhìn rõ, mọi người không hẹn cùng hấp một ngụm khí lạnh, sắc mặt tái nhợt, chân tay run rẩy.

“Phi Miếu ma thú, tại sao ở đây lại có Phi Miếu ma thú!?”

Không biết thí sinh nào vừa thấy hình dáng của con chim không lồ đang bay đến, kinh hoàng bật thốt thành tiếng. Những thí sinh khác vẻ mặt cũng không kém bao nhiêu, chỉ có Cẩn Y Nhiên vẫn bình chân như vại, ánh mắt nghi hoặc nhìn xung quanh.

Chợt, Cẩn Y Nhiên cảm giác tay mình rơi vào một bàn tay ấm áp cùng hơi thở quen thuộc toát ra từ phía sau lưng, không khỏi mỉm cười nhìn lại.

Vô Danh không biết từ lúc nào đã đến sau lưng Cẩn Y Nhiên, chứng kiến Phi Miếu thú lượn lơ trên đầu, tiến đến nắm chặt tay Cẩn Y Nhiên như để an ủi. Nhìn thấy thân sắc nghi hoặc của nàng, Vô Danh khẽ sát lỗ tai Cẩn Y Nhiên nhỏ giọng giải thích:

“Phi Miếu thú là một loại ma thú trên không, cấp hai, móng vuốt sắc bén như lợi kiếm, thân thể to lớn cường hãn, cứng rắn như sắt, cho dù có bắn tên cũng không thể tổn thương da thịt của nó, lại thường bay bổng ở trên cao, vì vậy rất khó đối phó. Nhưng nó thường chỉ sinh sống ở sa mạc, không hiểu vì sao tại học viện này lại xuất hiện?”

Cần Y Nhiên nhẹ nhàng gật đầu. Nàng có thể tạm đoán ra mục đích xuất hiện của con Phiêu Miêu thú này.

Từ lúc bắt đầu cuộc thi, Cần Y Nhiên phát hiện xung quanh tòa tháp có chút kì quái, không gian có vài vết đứt gãy theo quy luật, những bậc thang dường như cũng không giống như khi nhìn tròn trịa gồ ghề như vậy. Nàng mỗi bước đi chỉ cảm thấy có một loại huyền hoặc, không chân thật. Hơn nữa, mỗi khi qua độ cao một tầng, Cần Y Nhiên phát hiện xung quanh thân mình dường như có cái gì đó, cảm giác luôn lơ lửng, có chút... nghịch ngợm? Làm cho nàng càng tò mò chính là, càng lên cao, cảm giác càng rõ, khiến nàng cũng quên luôn cả mình đang dự thi, chỉ đơn thuần là tìm hiểu những thứ xung quanh bản thân là cái gì mà mỗi bước đi lên đều trở nên nặng nề hơn.

Đến độ cao hiện tại, Cần Y Nhiên có thể rõ ràng cảm thấy bản thân như được vây quanh bởi vô số tinh linh bé nhỏ trong suốt, ẩn hình trong không khí, không ngừng cười khúc khích, dường như chúng đang vui đùa, ngay cả ma thú vừa xuất hiện cũng không làm chúng hoảng sợ, ngược lại cho một cảm giác hết sức không thật.

Cần Y Nhiên hơi nghiêng người về phía sau, dựa vào người Vô Danh hạ giọng:

“Nó là... ảo ảnh sao?”

Vô Danh nghe câu hỏi của Cần Y Nhiên, ánh mắt tròn to tràn ngập kinh ngạc. Hắn rõ ràng biết Cần Y Nhiên về vấn đề ma pháp không biết tí gì cả, thì nói chi là ảo ảnh hay huyền trận, một trong các lĩnh vực cao thâm của ma pháp? Tuy với thực lực của hắn, một chút huyền trận này không tính là gì, nhưng Cần Y Nhiên lại có thể nhìn một cái là nhìn ra, thật sự....

“Nhiên nhi, sao muội biết?”

Chỉ thấy Cần Y Nhiên hơi hơi nhàu mày, lẩm bẩm:

“Muội... chỉ là cảm thấy nó không thật, ngay cả đoạn đường chúng ta đi từ này đến giờ dường như cũng chỉ là ảo giác nào đó mà thôi”

Vô Danh nghe vậy trầm lặng không nói gì. Hắn bây giờ có thể khẳng định, Cần Y Nhiên có thể là thiên tài ma pháp cực kì hiếm có. Chỉ cần với độ nhạy cảm của nàng lúc này có thể nhận ra, việc học tập ma pháp sau này sẽ vô cùng suôn sẻ.

Huyền trận này đúng như giám khảo từng nói, chỉ có người có ý chí kiên định hơn người mới có thể vượt qua trận pháp này. Cầu thang cao ngút mắt, thật ra chỉ là một con đường thẳng bình thường, ngay cả tòa tháp... từ khi bước qua cánh cửa vào khu vực thi đấu này, bọn họ đã chính thức bước vào tòa tháp, tất cả hình ảnh sau cánh cửa hoàn toàn do huyền trận mà ra. Nó sẽ tùy theo tâm lý của từng thí sinh, khiến họ sức lực tổn hao bao nhiêu. Còn đối với Cần Y Nhiên cùng Vô Danh, ngay cả gã nam tử được gọi “Hùng ca” kia, có lẽ đều đã nhận ra bí mật của trận pháp này, nếu không thì ít nhất cũng là những người có ý chí kiên định hơn người.

Đến đích cuối cùng, ai là người có thể thoải mái hoàn thành nó nhất sẽ vượt qua được vòng thi này. Đó mới chính là đáp án dành cho thí sinh tại vòng một

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 25: VÒNG 2(Thượng)

Sau hơn ba canh giờ không ngừng đi lên, cuối cùng cả đoàn người cũng chật vật đặt chân đến đỉnh tháp. Chân trước vừa bước lên đỉnh, phía sau đột nhiên biến ảo không chừng, cả cảnh sắc sau lưng mờ nhạt vụn vụn, sau đó ‘xoẹt’ một tiếng biến mất, để lộ ra con đường hầm dài tối âm u phía, hoàn toàn không còn thấy bóng dáng của đoạn cầu thang cùng độ cao đến chóng mặt của tòa tháp.

Cả đoàn trước khi đi số lượng lên đến hơn mấy ngàn người, mà bây giờ chỉ còn lại khoảng sáu trăm hơn. Mọi người lúc này biểu tình chia thành hai bên, một bên thần sắc thản nhiên, cả người tuy có chút mồ hôi nhưng vẫn sinh long hoạt hổ; một bên toàn thân chật vật, quần áo bẩn thỉu, sắc mặt tái nhợt nằm sóng soài trên mặt đất thờ hồn hèn.

Ác Cách Tang ngồi trên phòng cao nhìn xuống đại sảnh, mỉm cười gật đầu. Con nhóc kia quả thật là thiên tài, lại rất đáng yêu. Huyền trận tuy không phải là trận pháp cao cấp gì nhưng đối với người chưa từng luyện qua ma pháp, đạt đến một trình độ nhất định, muốn nhìn ra quả thật là mơ – tưởng.

“Xem ra mắt nhìn của tên Lâm Tuấn Chi quả thật là rất cao a, cả với nữ nhân cũng thế, hắc hắc...”

Hắn vừa nhìn xuống dưới vừa lẩm bẩm cười hết sức nham hiểm, khiến hai vị giám khảo đáng kính hai bên một phen nổi da gà, âm thầm vì đồng hữu của họ (Lâm Tuấn Chi) mặc niệm một phen

“Kết quả như thế nào?”

Vừa cười xong, Ác Cách Tang cũng không quên nhiệm vụ cần phải làm, mặc dù là bởi vì tùy hứng mới đến...-_-|||

Bị gọi hồi hồn, Chu lão – một trong hai vị giám khảo – tận chức trách thông báo kết quả:

“Viện trưởng, năm nay vòng một có thể thấy chất lượng học viên tương lai tăng lên đáng kể. Tổng số lượng vượt qua vòng một là sáu trăm bốn mươi một người. Người có tư chất thiên phú tốt là bốn trăm lẻ chín, người có ý chí cao là hai trăm ba mươi hai.”

“Ân, xem ra tốt hơn ta dự đoán. Vòng hai đã chuẩn bị?”

Ác Cách Tang gật đầu lấy lệ, vẫn không chuyển mắt nhìn xuống dưới, thờ ơ hỏi

Chu lão cùng Trần lão già từ đầu âm thầm nhắc tên viện trưởng vô trách nhiệm trước mặt. Nếu người không quan tâm còn hỏi làm gì? Không nằm nhà chuẩn bị cho vòng khảo thí đặc biệt mà luôn chạy vòng vòng ngoài đây vướn tay người khác, quả thật là chán chớ (&*\$%^&#%(.!!!!

Tuy trong lòng thầm lời gần hết cả gia phả lão Ác ra mà mắng, ngoài mặt Chu lão vẫn hết sức nghiêm túc giải trình:

“Đã xong, bây giờ chỉ chờ viện trưởng ngài khởi động cơ quan của vòng thứ hai là có thể bắt đầu”

Dưới đại sảnh rộng lớn xa hoa, Cẩn Y Nhiên hai mắt tỏa sáng nhìn khắp nơi, tay không ngừng lôi kéo áo Vô Danh nơi nơi chạy loạn, đông sờ tay mó mó, hoàn toàn chẳng có một chút khản trương mà bất kì thí sinh nào trong này nên có.

Vì sao ư? Đơn giản là vì nàng không thực sự nghiêm túc muốn đến đây học tập, chỉ là muốn tìm một thứ gì đó ngoạn ngoạn tránh nhàm chán mà thôi. Không nghĩ tới, cứ nhiên không nghĩ tới. . .nơi này lại có tiền như vậy a! Cẩn Y Nhiên tâm hoa nộ phóng nhìn các vật dụng bài trí trong đại sảnh

“Vàng a, ngọc bích a, phi thúy a, mã não, aaaaaa cả kim cương cũng có.!!!”

Vô Danh buồn cười nhìn thân ảnh hoạt bát xinh xắn trước mắt, mặc kệ cho nàng kéo hần chạy hết nơi này đến nơi kia. Nhìn bộ dáng lăm lăm lét lét nhìn xung quanh của Cẩn Y Nhiên, sau đó làm như thờ ơ mà lại nhanh tay nhét hết thứ này đến thứ khác vào trong vạt áo, Vô Danh chỉ cảm thấy hết sức tức cười cùng bất đắc dĩ.

Aiz. . .để một nữ nhi ra ngoài hành tẩu như thế này cũng thật làm khó nàng rồi. Thân người lại không quên nhích qua che chắn cho hành động . . .không quá hợp với đạo lý của nàng, thuận tiện sẽ nhắc nhở Cẩn Y Nhiên mỗi khi có người đi ngang qua. Cả hai hợp tác quả thật là thiên y vô phúc, không, vẫn còn một khuyết điểm, đó chính là không đủ chỗ chứa. . .>.

Chỉ không đến một chung trà thời gian, một phần ‘nhỏ nhỏ’ trong đại sảnh đã bị oạt mất hết tất cả ngọc châu dùng để khám vào vách tường trang trí, tất cả vị trí đều được Cẩn Y Nhiên chọn lựa cẩn thận để không ai phát giác ra, khiến nàng cũng có một phen đắc ý

Đúng lúc này, một giọng nói trầm trầm bao phủ cả không gian đại sảnh, thu hút sự chú ý của toàn bộ các thí sinh:

“Chúc mừng các vị đã vượt qua được vòng thứ nhất của cuộc thi. Bây giờ mọi người sẽ bắt đầu bước vào vòng hai”

Vừa nói xong, một đạo cánh cửa khổng lồ có khắc ma pháp trận phức tạp đột nhiên hiện ra giữa không trung, tỏa ra ngũ thải quang mang đầy thần bí. Giọng nói lại tiếp tục vang lên:

“Mọi người có nhìn thấy cánh cửa trước mắt? Đó chính là cửa vào của vòng thi thứ hai. Cũng như vòng một, chỉ cần có thể ra được khỏi nơi đó, mọi người xem như vượt qua vòng thi này. Tất nhiên, ngay bây giờ có ai muốn bỏ cuộc đều có thể, chỉ cần không bước qua cánh cửa này, truyền tống trận được ẩn nơi đại sảnh sẽ trực tiếp đưa mọi người ra bên ngoài”

Tiếng nói vừa dứt, cả đại sảnh liền ồn ào hẳn lên, có người lo lắng, có người khản trương, có người lại hồ hững, đủ mọi biểu tình nhìn về phía đại môn khổng lồ kia, dường như muốn nhìn ra điều gì khác lạ ẩn giấu sau nó.

Cẩn Y Nhiên hai mắt lại lóe sáng đầy kinh hi.

“Vàng, cứ nhiên cả cánh cửa đều được làm từ vàng, tiền a.!!!”

Vô Danh nhẩn cười nhìn bộ dáng thèm thuồn của Cẩn Y Nhiên, một tay nắm lấy bàn tay nhỏ bé của nàng, thấp giọng:

“Đó chỉ là do ma pháp trận tạo ra mà thôi, sau này mọi người cũng có thể tạo ra”

“Thật sự!?”

Cẩn Y Nhiên kinh hi quay đầu lại nhìn Vô Danh, thấy hần mỉm cười gật đầu, lúc này mới hăng hái bùng bùng theo dòng người ủa vào cánh cửa khổng lồ, tay kia cũng không quên lôi kéo Vô Danh nhanh chóng đi theo.

Ngay khi Vô Danh sắp bước qua cánh cửa, hần đột nhiên quay đầu về một phía, ánh mắt lãnh liệt tràn ngập hàn ý bắn thẳng về một hướng nào đó, sau đó lại hồi đầu, nở nụ cười ôn nhu sùng nịch đi theo Cẩn Y Nhiên vào trong cánh cửa.

Nhìn cánh cửa dần dần khép lại, Ác Cách Tang trực trực đỏ mồ hôi, cảm giác kinh hoàng vẫn không lui bớt, thần sắc sợ hãi nhìn về hai lão hữu hai bên, thấy trong mắt đối phương đều là nồng đậm cng kính cùng sợ hãi, trong lòng thấp thỏm:

“Thật đáng sợ! Một nữ tử lại có thể có ánh mắt sắc bén như thế, thí sinh năm nay rốt cuộc là bị sao chứ?!!”

Vừa bước qua khỏi cửa, Cẩn Y Nhiên phát hiện, các thí sinh khác không biết từ khi nào đã biến mất vô tung, một điểm bóng dáng đều không có, chỉ còn lại nàng cùng Vô Danh, à, còn hai người nữa, đó chính là tên A Hùng A Cầu gì gì ấy và vị tiểu cô nương thiên chân luôn đi theo sau hắn. Cả bốn người nhìn nhau, ánh mắt tràn ngập khó hiểu. Lại nhìn về trước mặt, là vô số ngõ ngách rậm rạp, không biết đâu mà lần, vách tường cao quá khổ đầy trơn trượt khiến mọi người cho dù muốn cũng không thể leo lên trên quan sát tình hình, chỉ có thể nhìn nhau xúc động muốn cắn lưỡi tự sát. Ngay lúc này, thanh âm trầm trầm khi nãy lại vang lên giữa không trung:

“Chào mừng mọi người đều quyết tâm đi tiếp vòng thứ hai này. Cả đoàn người đều đã được chia ra thành từng nhóm nhỏ, số lượng không xác định, tất cả đều tùy thuộc vào sự sắp xếp của cánh cửa ma pháp mọi người đi qua mà nó quyết định tổ viên cùng số lượng của từng đội. Như câu nói lúc này, học viện chúng ta chờ mọi người nơi công ra”

Sau khi nghe xong lời thông báo, Cẩn Y Nhiên nhìn nhìn hai vị tân hữu này, quả thật là có duyên a! Nàng cũng không vội vã tìm cửa ra như các nhóm khác, chỉ thản nhiên chào hỏi, bắt đầu quá trình làm quen hữu nghị:

“Chào, tiểu nữ là Cẩn Y Nhiên, nghề nghiệp: thầy thuốc”

Gã A Hùng quả thật như tên, rất hào sảng trả lời:

“Ha ha, không nghĩ tới nhóm chúng ta sẽ có thầy thuốc, thật may mắn! Tại hạ là Tăng A Hùng, thợ rèn. Nếu sau này hai vị bằng hữu có cần rèn vũ khí cứ tới Bắc thành tìm tại hạ”

Tiểu cô nương có vẻ nhút nhát, cả ngày đều rúc vào sau lưng A Hùng, vẻ mặt ngượng ngùng hết sức đáng yêu, thò thè:

“Ta...tiểu nữ...là Lệ Na, không...làm gì, chỉ là...chỉ là...theo lời sư phụ cần đến học viện để đề cao kiến thức”

Cẩn Y Nhiên cười cười nhìn hai người, cả hai khiến nàng nổi lên hứng thú nồng đậm. Ai da, nghe giới thiệu vậy là không phải quen nhau từ trước a, hắc hắc...đột nhiên cảm thấy mình nên chuyển nghề làm bà mai, thú vị, thú vị!

Nhìn nụ cười lóa mắt xuân hoa đua nở của Cẩn Y Nhiên, mọi người đều si ngốc nhìn nàng, mãi đến khi có người không chịu được nữa ‘khụ’ một tiếng, lúc này hai vị tân bằng hữu mới kịp hồi thần:

“Vô Danh”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 26: VÒNG 2(trung)

‘Oanh!’

‘Ầm! Ầm!’

“Chết tiệt! Cái thứ quái gở gì thế này?!!”

Tăng A Hùng gân xanh bạo khởi, cánh tay cơ bắp to lớn không ngừng huy quyền ầm ầm đánh về phía các vách tường, miệng liên tục thô chửi nhưng bức tường lại không chút suy sụp.

Cả bốn người Cẩn Y Nhiên hiện tại đã bắt đầu vòng hai của mình. Mọi người cũng không suy nghĩ nhiều, sau khi giới thiệu xong liền đi sát vào nhau, theo các con đường chằng chịt nơi đây tìm lối ra.

Tuy giám khảo không hạn định thời gian, khiến tâm mọi người một trận thả lỏng, bất quá, chỉ là lúc đó. Bây giờ đã hơn ba canh giờ, không cần nhìn cũng biết, các nhóm khác cũng không khác tình trạng nhóm họ. Đã qua khỏi giờ cơm tối mà vẫn chưa có cái gì vào bụng ở cái nơi tường cao đất đá này, khó trách tên A Hùng phát tiết bực mình vào xung quanh.

Cẩn Y Nhiên nhìn gã A Hùng phát tiết mệt mỏi, lúc này mới lên tiếng:

“Tăng đại ca, huynh cứ tiêu hao lực lượng như thế cũng không phải việc tốt. Dù sao mọi người đều biết trước vòng hai này sẽ không đơn giản”

“Vậy phải làm sao bây giờ?”

Gã A Hùng nghe vậy liền ngừng tay, chỉ là ảo não hỏi lại. Hắn quả thật không muốn gặp, nhưng mà bụng của hắn thì không nghe theo sai sử của đầu hắn nha.

Lệ Na nhìn nhìn Cẩn Y Nhiên, lại nhìn sang A Hùng, tay chân luống cuống không biết làm sao. Nàng dù sao cũng là một thành viên của đội nhưng không thể giúp gì được, lại nhìn dáng vẻ đáng thương của A Hùng, trong lòng càng gấp. Tuy hai người không quen biết từ trước, nhưng kể từ khi gặp mặt ở vòng sơ khảo để tuyển chọn thí sinh, nếu không có A Hùng tốt bụng, trợ giúp đỡ, nàng thật không biết đã thành như thế nào.

Không thể làm gì khác hơn, Lệ Na đảo mắt nhìn xung quanh mọi người, cắn răng quyết định. Hai mắt nhắm chặt, tâm được điều chỉnh đến mức tĩnh lặng, một tay Lệ Na nhẹ nhàng nâng lên chạm vào vách tường bên cạnh, cảm nhận được thả ra tối đa không chút kềm nén.

“Tít...”

Một thanh âm tần số cao đột ngột vang lên, lấy Lệ Na từ trung tâm, dần lan tỏa ra khắp mọi ngõ ngách, xuyên qua đám người Cẩn Y Nhiên vẫn còn chưa kịp lộ biểu tình ngạc nhiên, lại “phụp” một tiếng tắt ngấm. Lệ Na cũng chậm rãi mở ra hai mắt.

“A...!”

Không nghĩ đến vừa mở mắt liền nhìn thấy gương mặt phóng đại của A Hùng, Lệ Na hoảng hốt la lên, thụt lùi ra sau hai bước mới lấy lại bình tĩnh.

“Lệ Na, muội đang làm gì?”

Tăng A Hùng lo lắng hỏi, không biết vì sao, từ khi gặp Lệ Na, hắn liền có cảm giác muốn bảo vệ nàng, che chở nàng. Nhìn hành động kì lạ cùng mồ hôi trên trán Lệ Na, A Hùng đau lòng không thôi.

“Muội... muội không sao, huynh đừng lo lắng...”

Cảm nhận được sự quan tâm của A Hùng, Lệ Na ngượng ngùng đỏ mặt, cúi thấp đầu, giọng nói càng ngày càng nhỏ như muỗi kêu, hoàn toàn tiến vào thế giới của hai người, không để ý đến ánh mắt đầy...’lang sói’ của Cẩn Y Nhiên ở bên cạnh.

“Khụ... Lệ Na, tỷ có thể nói chuyện gì xảy ra chứ?”

Tuy rất muốn thực hiện ước muốn làm bà mai vừa phát sinh trong đầu, Cẩn Y Nhiên cũng không quên hỏi chuyện chính. Nhìn sắc mặt tái nhợt của Lệ Na cũng đủ hiểu nàng đã liều lĩnh làm chuyện gì đó.

Lệ Na lúc này mới nhớ đến mục đích của mình, ngẩn đầu nhìn Cẩn Y Nhiên, ánh mắt không giấu nổi vẻ nôn nóng:

“Y Nhiên, muội là người thông minh nhất trong số chúng ta. Khi này ta đã khởi động năng lực thần bí của gia tộc, có thể nhìn xuyên suốt hết thảy trong phạm vi ba thước xung quanh. Ta phát hiện ẩn trong một số bức tường, có giấu một sợi chỉ màu xanh, ngay dưới chân tường, còn đa phần các bức tường còn lại đều không thấy gì. Muội xem như thế nào?”

Cẩn Y Nhiên kinh ngạc liếc nhìn sang Vô Danh, cũng nhận thấy tia sáng lóe lên trong mắt đối phương, trầm ngâm một lúc, sau đó nghiêm mặt nhìn Lệ Na:

“Lệ Na tỷ tỷ, vậy tỷ có thể khởi động năng lực thần bí kia bao nhiêu lần? Muội nghĩ chúng ta đang dần tìm ra đáp án.”

Nghe Cẩn Y Nhiên hỏi, Lệ Na xấu hổ cúi đầu, bàn tay vò vò vạt áo, tâm trạng không yên:

“Thật... thực xin lỗi... ta năng lực còn rất yếu kém, sự phụ nói ta chỉ có thể phát động một lần, năng lượng trong cơ thể cũng đã tiêu hao hơn phân nửa.....Nhưng mà, nhưng mà ta sẽ cố... cố thêm lần nữa...”

Chưa nói hết lời liền bị A Hùng lớn tiếng cắt ngang:

“Lệ Na! Muội sao lại có thể nghĩ ra ý nghĩ ngu xuẩn như thế?! Chỉ để vượt qua vòng hai mà phải để muội cạn kiệt sức lực, không đáng! Chúng ta sẽ từ từ nghĩ ra biện pháp khác, muội yên tâm nghỉ ngơi đi”

Nói xong cũng không quên tiến lên đỡ lấy tay Lệ Na, giúp nàng dựa vào người. Lệ Na vành mắt đỏ hoe, trong lòng cảm động không thôi, rồi lại nghĩ đến bản thân rốt cuộc vẫn không giúp được gì, sắc mặt lại suy sụp xuống dưới.

Nhìn hai người kia lại ‘thế giới chỉ còn hai chúng ta’, Cẩn Y Nhiên hí mắt, cũng làm theo Lệ Na, dựa cả người vào Vô Danh cho đỡ mệt, con người không ngừng vòng vo.

Vô Danh ôn nhu vuốt ve mái tóc óng mượt của Cẩn Y Nhiên, chỉnh lại thân hình giúp nàng dễ dàng dựa vào người mình hơn, lại thấy bộ dáng suy tư đáng yêu của nàng, không khỏi mỉm cười chờ đợi. Hắn biết, nàng là một cô gái rất thông minh, chỉ cần để nàng nắm được một đầu mối nhỏ, Cẩn Y Nhiên của hắn sẽ luôn tìm ra cách.

Quả nhiên, sau hơn một khắc chung, Cẩn Y Nhiên lười biếng tựa người trong lòng Vô Danh, mở miệng phá vỡ thế giới riêng của hai người kia:

“Lệ Na tỷ, tỷ đừng buồn nữa, nhờ có tỷ mà muội đã biết làm sao để ra khỏi nơi đây”

“Thật sự!?” “Muội nói sao?”

A Hùng cùng Lê Na không hện mà cùng kinh hi thốt lên

“Chỉ là muội cần sự giúp đỡ của mọi người, tuy rằng thật không biết phép tắc, muội hy vọng mọi người nghe theo lời muội sắp nói”

“Không thành vấn đề, không thành vấn đề, muội muội không cần khách khí như thế, chúng ta đều nghe theo lời muội”

“...Vậy a, vậy thì chúng ta bắt đầu thôi...”

Cần Y Nhiên kéo dài giọng, âm thanh thật ngây thơ trong sáng nhưng ánh mắt lại chột lóe lên một tia nham hiểm khó nắm bắt. Đáng tiếc, Lê Na cùng A Hùng căn bản vẫn còn chìm trong sự vui mừng mà không thể thấy, mà có thấy thì với sợi thần kinh thô cổ nắm tay của cả hai cũng chẳng thể nào nhận ra mà đề phòng.

Vô Danh từ đầu tới cuối luôn im lặng không nói lời nào, nhưng ánh mắt ‘hiểu rõ’ nhìn Cần Y Nhiên, mỉm cười thấy nàng nháy mắt với hần mấy cái. Khó có được một lần Vô Danh dời ánh mắt khỏi Cần Y Nhiên, thần nhiên liếc nhìn hai con người ngây thơ trước mắt, trong lòng thầm thì:

‘.....chỉ cần nàng thích....’

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 27: VÒNG 2(Hạ)

Cả đội bốn người quả như lời Cần Y Nhiên nói, đều đang dần dần tiếp cận cửa ra

Chỉ là...không khí xung quanh bọn họ có chút gì đó không bình thường

“Y...Y Nhiên...”

Lê Na gương mặt nóng bừng, quần bách nhìn Cần Y Nhiên cầu xin, bộ dáng có bao nhiêu đáng thương là đáng thương.

Đáng tiếc, Cần Y Nhiên thực sự là phớt lờ không nhìn, tiếp tục chỉ tay năm ngón:

“Tỷ tỷ ngồi yên a, nếu không Hùng ca làm sao bây giờ?”

Không thể vì sự vụng về của hai chúng ta mà phá vỡ trận pháp...

Đúng, đúng, bên này, bên này này...”

Chỉ thấy Tầng A Hùng cao lớn công trên lưng Lê Na đáng người nhỏ nhắn, một tay hoàn trụ eo nàng để tránh ngã xuống đất, một tay chạm vào vách tường bên phải, từng bước từng bước lần mò theo vách tường. Nếu chú ý kỹ hơn một chút sẽ phát hiện trên bàn tay thô kệch của hắn phủ một lớp bụi đỏ cam rất quái dị, mỗi khi vách tường bị chạm vào đều như bị thử gì đó ăn mòn, dần dần loang lổ sang khu vực xung quanh. Tuy nhiên, ta có thể nhìn ra sự khác biệt giữa các bức tường

Trong các bức tường trước mắt chia thành hai nhóm, cả hai nhóm đều lấy tốc độ rất nhanh để hồi phục lại như ban đầu. Nhưng chú ý kỹ sẽ thấy, một số bức tường có tốc độ hồi phục rất nhanh, gần như vừa bị ăn mòn liền khôi phục lại, một số lại chậm hơn hẳn. Chúng dường như bị chất ăn mòn trên tay A Hùng kèm hãm, vừa muốn hồi phục lại bị ăn mòn, hai quá trình cứ lặp đi lặp lại khiến bức tường luôn ở trong trạng thái bán loang lổ.

Cần Y Nhiên hài lòng nhìn kết quả trước mắt, nằm trên tấm lưng rộng ấm áp của Vô Danh khẽ cọ cọ, một tay cầm một bọc nhỏ, tay còn lại thì vói vào trong bọc, nắm ra một nắm phấn vẩy lên trên mặt đất.

Không rõ phấn này là phấn gì, chỉ thấy nó vừa rơi xuống mặt đất liền như có sự sống, chậm rãi như chạy loạn sau đó tụ về một chỗ, cúi cùng bám đầy trên các ma pháp trận dưới con đường

Cần Y Nhiên ra lệnh cho A Hùng cùng Vô Danh tận lực tránh khỏi những ma pháp trận dưới đất, tiếp theo lần dò theo những bức tường chậm bị ăn mòn, từng bước từng bước tiến đến cửa ra.

Một canh giờ sau...

“A.....Mệt chết rồi!!!”

Cần Y Nhiên nhảy xuống khỏi lưng Vô Danh, vurun vai vắn eo ‘răng rắc’ vài tiếng mới phần phần mà nói

Sau đó nhìn xung quanh mình, cũng không quá ngạc nhiên khi thấy có hai nhóm người khác cũng đã đứng ở nơi cửa ra, cả hai nhóm đều một bộ dáng chật vật, tuy vậy vẫn không làm mất khí chất nho nhã và đầy mùi. ...một sách.

Săm soi nhìn hai nhóm người kia, Cần Y Nhiên thập phần khẳng định, với kinh nghiệm ngó trai vô số, trong đám người kia có ít nhất là một con một sách ở trong đó. Không kể đến khí chất mà bọn họ phát ra, chỉ đơn giản việc bọn họ có thể cùng nhóm nàng rời khỏi mê cung trận trong thời gian nhanh như vậy có thể chứng tỏ, bọn họ có người am hiểu về trận pháp ngũ hành.

“Đói không?”

Tiếng nam trầm trầm đầy từ tính khiến Cần Y Nhiên giật mình, thu hồi ánh mắt của mình, quay đầu lại.

Vô Danh đứng phía sau nàng mỉm cười, trên tay cầm một đĩa đồ ăn đầy vung hết sức ngon miệng. Cần Y Nhiên lại ngẩn người nhìn gương mặt hấn, kêu khổ trong lòng:

‘Vô Danh a Vô Danh, ta đã tốn sức cho hấn thành đại mỹ nữ xinh thế này này. Có sao cái giọng lại nhất quyết không giả trang nữa a !!?’*chấm nước mắt*

Ngoài miệng thì lập tức ưng thuận cầm lấy, bắt đầu ăn ngấu nghiến, nhưng dù nàng có ăn nhanh đến đâu vẫn không làm người ta cảm giác thô tục, xung quanh luôn có cảm giác quý phái cao nhã khác thường.

Lệ Na cùng A Hùng nhìn Cần Y Nhiên ăn mà tròn mắt há hốc mồm: Có người có thể tao nhã mà ăn nhanh như thế cũng là lần đầu tiên được chứng kiến, thật sự là mở rộng tầm mắt nga!

Liếm liếm đầu ngón tay còn dính chút nước sốt, Cần Y Nhiên thèm thường nhìn Vô Danh, hỏi:

“Tỷ tỷ (vì để người khác không nghi ngờ, Vô Danh cùng Cần Y Nhiên giả trang thành hai tỷ muội), tỷ lấy thức ăn ở đâu vậy? Muội còn muốn ăn”

Vô Danh mỉm cười ôn nhu, nắm lấy tay nàng chậm rãi dẫn đến quầy thức ăn ở gần đó.

Nói thật, Cần Y Nhiên cảm thấy gã viện trưởng học viện này vô cùng tốt.

Sau khi bước ra khỏi mê cung chính là một khu vườn rất xinh xắn, kì hoa dị thảo không nói, đặc biệt là có một quầy thức ăn ở gần hồ phun nước, trông hết sức hấp dẫn. Đúng là chu đáo quá mà!

Cần Y Nhiên trong lòng âm thầm tán thưởng không thôi.

Dần dần, thí sinh cũng lục tục ra khỏi mê cung, mọi người cũng như Cần Y Nhiên như vậy, vội vã phóng tới quầy thức ăn mà ăn lấy ăn để, xem ra là trong mê cung bị bỏ đói quá lâu đây mà.

A Hùng cùng Lệ Na sau khi ăn xong nhìn sắc trời, lại chạy đến bên hai người Cần Y Nhiên, lo lắng hỏi:

“Trời tối rồi, cuộc thi lại chưa kết thúc, chúng ta phải làm sao đây?”

Không biết có phải từ biểu hiện của Cần Y Nhiên trong vòng hai hay không, mà A Hùng cùng Lệ Na từ đó có chuyện gì cũng đều chạy đến hỏi ý kiến nàng, khiến Vô Danh có chút khó chịu trong lòng, nhưng hấn cũng không phải là người nóng tính, sẽ không hiển lộ sự khó chịu ra bên ngoài. Chỉ là, mỗi lần thấy hai người kia tiến đến liền như có như không nghiêng người chắn giữa Cần Y Nhiên cùng hai người kia.

Hấn không biết vì sao lại cảm thấy khó chịu, nói chung là hấn sẽ không để chuyện gì làm hấn khó chịu diễn ra trước mắt hấn, trong đó có cả việc Cần Y Nhiên thân cận với người khác. ...=_=|||

Cần Y Nhiên có chút buồn cười nhìn hành động của Vô Danh, nhưng nàng cũng không ngăn cản, chỉ là hơi thò đầu ra khỏi bóng lưng của hấn mà nói:

“Yên tâm đi, chúng ta cứ chờ người của học viện sắp xếp. Dù sao thời gian của vòng hai cũng chưa kết thúc mà.”

Quả thật như vậy, vòng hai tuy không thấy giám khảo hạn định thời gian, nhưng đã một ngày trôi qua, nếu còn không kết thúc thì người trong mê cung chỉ sợ đều chết đói. Vừa nghĩ đến đó, tiếng chuông thanh thúy lại ‘leng keng’ vang lên, cùng giọng nói trầm trầm quen thuộc:

“Vòng hai chính thức kết thúc. Các thí sinh còn tại trong trận pháp sẽ được đưa ra ngoài ngay lập tức bằng Truyền Tống trận, những thí sinh đã vượt qua vòng hai xin mời tập trung tại đài phun nước trung tâm”

Sau tiếng thông báo, khu vực đài phun nước lúc đầu vắng vẻ, phút chốc đã tấp nập, náo nhiệt hẳn lên. Tiếng người nói rì rầm, tiếng bàn tán xôn xao cùng với ánh mắt qua lại đầy mùi thuốc súng giữa các thí sinh khiến không khí trở nên sinh động không thôi.

Đột nhiên, đám đông trong phút chốc tĩnh lặng hẳn. Mọi người giương mắt trừng trừng nhìn bóng người từ xa đang chậm rãi tiến đến.

Một thân bạch y phiêu phiêu, mái tóc màu hạt điều được cột gọn sau gáy, thỉnh thoảng lay động theo gió, đôi mắt xéch quen thuộc đầy mỉa mai hoặc, gương

mặt tuyệt mỹ không chút biểu tình, chậm rì rì bước lên đài cao dựng bên cạnh đài phun nước, dáng vẻ tiêu sái đi đến giữa đài, ánh mắt nhẹ đảo toàn trường khiến các nữ thí sinh bên dưới âm thầm tim đập không ngừng, sau đó lại chậm rì rì mở miệng:

“Chúc mừng mọi người đã vượt qua vòng thi thứ hai. Tổng số tham gia vòng hai là năm mươi ba nhóm, vượt qua là mười chín nhóm, còn lại ba mươi bốn nhóm đã được truyền tống ra bên ngoài. Hiện giờ các nhóm xin mời đi theo người hướng dẫn đến khu vực nghỉ ngơi, sáng mai vòng ba, cũng là vòng thi cuối cùng sẽ chính thức bắt đầu. Mong rằng mọi người hãy nghỉ ngơi cho thật tốt”

Nói xong, Lâm Tuấn Chi dứt khoát rời đi, nhưng dường như vô ý hữu ý thoáng liếc qua nơi của nhóm Cần Y Nhiên, liền đi mất dạng, quả thật là nhanh vô cùng.

Cần Y Nhiên cùng mọi người nhìn nhau, sau đó khẽ cười một tiếng.

A Hùng trước hết mở miệng:

“Xem ra bốn người chúng ta thật có duyên, ngay cả phòng nghỉ cũng có thể ở chung, ha ha ha...”

Lệ Na thì thẹn thùng cười không nói

Cần Y Nhiên tựa tiểu phi tiểu nhĩ nhìn gã A Hùng đầu óc giản đơn đang ha hả cười to, nhẹ nhàng...móc:

“Đúng nha ~, Hùng ca thật có duyên, có thể ở chung với ba- đại- mỹ -nữ như bọn muội là phúc của huynh đó ~”

Khi nói câu đó, Cần Y Nhiên còn cố ý kéo dài giọng, nũng nịu đến chính nàng cũng phải nổi gai ốc, bất quá...khắc khắc khắc ~ Hiệu quả cũng không nói chơi a

Tên A Hùng nghe nàng nói xong, gương mặt đang hồng hào vui vẻ bỗng chốc trắng bệch, mặt cắt không còn giọt máu, cả người cứng đờ lại, ánh mắt tràn ngập khó tin, xấu hổ, ngượng ngùng cùng quần bách nhìn Cần Y Nhiên lại nhìn Lệ Na, cuối cùng là run lấy bầy lên lút hướng ánh mắt về phía đại đại mỹ nữ băng lãnh trước mặt Cần Y Nhiên.

Không nhìn còn đỡ, vừa nhìn liền khiến gã đầu gối như hấn hồn vĩa lên mây, tâm trạng hoảng sợ.

Vô Danh thực không khách khí tặng cho hấn ánh mắt sắc như đao, trên người tràn ngập lãnh khí cùng mùi thuốc nổ. Lúc này Vô Danh thật giống như đang đeo bảng ‘Nguy hiểm chó nhìn!’, xung quanh hơn ba thước đều né tránh thật xa, miễn cho con tức giận của đại đại mỹ nhân lây dính lên người.

Nhìn A Hùng đầu đầy mồ hôi, thân mình to lớn lại không ngừng run rẩy khiến Cần Y Nhiên nhin cười đau cả ruột, âm thầm liếc sang Lệ Na, như dự đoán thấy vẻ mặt lo lắng sốt ruột của nàng nhìn về phía A Hùng. Thật sự là...lâm mai thú vị hơn nàng nghĩ a ~

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 28: ĐÊM VÔ MIÊN

Học viện Ma pháp Hoàng gia không thẹn với danh tiếng là một trong những học viện đứng đầu đại lục. Dãy phòng dành cho thí sinh nghỉ ngơi có thể được ví như khách sạn ba sao. Hoa viên rộng rãi, mỗi gian phòng đều rất lớn, hay nói đúng hơn là một căn nhà nhỏ có hai gian phòng riêng biệt. Điều này cũng khiến gã Tăng A Hùng tâm thần luôn buộc chặt cuối cùng cũng thả lỏng.

Vấn đề bây giờ là việc phân phòng, dù sao cũng chỉ có hai gian, nơi này lại có tới ba nữ một nam, chia kiểu nào cũng trở thành vấn đề.

“Hay là...ba người ngủ trong phòng đi, ta ngủ ở phòng ngoài là được”

Gã Tăng A Hùng không chút khó chịu, thoải mái nhường lại chỗ ngủ cho các vị ‘nữ nhân’

Cần Y Nhiên cười mị mị, ánh mắt có chút quái dị nhìn hấn, Vô Danh từ đầu tới cuối đều không nói một lời, im lặng đứng bên cạnh Cần Y Nhiên. Chỉ có Lệ Na là đỏ mặt, thẹn thùng lên tiếng:

“Hùng ca, việc này...việc này sao có thể...”

“Không sao, ta dù sao cũng là nam tử hán đại trượng phu, ngủ trên ghế một đêm có là gì”

Không đợi Lệ Na nói xong, Tăng A Hùng đã khoác tay hào sảng ngăn cản. Lệ Na thấy hấn bộ dáng không quan tâm, cũng không biết nên nói cái gì, đành quay đầu nhìn về phía Cần Y Nhiên:

“Hùng ca đã nói thế...đành vậy. Bây giờ, hai gian phòng này ba người chúng ta chia như thế nào đây?”

“.....”

Cần Y Nhiên lúc này võ vố trắng sức nhớ. Nàng cứ mãi lo xem ‘hí kịch’ nên đã quên mất. Ba người, hai gian.nhìn nhìn Vô Danh, thấy mặt hấn căn bản là không biểu đạt cảm xúc gì, chỉ là lẳng lặng nhìn nàng, Cần Y Nhiên do dự một chút, xoay người nói với Lệ Na:

“Hay là muội cùng Lệ Na tỷ tỷ ở cùng nhau vậy, Danh tỷ ngủ phòng còn.A.....!”

Đang chăm chú trả lời Lệ Na, tay áo Cần Y Nhiên bất ngờ bị kéo mạnh, thân mình không chuẩn bị trước lao đảo ngã về phía sau.

Ngay khi Cần Y Nhiên nhắm chặt hai mắt lại chuẩn bị đón nhận cơn đau sắp đến, cả người lại ngã vào một thứ vừa co dãn vừa ấm áp, mở mắt ra mới phát hiện bản thân không biết từ khi nào đã nằm gọn trong lòng Vô Danh.

Nghi hoặc ngẩn đầu lên, vừa đúng lúc đối diện đôi mắt nâu thâm trầm, dường như trong đó ẩn ẩn vài tia lửa đỏ rực. Chưa kịp phân tích ánh mắt kì lạ kia, Cần Y Nhiên cả người đã bị Vô Danh ôm lấy đi thẳng vào một gian phòng, đóng sầm cửa lại, để hai người bên ngoài ngẩn ngơ khó hiểu.

“Vô Danh! Ngươi làm sao vậy!?”

Vừa được buông ra, Cần Y Nhiên liền xoay người lại, nắm tay nhỏ bé vỗ mấy phát vào vai hấn.

Đang yên đang lành, phát cái gì khí a???

Vô Danh mặc cho nàng như phũ ruồi đánh vào người hấn, chỉ cúi đầu nhìn thật sâu vào hai mắt Cần Y Nhiên. Một hồi lâu sau mới chậm rãi mở miệng:

“...Muốn tách ra sao?”

“Ách?”

Cần Y Nhiên chợt ngẩn người. Nàng có nói vậy bao giờ đâu? Chỉ là chia phòng. ...

“Ngươi đang nghĩ cái gì vậy? Ta nói tách ra hồi nào?”

“Không phải...ngươi muốn ở chung với tên kia...”

Thật sự là hết nói nổi, Cần Y Nhiên dờ khóc dờ cười trừng mắt Vô Danh một cái:

“Chứ ngươi nghĩ thế nào? Ba người chúng ta, hai nữ một nam, tất nhiên cùng là nữ nhân thì phải ngủ chung với nhau.”

“Ta với ngươi ở đây”

“Hả?”

Bị thỉnh linh cắt ngang không đầu không đuôi làm Cần Y Nhiên trong thoáng chốc không thích ứng kịp. Nhưng chỉ một khắc sau lại hồi phục tinh thần, nhìn nhìn Vô Danh vẫn diện vô biểu tình, thâm cười khổ, đành phải gật đầu đáp ứng:

“Hảo”

Đêm hôm đó, ánh trăng từ khe cửa sổ nhẹ nhàng xuyên qua, như nàng tiên nữ thanh thoát đáp trên mặt đất, theo từng cơn gió làm bóng cây lay động khiến tiên nữ như đang nhảy múa, thanh thuần thoát tục.

Trong khung cảnh nên thơ ấy lại có một người không hề biết thương thức mà trợn to mắt nhìn lên trần nhà.

Cần Y Nhiên dù không phải lần đầu tiên ngủ cùng một chỗ với Vô Danh, nhưng không hiểu vì sao đêm nay lại đặc biệt mất ngủ.

Có lẽ là vì thay đổi chỗ ở, khí hậu không quen mà mất ngủ, có lẽ do hôm nay đã làm việc quá nhiều, mệt mỏi đến không thể ngủ, hoặc cũng có thể là do...hấn ngủ gần nàng hơn bình thường, cánh tay hữu lực đưa thân hình mảnh mai của nàng ôm gọn trong lòng, đầu lại vùi sâu vào vùng cổ nàng, để lưng nàng dán lên lồng ngực cường tráng ấm áp của hấn, hay hơi thở nóng rực đều đặn phả vào vùng da nơi cổ khiến tim nàng nhảy nhót không thôi.

‘Bình tĩnh, bình tĩnh, không có gì, mọi chuyện đều ổn, đều ổn...’

Cần Y Nhiên trong lòng không ngừng tự an ủi bản thân, cơ thể lại vẫn cứng ngắc mặc cho Vô Danh ôm chặt lấy. Dù nàng biết hấn đã ngủ, không có khả năng sẽ phát sinh chuyện gì, nhưng là...nàng không bảo đảm nàng...sẽ không làm gì a >.

Aiz...ai bảo bộ dáng của hấn tốt xem như vậy làm chi? Tuy đã thay đổi màu mắt và màu tóc của hấn nhưng ngũ quan vẫn như cũ, càng xem càng thấy soái!

Ngón tay trắng ngọc thon dài nhẹ nhàng lướt theo đường nét của cặp mắt, sống mũi rồi dừng lại nơi cánh môi mỏng vừa cương nghị lại đầy mềm mại. Trong đầu không tự chủ được nhớ đến nụ hôn nơi gian phòng trọ kia, hai má đỏ như gấc chín, cũng may lúc này trời đã tối đen nên không thể thấy

rõ sắc mặt của nàng, hần lại đang ngủ. Nếu không, Cẩn Y Nhiên nàng cũng chỉ còn nước đào hồ tự chôn mình mất thôi.

Hơi chút lung lay đầu như để tổng xuất đồng ý nghĩ loạn thất bát tao kia đi, ngón tay vẫn đang để trên khoe miệng của Vô Danh lại như có như không phớt qua làn môi mềm mại của hần.

Cảm xúc không tồi!

Lại chần chờ nhìn gương mặt chìm trong giấc ngủ của Vô Danh, Cẩn Y Nhiên khoe môi nhẹ kéo thành một nụ cười nhọt nhọt, đầu thẩu đi lên, tại nơi môi của hần khẽ ấn hạ một nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, sau đó lại co người, rúc sâu vào trong lòng Vô Danh hạnh phúc nhắm mắt lại, ngọt ngào chìm vào giấc ngủ.

‘Dù sao hần đang ngủ, cũng không sợ bị phát hiện a’

Đó là suy nghĩ cuối cùng trong đại não đang chậm rãi ‘xin nghỉ phép’ của Cẩn Y Nhiên trước khi nàng hoàn toàn chìm vào mộng đẹp.

Nhưng Cẩn Y Nhiên hoàn toàn không phát hiện, ngay khi hơi thở của nàng dần đều đặn, chứng minh nàng đã thật sự đi ‘chào hỏi Chu Công’, một đôi mắt rực sáng như ánh sao ngoài cửa sổ đột ngột mở ra, chăm chú nhìn vào nàng.

Ngay cả Vô Danh cũng không biết, lúc này khi hần dùng ánh mắt vô hạn ôn nhu nhìn về phía Cẩn Y Nhiên, trong thoáng chốc được hiệu của thuốc thay đổi màu mắt đột nhiên biến mất. Mắt hần lúc này phát ra màu hồng ngọc rực rỡ nhưng đầy dịu dàng, trong suốt sáng long lanh, xinh đẹp đến mức không còn từ nào có thể hình dung. Cặp ánh mắt ấy chứa đầy cảm giác phức tạp, hỗn loạn loạn chuyển không ngừng, cuối cùng lại lóe lên rồi phục hồi lại màu nâu trong như trước, chỉ khác một điều bây giờ trong ánh mắt nâu ấy là một tia kiên định chột lóe.

Vô Danh hít sâu lấy hương khí thanh nhã tự nhiên đầy mê người của Cẩn Y Nhiên, lại tiếp tục vùi sâu gương mặt vào cổ nàng, nhắm mắt lại, bộ dáng thực hưởng thụ. Nhưng, có ai lại biết hần đang đứng giữa thiên đàng và địa ngục? Ở bên cạnh nàng, hần là đầu đá mới không có cảm giác. Tuy thực hạnh phúc, cũng đã có quyết định rõ ràng, nhưng lý tưởng so với hiện thực....cách nhau xa quá! Hần chỉ có thể nhẫn nhịn, đợi tới thời khắc ngày nào đó

Đúng vậy, một ngày nào đó.....!

Mí mắt hơi chút hé mở, quang mang trong mắt chột lóe lại bị thu hồi, cho đến khi trong con ngươi không còn chút ba động mới chậm rãi nhắm lại, hai tay cẩn thận ôm siết lấy thân thể nhỏ nhắn mềm mại của nàng, nhẹ thở dài.

Ánh trăng vẫn sáng vành vạnh, gió vẫn thổi ngang những khóm trúc thành bản dạ khúc nên thơ, nhưng đêm nay....có một người không ngủ....

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 29: VÒNG CUỐI 1

Đêm, tối đen như mực, tiếng côn trùng bên ngoài vẫn vo ve kêu không ngừng. Bỗng...

‘BAM!!!’

Cẩn Y Nhiên giật thót bừng tỉnh giấc, hai mắt mở lung nhìn quanh, bắt gặp đến Vô Danh bên cạnh cũng đang nghi hoặc khó hiểu.

Buồn bực, mấy người này làm cái trò gì a!? Người ta vừa mệt lại buồn ngủ, haiz...

Vô Danh chậm rãi xuống giường, đi đến bên cửa sổ mở ra, chỉ thấy bên ngoài tràn ngập khói xám, âm thanh hỗn loạn tràn vào phòng. Cẩn Y Nhiên biết có chuyện gì đó đã xảy ra, vội vã quơ quào quần áo cùng bọc hành lý khoác lên người, lại thuận tay tổng hành lý cho Vô Danh, cả hai vội chạy ra khỏi phòng.

‘XỊT...’

Vừa bước chân ra khỏi ngưỡng cửa, một thanh âm kì lạ vang lên khiến cả hai không khỏi quay lại nhìn một chút. Vừa nhìn, Cẩn Y Nhiên liền tròn mắt há hốc mồm. Căn phòng nàng và Vô Danh vừa ở lúc này đã biến mất, một chút gạch vờ cũng không có. Lại nhìn xung quanh một lát, Cẩn Y Nhiên cuối cùng cũng bình tĩnh lại tâm tình

Tầng A Hùng cùng Lê Na quần áo xộc xệch, hai mắt mờ mịt, phía xa xa cũng có vài tốp người đang tụm lại, bộ dáng đều không khác nhau là mấy. Không gian xung quanh nơi nào cũng là khói, khói phủ dày đặc nhưng lại không khiến người ngộp thở, giống như chúng hiển nhiên nên ở đây, mà mọi người mới là kẻ xâm nhập.

Xem ra...vòng thi tiếp theo đã bắt đầu...

Không ngoài dự đoán của Cẩn Y Nhiên, vừa mới suy nghĩ đến đó, trong không trung liền vang lên thanh âm trầm thấp quen thuộc:

“Mọi người không cần hoảng sợ. Chúng ta hiện tại đã bước vào không gian Đặc Thù, nơi sẽ tiến hành vòng thi thứ ba, cũng là vòng thi cuối cùng. Người chiến thắng sẽ chính thức trở thành học viên của Học viện Ma pháp Hoàng gia.”

Một mảnh ồ lên, xôn xao không dứt. Ai cũng không nghĩ đến vòng thi cuối cùng lại đột ngột như vậy. Trong lòng họ có chút lo lắng, dù sao thế này thì chẳng kịp chuẩn bị thứ gì, lỡ như...

“Xin nhắc lại, chúng ta sẽ bắt đầu vòng thi cuối ngay bây giờ. Mọi người không cần lo lắng. Vòng thi thứ ba này không cần mọi người làm gì. Chỉ có một yêu cầu duy nhất: Yên lặng. Đúng vậy, cho dù có bất kì chuyện gì xảy ra hay thấy điều gì, chỉ cần mọi người giữ yên lặng đến phút cuối thì xem như hợp cách. Người không thể giữ yên lặng đến phút cuối sẽ được Truyền Tông trận di chuyển ra bên ngoài khu vực học viện ngay lập tức, và xem như mất tư cách tiến vào học viện, chỉ có thể chờ đợt tuyển chọn kế tiếp.

Được rồi, ta sẽ không nói nhiều nữa. Vòng thi cuối cùng chính thức bắt đầu!”

Lời nói ấy vừa dứt, trong không gian Đặc Thù liền im bặt. Tĩnh lặng một cách đáng sợ, ngay cả tiếng hô hấp lúc này cũng trở nên thật lớn. Tất cả mọi người đều có thể đi đến vòng thi này đều là người có quyết tâm rất cao, tài năng hơn người, cho nên họ sẽ không ngu ngốc vì phạm quy tắc duy nhất của vòng thi này.

Cẩn Y Nhiên, Vô Danh cùng bọn người Lệ Na nhìn nhau, sau đó đều lặng lẽ đi đến một góc ngồi xuống xếp bằng. Nếu như không thể lên tiếng, cách tốt nhất là tiếp tục tu luyện, đầu óc sẽ không bị ngoại vật ảnh hưởng.

Cẩn Y Nhiên hết sức tự nhiên dựa vào trong lòng Vô Danh, nhắm hai mắt lại chuẩn bị... ngủ! Chứ làm sao bây giờ a? Nàng không biết làm sao tu luyện ma pháp, đến được đây bất quá đều là dựa vào một đồng thuốc bột linh tinh của nàng, ngay cả ma pháp nó như thế nào nàng còn chưa được tận mắt nhìn thấy. Hơn nữa... ai kêu bọn họ rảnh quá không có việc gì làm, tổ chức vòng thi cuối này vào nửa đêm nha. Không trách nàng được, không thể trách, hừm

Vô Danh từ đầu đến cuối đều im lặng, chính hảo tư thế để Cẩn Y Nhiên dựa vào người hân mà ngủ. Bản thân hân, nói thật, cho dù giám khảo có không ra quy định như thế thì hân cũng chẳng nói một câu, ngoại trừ với nàng. Vô Danh chỉ là ôn nhu nhìn gương mặt đã chìm vào giấc ngủ say của Cẩn Y Nhiên, một tay không ngừng vỗ nhẹ lên tấm lưng mảnh khảnh của nàng. Trong mắt hân lúc này chỉ còn một thứ, hay nói đúng hơn, vốn chỉ có một thứ.

Nhìn khung cảnh bình yên hạnh phúc của hai người sẽ khiến cho những người khác cảm thấy cảnh đẹp ý vui, có lẽ sẽ có chút ghen tỵ. Nhưng, nên nhớ chúng ta đang ở trong phạm vi của vòng thi cuối cùng, làm sao lại có thể an tường như thế?

Nếu không phải hình ảnh ngọt ngào của Cẩn Y Nhiên và Vô Danh đang ở giữa những bóng đen ma quái lượn lờ, tiếng gào rú ghê rợn cùng nỗi sợ hãi lan tràn trong không gian từ những thí sinh khác, quả thật là hết sức nên thơ. Nếu như nụ cười ôn nhu chói mắt của Vô Danh không xuất hiện vào lúc những con quái vật mồm đầy bọt mép, xú khí ô uế nhào vào hai người, để rồi sau đó bí ẩn nổ tung, thịt máu bay đầy trời, thì sẽ khiến trái tim của biết bao cô gái đập liên hồi không tự chủ. Và nếu như ánh mắt sùng nịch ảm áp như đang nhìn trân bảo tối quý giá trên gương mặt anh tuấn mang vài phần nữ khí kia, không phải vừa mới lạnh lùng như hàn băng, tràn ngập sát khí quét về bốn phía, thật sẽ khiến người ta không dám tin tưởng.

‘BON!’

Đột nhiên, tiếng chuông đồng ầm ầm vang lên, đánh gãy mọi hình ảnh đang diễn ra trong không gian Đặc Thù. Tăng A Hùng cùng Lệ Na lúc này, cả người đầy máu. Vết thương chần chịt trên khắp cơ thể của Tăng A Hùng, Lệ Na vì được thân hình to lớn của hân chắn phía trước gần hết tất cả công kích từ quái vật, nên nàng bị thương không nặng lắm, bất quá, máu từ các vết thương ít ỏi nhưng sâu hoắm kia cũng đủ nhuộm đỏ cả bộ bạch y trên người nàng. Có thể thấy, gã Tăng A Hùng kia càng không chịu nổi với vô số các vết thương.

Lệ Na nhìn bộ dáng kinh khủng của Tăng A Hùng mà hốc mắt đau xót, nước mắt không kiềm lại được trào ra khóe mi. Nàng cẩn thận đỡ lấy thân thể hân vì nhưng vì bị thương nặng mà xụi lơ của Tăng A Hùng, trong lòng thì thoả:

Không sao, đã không sao rồi Hùng ca. Chúng ta đã kết thúc vòng thi này rồi, ráng lên, ráng chờ một chút thôi...

Đúng lúc này, làn khói xám trong không gian Đặc Thù bắt đầu khởi động, kích khởi tầng tầng gợn sóng lan tỏa khắp không gian. Làn sóng lan tỏa tới đâu, những con quái vật gớm ghiếc khi nãy lại tan biến như chưa bao giờ từng có. Trong không gian như ầm ầm hiện thanh âm thánh thót, ngân nga như của một hải đồng. Tiếng hát bang đầu nhỏ bé, dần dần lại theo từng đợt sóng lan ra mà khuếch đại, rồi sau đó ngân dài, ngân dài mãi...

“A!”

Có một thí sinh nam đã chịu không được hét lên một tiếng. Trong thoáng chốc, hân lập tức biến mất khỏi không gian Đặc Thù. Đột vừa rồi đã có hơn ba nhóm người biến mất, đa phần là thất thố khi thấy đồng đội bị thương hoặc hăng say chiến đấu quên mất quy tắc cuộc thi mà hét ra tiếng. Thanh âm kéo dài đã được hơn ba canh giờ, số người bị truyền tống đi cũng đã hơn ba mươi người. Trong không gian Đặc Thù lúc này còn chưa đến hai mươi người, là ba nhóm.

Thật may là trong số gần hai mươi người này, nhóm của Cẩn Y Nhiên không thiếu một ai, tuy là tình trạng giữa hai người Cẩn Y Nhiên cùng hai người Lệ Na khác nhau một trời một vực. Cẩn Y Nhiên cùng Vô Danh có thể nói là lông tóc vô thương, trong khi Lệ Na cùng Tăng A Hùng, cả hai nhóm người còn lại đã là chật vật không chịu nổi, khóe miệng không ngừng trào máu tươi, có thể thấy âm thanh nghe như vô hại này lại kinh khủng tới mức nào.

Ở một gian mật thất cách đó không xa, một bọn lão nhân mặc trường bào từ sa đang háo hức nhìn hình ảnh được phát ra từ quả cầu thủy tinh to cỡ một

quả bóng rổ đặt giữa phòng. Cả đám vừa vuốt râu vừa tấm tắc lao xao.

Ác Cách Tang vừa vuốt chòm râu bạc dài thường thướt, vừa tròn mắt nhìn quả cầu, sách sách lấy làm kinh ngạc:

“Không ngờ, quả thật là không ngờ nha aaa!”

Mấy lão gia hòa bên cạnh thấy bộ dáng kinh hãi khó được của lão, liền nhìn theo hướng ánh mắt của lão về phía quả cầu thủy tinh. Đồng loạt trừng mắt

Sao...sao có thể như vậy?!! Dưới Ma Âm Hải Đồng vẫn có người có thể ngủ ngon lành như chẳng có chuyện gì xảy ra?

Hình ảnh trong quả cầu thủy tinh, một tiểu nữ hài chỉ chừng mười lăm mười sáu tuổi, nằm trong lòng một vị đại mỹ nữ khác ngủ say sưa, thảnh thơi lại cười vài cái khiến đại mỹ nữ băng lãnh kia cũng không khỏi bật cười. Hình ảnh hết sức hài hòa này khiến mọi người đang có mặt trong mật thất không tin vào mắt mình. Sau đó, một đám lão già quay đầu nhìn nhau, hai mắt phát sáng hơn đèn pha, cười đầy nham hiểm

Tinh thần lực, đủ cường a!!! Hắc hắc...

Đứng trong một góc của gian mật thất, có vẻ hết sức lạc lõng giữa một đám người sắp ‘xuống ba tấc đất’ kia. Lâm Tuấn Chi biểu tình lại thành thực ổn trọng hơn bọn họ nhiều, bộ dáng đăm chiêu trầm tư như một ông cụ non, hai mắt không rời quả cầu thủy tinh, trong lòng thiên xoay vạn chuyển

Không phải mỗi lần tuyển chọn học viên mới chỉ có hai vòng thi thôi sao? Vòng thi thứ ba này là chuyện gì đây? Hơn nữa, ta nhớ không lầm thì Ma Âm Hải Đồng chỉ dành cho học viên năm thứ năm thôi a. Ta chỉ vừa được tiếp xúc nó cách đây cũng chưa lâu, bọn họ nghĩ cái gì lại cho thí sinh nghe nó? Không sợ phá hủy tinh thần của đám người mới này hay sao?

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 30: VÒNG CUỐI 2

‘Boong...boong...’

Cần Y Nhiên mơ mơ màng màng dụi dụi hai mắt, oán thầm cái tên dở hơi nào lại gõ chuông, phá rối giấc ngủ của người khác, nhưng còn chưa chờ nàng lên tiếng, một thanh âm già nua khác thường đột ngột truyền đến:

“Chào mừng các tân đệ tử của học viện Ma pháp Hoàng gia, những người đã thể hiện tinh thần lực hết sức nổi bật qua vòng thi Ma Âm Hải Đồng. Những thí sinh không vượt qua sẽ lập tức được Truyền Tổng trận đưa ra khỏi khu vực thi ngay lập tức. Chúng ta trông chờ sự thể hiện của mọi người vào đợt thi tuyển lần sau”

A!

Cần Y Nhiên âm thầm giật mình, chợt nhớ ra hình như mình đang dự thi vòng cuối cùng của cuộc tuyển chọn học viên học viện Ma pháp Hoàng gia. Con buồn ngủ phút chốc tan biến, Cần Y Nhiên lúc này mới phát hiện tư thế hết sức ám muội của mình và Vô Danh: nàng lại nằm gọn trong lòng hắn mà ngủ ngon lành, aaaaa..... (> 0

Vô Danh nhìn bộ dáng hoảng hốt của Cần Y Nhiên, thầm buồn cười, nhưng cũng khiến lòng hắn nhộn nhạo khó chịu. Cặp mắt đen lầy to tròn ngập nước, cánh mi chớp chớp như những phiến cánh bướm, cái mũi cao thanh tú hơi nhăn lại, cái miệng chu chu mân mê, trông hết sức là đáng yêu, thật muốn cắn nàng một ngụm. ...Nghĩ tới đây, Vô Danh chợt giật mình, ra sức lắc đầu như muốn quăng những ý nghĩ quái dị ấy ra khỏi não. Hắn không hiểu bản thân xảy ra chuyện gì, chỉ cảm thấy nữ nhân bé nhỏ trước mắt thật...rất ngon miệng (Ồ + Ó !!!)

Đang suy nghĩ miên man, chợt cảm giác một bàn tay mềm mại nhỏ nhắn đang ra sức kéo áo hắn chạy về phía trước. Vô Danh khó hiểu nhìn Cần Y Nhiên, chỉ thấy nàng cũng đang nhìn chăm chăm hắn, một ngón tay búp măng trắng nõn chỉ chỉ vào dòng người đang đi phía trước, nói:

“Tiểu nương tử, ngươi đứng dừng ở đó làm gì nha, chúng ta phải đến đại sảnh tham gia lễ chào mừng tân đệ tử của học viện, mau mau đi a”

Không đợi Vô Danh trả lời, Cần Y Nhiên liền ba chân bốn cẳng kéo hắn chạy nhanh về phía trước. Dù sao nàng thật rất hiếu kỳ với lễ chào mừng học sinh mới của một học viện ma pháp có khác gì với trường học ở thế giới nàng, cho nên phải kiên nhẫn, kiên nhẫn một chút.

Khi hai người đến đại sảnh theo chỉ dẫn, những người cùng vượt qua vòng cuối cùng đều đã có mặt ở đây, bắt ngờ hơn nữa là có cả Lệ Na cùng tên Tăng A Hùng khi này

Cả hai vừa thấy Cần Y Nhiên cùng Vô Danh, mừng rỡ chạy sang tiếp đón:

“Oa, Nhiên muội, không nghĩ tới chúng ta lại có thể gặp nhau ở đây, vậy là bốn người chúng ta đều trở thành đệ tử học viện Ma pháp Hoàng gia, hahaha...”

Có chút kích động khiến Lê Na hoàn toàn phá vỡ hình tượng thiếu nữ e lệ thẹn thùng trong lòng Cẩn Y Nhiên, làm nàng chưa kịp thích ứng mà tròn tròn mắt. Cũng may là giọng nói sang sảng của tên Tăng A Hùng bên cạnh kịp kéo nàng hồi thần:

“Ha ha ha, Lê Na nói đúng, vậy là chúng ta đều thành đồng môn rồi a, ha ha ha...”

Vô Danh chỉ gật gật đầu đáp trả cho có lệ, mọi người sau hai ngày ở chung cũng hiểu một chút tính tình của hắn nên không ai bắt bẻ gì. Cẩn Y Nhiên mặt cười tươi như hoa nở, hưng phấn hỏi:

“Thật tốt quá! Muội đang lo hai người bọn muội một mình không biết làm sao. Bây giờ có tỷ tỷ cùng Hùng ca ở đây thì tốt rồi. Mà Lê Na tỷ cùng Hùng ca, chúng ta đến đại sảnh đã lâu như thế, sao cái gì lễ, bàn tiệc thức ăn chào mừng cũng không thấy nha?”

Lê Na dờ khóc dờ cười nhìn Cẩn Y Nhiên, sùng nịch gõ nhẹ một cái lên trán nàng, cười nói:

“Lại ăn, muội nhỏ người như thế không hiểu đã nhét thức ăn hồi tối đi nơi nào a? Chúng ta hiện tại là đang chờ giám khảo ghi lại bản danh sách những thí sinh đã thông qua cuộc thi. Ta cùng Hùng ca đã lấy dùm hai người số thứ tự rồi đây”

Nói xong, Lê Na liền rút hai thẻ gỗ bóng loáng trong ngực ra, đưa cho Cẩn Y Nhiên, sau đó dẫn cả hai tới đám người đang xếp hàng trước một cái thạch bàn khổng lồ ở giữa đại sảnh.

Cẩn Y Nhiên tò mò nhìn nhìn xung quanh, khi xem đến người đang ngồi ở thạch bàn, nhận nhiệm vụ viết tên các thí sinh vượt qua vòng tuyển chọn, không khỏi hô nhỏ một tiếng kinh ngạc

Nam nhân khoảng hai mươi mấy tuổi, thân hình có chút đơn bạc, cả người khoác một bộ trường bào lam nhạt càng hiển lộ vẻ gầy yếu, nụ cười như một xuân phong luôn treo bên môi khiến người ta nhìn vào nhẹ cả người.

Đây...đây rõ ràng là Thanh Phong, bệnh nhân đầu tiên của nàng ở thế giới này mà? Sao hắn lại xuất hiện ở nơi này?!!

Vội quay đầu sang nhìn Vô Danh, thấy hắn cũng là một bộ nghi hoặc khó hiểu nhìn nam nhân đang cầm bút viết viết viết ở thạch bàn. Cẩn Y Nhiên trong lòng thầm than: đúng là hữu duyên thiên lí năng tương ngộ a!

“Người tiếp theo”

Thanh âm nhẹ nhàng từ tính vang lên khiến những tên học viên mới thoáng ngẩn ngơ. Những nữ đệ tử thì đỏ mặt, thẹn thùng liếc mắt đưa tình với chủ nhân thanh âm ôn nhu ấy.

Cẩn Y Nhiên nhìn quanh lại thầm tiếc nuối thay cho bọn họ. Nếu các nàng biết bạch mã hoàng tử của các nàng có ‘yêu thích’ không giống người thường như thế, không hiểu các nàng thương tâm đến mức độ nào a, haiz. ...

Lắc lắc đầu, Cẩn Y Nhiên cũng không nghĩ nhiều, dù sao cũng chẳng liên quan gì tới nàng, nàng mới không thêm lo đâu, chỉ khi.

Quay đầu nhìn ‘đại mỹ nữ’ vẫn luôn theo sát phía sau, Cẩn Y Nhiên có thể rõ ràng nhìn ra ánh mắt của Vô Danh hoàn toàn chỉ phản chiếu duy nhất bóng dáng của chính nàng, lòng nàng lại loạn cào cào cả lên. Cảm thấy trên mặt nóng bừng, Cẩn Y nhiên vội vã quay đầu lại nhìn về phía trước, nhanh chân bước đến gần thạch bàn.

Tất cả hành động của Cẩn Y Nhiên từ đầu tới cuối đều không thoát khỏi ánh mắt của Vô Danh (Vô nghĩa! Này tới giờ hắn chỉ nhìn mỗi Cẩn Y Nhiên, không thấy chẳng lẽ mù?!!). Nhìn vành tai ửng hồng như quả gấc chín, Vô Danh chỉ biết si ngốc nhìn nàng, mê muội nhìn bộ dáng quần bách đáng thương của nàng, ngay cả người phía sau la hét thúc giục hắn đều không nghe thấy.

“Người tiếp theo”

“Cẩn Y Nhiên”

“Cẩn Y.....cái gì?!!”

Đang cầm bút viết tên vị tân sư muội, Thanh Phong dường như không dám tin vào tai mình, vội ngẩn đầu lên.

Một nữ hài hết sức xinh xắn động lòng người, một thân hồng y càng hiển lộ rõ dáng người nhỏ nhắn đáng yêu. Cặp mắt đen láy to tròn nhìn chăm chăm hắn, môi khẽ nhếch đầy hưng phấn.

Đúng là ‘hắn’!...à không, là ‘nàng’ mới phải

Hắn thật không ngờ có thể gặp lại vị tiểu thần y, ân nhân cứu mạng của mình, lại càng không tin nổi hai mắt mình khi nhìn thấy ‘hắn’ hóa ra lại là ‘nàng’. gương mặt thanh tú anh tuấn chợt tràn ra một nụ cười rạng rỡ. Cẩn Y Nhiên dám cam đoan nàng còn nhìn thấy sau lưng tên Thanh Phong đang cười ngốc ngếch (-__-||| người ta cười đẹp thế mà “bà” nhìn thành “ngốc”.....!!!) là một rừng hoa nở rộ, bay múa đầy trời

‘Rầm’

‘Phịch’

‘Ầm’

Sau lưng đồng loạt vang lên tiếng ‘người ngã ngựa đổ’ hết sức khoa trương.

Chắc chắc chắc...lực ‘sát thương’ đúng là không phải khủng bố bình thường nha (*0*!!!)

“Đừng cười ngốc nữa! Phong sư huynh muốn ‘sát nhân hàng loạt’ à? Ở đây không thể nói chuyện, lát nữa sư huynh người xong công tác thì tới tìm bọn sư muội. Chúng ta có rất ~~~~~ là nhiều chuyện cần nói á nha~!”

Cần Y Nhiên cười run cả người nhìn tình cảnh trước mắt, giọng nói bất giác trở nên nũng nịu. ...nhão như cháo, làm gã A Hùng cùng Lệ Na sồn cả gai ốc. Thanh Phong nghe vậy ngượng ngùng thu hồi nụ cười như hoa nở của hắn lại, cúi đầu ngoáy ngoáy viết viết, sau đó liền trao công việc lại cho một đồng môn gần đó, xong xuôi liền đứng dậy, cùng bọn người Cần Y Nhiên đi về một cái sân nhỏ vắng vẻ gần đó để dễ bề trò chuyện.

Cần Y Nhiên cười ha hả chạy nhanh theo chân Thanh Phong, lại không để ý ‘mỹ nữ’ sau lưng nàng giờ phút này ánh mắt chột tởm lại.

“Ai yêu, đây chẳng phải là Thanh Phong sư huynh của Phong bang sao?”

Đúng lúc này, một giọng nữ chanh chua the thé từ phía sau truyền tới làm mọi người dừng cước bộ, Thanh Phong cũng thu liễm hoàn toàn ý cười, trong đáy mắt chột lóe một tia chán ghét nhìn hai nữ nhân đáng vẻ xinh xắn nhu nhược chậm rãi tiến tới gần.

Cần Y Nhiên nhìn hai nữ nhân trước mắt, cảm thấy một trận khó chịu, đầu mày nhíu lại. Nàng dù vẫn còn cách bọn họ ba thước, nhưng vẫn ngửi thấy một mùi hương nồng đậm quái lạ, cái mùi mà nàng cả đời cũng sẽ không bao giờ quên: Huyền Tâm hương

Được chiết xuất từ rễ cây Tầm Ca, hòa với mật của Cưng trùng, một loài trùng kì lạ của thế giới này, lại thêm nước được ép ra từ cánh của hoa Thiếu Nữ. Mỗi một loại trên đều có tác dụng an thần tĩnh não, nhưng nếu hòa lại theo một tỷ lệ nhất định sẽ sản sinh ra một loại mùi đầy quyến rũ dụ hoặc, làm người ngửi mùi hương của nó trầm si trong đó không thoát ra được, cũng chính là thứ nước hoa được gọi là Huyền Tâm hương hai cô gái trước mắt này đang dùng.

Nàng không hiểu, tại sao bọn họ lại dám dùng loại nước hoa này? Dù sao cũng là nữ nhân, nàng cũng hiểu tâm lý muốn những người khác phải say mê, tôn thờ mình như một nữ thần, nhưng.....không phải đây là hàng cấm sao?

Như nhìn ra sự nghi hoặc của Cần Y Nhiên, Thanh Phong hơi cúi đầu, thì thầm bên tai nàng:

“Bọn họ là bảo bối của Công bộ Khiết La Nạp Nhan cùng Hộ bộ Lý Tàn Ninh, thường xuyên qua lại với các thương nhân ngoại quốc nên cho dù có dùng thứ nước hoa này cũng không ai dám nói gì. Hơn nữa, loại nước hoa này rất khó để phân biệt với các loại nước hoa thông thường, lại rất hiếm, nên họ mới có thể sử dụng nó không có kỵ như vậy”

Âm thầm gật đầu, xem ra những người ở đất nước này cũng không biết nhiều về loại Huyền Tâm hương này mới có thể không e ngại mà dùng như nước hoa

Hai bên qua lại khách sáo một phen, Thanh Phong phải hứa hẹn một ngày không xa sẽ đến biệt thự nhà bọn họ tham quan, lúc này nhóm người mới thoát khỏi sự níu kéo dai như đĩa của hai cô nàng tiểu thư điều ngoa kia. Trước khi đi bọn họ còn oán hận trừng mắt nhìn Cần Y Nhiên, Vô Danh cùng Lệ Na một cái, bất quá cũng không thể nê hà, vì hai nàng nếu so về sắc đẹp thì đúng là chỉ đáng xách dép ba người mà thôi.

“Ha ha ha ha ha ha.....đau bụng chết mất...oa ha ha ha...”

Vừa thấy bóng dáng hai người kia biến mất, Cần Y Nhiên lúc này đã kiềm không nổi, ‘oa’ một tiếng bật cười ha hả, vừa cười vừa gập cả lưng. Mọi người khó hiểu nhìn Cần Y Nhiên, không hiểu vì sao lúc này còn nhíu mày nhăn mặt, bây giờ lại cười to....mặt hình tượng như thế, chỉ có Vô Danh vẫn luôn sùng nịch nhìn Cần Y Nhiên, hẳn biết nàng không tự nhiên sẽ cười như thế. Hắn chỉ cần chờ câu giải thích của nàng mà thôi

Quả nhiên, sau khi Cần Y Nhiên cười một hồi, không còn khí lực mà dựa vào người Vô Danh, quệt quệt nước mắt nhìn về mặt đàn ra của Tăng A Hùng cùng Lệ Na, thần thần bí bí khẽ nói:

“Mọi người tưởng tượng thử xem, nếu như một ngày biết được loại nước hoa đắt tiền mình hết sức yêu quý lại có tác dụng... tăng nhanh lão hóa.....sẽ như thế nào nha? Oa ha ha ha...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 31: NGHI VẤN

Lờ quờ cho chân xuống giường, Cẩn Y Nhiên chậm rãi ngồi dậy, hai mắt vẫn điu lại như tùy thời đều có thể ngủ lại. Hơi lắc lắc mái tóc dài đen nhánh, Cẩn Y Nhiên đứng dậy, vờn vai ‘rắc’ một tiếng...

“Ai da! Trật...trật xương...oa...!”

Đau khổ nhăn nhó khuôn mặt, nàng lấy tay xoa nắn phần thắt lưng vì mới thức dậy đã làm động tác mạnh mà trật gân một chút kia. Cẩn Y Nhiên không phải tiểu thư hề chút là trật tới trật lui, chỉ là do một tuần này, trong thời gian chờ đợi lịch học, các tân học viên có thể thoải mái hành động, và quyết định sáng suốt của nàng là...ngủ. Haiz...trách không được bây giờ động một chút là cả người rã rời.

Cẩn Y Nhiên chờ cho thắt lưng bớt đau, chậm rì rì tập vài thế Thái Cực Đạo thư giãn gân cốt, sau đó chuẩn bị ra khỏi phòng đi ăn sáng.

Vừa mở cửa, không ngoài sở liệu, Vô Danh – tiểu nương tử đại mỹ ‘nữ’ đã đứng trước cửa chờ nàng. Cẩn Y Nhiên cười thật tươi nắm lấy bàn tay to lớn của ‘nàng’ kéo đi đến phòng ăn. Vô Danh vẫn là một bộ ‘băng sơn đại mỹ nhân’ lặng lẽ đi theo sau. Chỉ là nếu chú ý kỹ, sẽ nhận ra mặt ôn nhu sâu trong đáy mắt của hắn, nhưng thần kì là chỉ cần có học viên nào khác đi ngang qua, ánh mắt hắn liền biến trở lại băng hàn ngàn năm. Tốc độ thay đổi còn nhanh hơn tên lửa.

Đến phòng ăn, chưa kịp mở miệng, một giọng nam sang sảng đã cắt đứt lời Cẩn Y nhiên:

“Y Nhiên, đến đây đến đây. Chúng ta đã dành chỗ sẵn cho hai người rồi đây”

Theo thanh âm nhìn lại, rất dễ dàng nhìn thấy thân hình to lớn với bộ đồng phục màu lục sẫm, nét mặt hàm hậu không hề giấu diếm tâm tình, vui mừng khi nhìn thấy thân ảnh hai người. Bên cạnh hắn là một mỹ nữ nhỏ bé, nở nụ cười e lệ, có chút xấu hổ nhìn mọi người xung quanh đang chú ý tới mình.

Cẩn Y nhiên cùng Vô Danh nhìn thấy hai người, cũng vui vẻ chạy nhanh lấy thức ăn rồi ngồi vào hai chỗ còn trống đối diện. Vừa vào chỗ, Cẩn Y Nhiên liền phát huy tài năng ‘bát quái’ của mình, trò chuyện hết sức vui vẻ với Lệ Na, còn tên Tăng A Hùng cũng ngượng ngùng thử nói vài câu với Vô Danh, bất quá...đành bại lui trước ‘ngọn núi băng’ to đùng trước mặt này, bắt đầu sắp một cước vào cuộc trò chuyện của hai mỹ nhân kia.

“Lệ Na tỷ tỷ, lịch học của hai người đã có chưa? Sẽ học những môn gì?”

Cẩn Y Nhiên tò mò hỏi, nàng đúng là rất hiếu kì chương trình học của một trường ma pháp và trường học thông thường

“Aa, đã có từ chiều hôm qua, mỗi ngày sẽ học hai nội dung: lý thuyết và thực hành. Tỷ cùng Hùng ca học chung hai ngày lý thuyết. Thực hành thì sẽ theo tính chất Thiên Phú của từng người mà chia ra các bang như: Phong, Hỏa, Thủy, Mộc, Thổ, Quang và Âm. Tỷ là Thủy bang, còn Hùng ca là Thổ bang”

Lệ Na mỉm cười chậm rãi kể ra

Cẩn Y Nhiên trong lòng thầm thán: Quả nhiên là vậy! Coi hơn một đồng cuốn tiểu thuyết, cho dù chẳng biết Kỳ Môn Độn Giáp là thể quái nào, Cẩn Y Nhiên vẫn là biết ngũ hành cùng đơn giản thuộc tính tương sinh tương khắc. Nhưng mà...rốt cuộc nàng sẽ theo bang nào đây? Lúc kiểm tra giống như... hình như là toàn năng a, chẳng lẽ nàng phải học hết!? Chết mất, chết mất!!!

“Còn muội? Đã nhận được lịch học chưa? Muội theo bang nào?”

Nghe Lệ Na hỏi, Cẩn Y Nhiên cười khổ:

“Muội không biết nữa, chờ đến xương cốt rã rời mà có thấy cái tờ thông báo là thể quái nào đâu. “

Lệ Na hơi lệch đầu suy nghĩ, có lẽ nàng không dám tin học viện thần tượng của nàng lại có năng suất thấp đến vậy chăng?

Ngay lúc Lệ Na còn đang suy nghĩ, gã A Hùng ngồi bên cạnh nở nụ cười rất chi là chân chất, hàm hậu hỏi Vô Danh:

“Danh tiểu thư, không biết tiểu thư sẽ vào bang nào?”

Phải nói bây giờ hắn đang rất hồi hộp. Tuy nhìn vị mỹ nhân trước mắt này còn nhỏ tuổi hơn hắn, thế nhưng hắn không cách nào có thể dễ dàng xưng huynh gọi muội như với Cẩn Y Nhiên. Hơn nữa, mỗi khi nhìn thấy vẻ mặt không chút biểu cảm kia, trong lòng hắn chợt nảy lộp bộp, lời nói không tự giác cũng sinh ra kính ý.

Vô Danh nghe thấy có người hỏi hắn, chỉ là thần nhiên liếc nhìn gã nam tử to lớn kia đang ngượng ngùng gãi gãi đầu, lại quay đầu đi, tiếp tục công việc... gấp thức ăn cho Cẩn Y Nhiên (-_-||| => thô nò!)

Không nghe được câu trả lời như trong dự đoán, A Hùng có chút xấu hổ ho khan vài tiếng, đành dời chủ đề sang chuyện khác:

“À này Y Nhiên, ngày hôm trước, lúc đi báo danh tân học viên, ta thấy muội nói chuyện với một tiền bối của học viện. Muội có người quen trong học viện à?”

Cẩn Y Nhiên nhìn Tăng A Hùng đang ngượng ngùng cười lại nhìn về mặt lò đi của Vô Danh, âm thầm buồn cười, ngoài mặt vẫn rắng trấn tĩnh:

“À, thật ra cũng không hẳn là quen biết. Chi là đã từng có chút giao dịch với người đó thôi”

“Giao dịch?”

Lần này cả Lê Na cũng tò mò theo. Phải biết nàng đã ước ao muốn vào học viện này thế nào. Đừng nói những sự kiện nổi tiếng gì, những nhân vật có tên tuổi trong học viện nàng cũng biết chi tiết nhiều hơn người bình thường. Nàng cũng thấy người đã nói chuyện với nhóm Cẩn Y Nhiên – Thanh Phong – đệ tử xuất sắc của lão sư trưởng Phong bang, chỉ mới 25 tuổi đã có thể làm trợ giảng thay cho các lão sư Phong bang mỗi khi họ có việc bận. Tuy thể chất thường xuyên bệnh tật, nhưng với một pháp sư, nổi tiếng với thể chất yếu đuối thì cũng không có gì đáng lo. Hơn nữa, với đẳng cấp Ma pháp sư nhị tinh ở độ tuổi trẻ như thế, có thể nói là thiên tài kiệt xuất. Vậy mà...Cẩn Y Nhiên lại có thể “giao dịch” với một người như thế sao? Nhìn dáng vẻ hôm qua, xem bọn họ cũng không phải là quan hệ giao dịch bình thường.

“Đúng vậy, muội giúp hắn một điều, hắn sẽ đáp ứng muội một yêu cầu. Chỉ đơn giản thế thôi”

Tuy ngoài miệng nói rất nhẹ nhàng, dáng vẻ như chẳng quan tâm mấy, thế nhưng trong lòng Cẩn Y Nhiên lúc này cũng tràn ngập nghi hoặc. Rõ ràng lúc trước sau khi chữa lành bệnh cho hắn, tên Phi Thần kia gấp đến mức muốn lập tức cùng hắn quy ẩn giang hồ. Nếu không phải mình nói rằng cần năm yên một chỗ đường cho khỏe rồi muốn làm gì thì làm, chắc hắn đã vác tên Thanh Phong lên xe biến mất khỏi thế gian rồi ấy chứ. Còn cái lệnh truy nã chợt đến chợt đi lúc nàng mới vào thành nữa. Bây giờ Thanh Phong xuất hiện ở đây, có thể giải thích là không còn lệnh truy nã nên hắn có thể tự do đi học lại, nhưng... tại sao lại là một mình?

“...nhì, Nhiên nhì!”

Giật mình bởi tiếng gọi đột ngột của Vô Danh, Cẩn Y Nhiên ngẩng đầu, đảo mắt nhìn xung quanh. Khung cảnh quen thuộc, cái giường quen thuộc, đây đúng là gian phòng ký túc xá của nàng và Vô Danh. Bất tri bất giác cả hai đã quay trở lại đây. Cẩn Y Nhiên bắt gặp ánh mắt thoáng tia lo lắng của Vô Danh, mỉm cười trấn an:

“Không sao, có chuyện gì à?”

Nàng có thể nhận ra Vô Danh nhẹ thờ phào. Hắn quả thật lo lắng cho nàng quá mức rồi...oa, dễ thương chết mất!

Vô Danh gật nhẹ đầu, sau đó đưa đến trước mặt Cẩn Y Nhiên một viên thủy tinh trong suốt nhỏ bằng quả nho. Cẩn Y Nhiên vừa chạm vào, một luồng tiếng nói đột ngột truyền vào lỗ tai khiến nàng giật bắn, xem chút nữa đã đánh rơi viên thủy tinh.

Trầm mặc trong chốc lát, Cẩn Y Nhiên ngược nhìn Vô Danh, xoa xoa hai tay, nở một nụ cười chói lóa...đầy gian xảo:

“Tiểu nương tử ~ có hứng thú tham quan phòng Viện trưởng không? Chúng ta được mời đến một buổi trò chuyện ‘đặc biệt’ a. Phải hảo hảo mà tận dụng, tận dụng, khắc khắc khắc...”

Mất hình tượng hết sức!!! -_-|||

Vậy mà có kẻ ánh mắt ‘tuy nhìn nhưng không nhìn’, sừng nịch xoa xoa đầu nữ nhân vừa phát ra tiếng cười...sồn gai óc đó, trong lòng còn thầm nói “Thật đáng yêu!”

Cho nên có thể thấy, “YÊU – là MÙ QUÁNG”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 32: VIỆN TRƯỞNG

“Đến, đến, bọn nhỏ, uống chút trà Long Tĩnh thế nào?” Vừa bước vào cửa phòng viện trưởng, Vô Danh cùng Cẩn Y Nhiên liền thấy một lão giả nét mặt hiền lành, nở nụ cười ôn hòa mời bọn họ ngồi vào ghế trước bàn viện trưởng. Mùi hương trà thanh nhã cao quý phiêu đẳng trong không khí khiến tâm thần người trầm tĩnh lại.

“Viện trưởng, hình như...trà Long Tĩnh là trà cống cho hoàng cung...?” – Cẩn Y Nhiên rút trầu khước miệng nhìn ly trà tỏa hương trước mắt

“Ha ha...đừng để ý, chút công lao cho bộ xương già của lão mỗi khi tiến cung ấy mà. Thuận tay, thuận tay, không có gì, ha ha ha...”

“Quác quác quác...” – Quạ đen bay ngang!

‘Xem ra viện trưởng này cũng không tồi’ – Cẩn Y Nhiên vừa đến ghế ngồi vừa nghĩ. Vô Danh mặt vẫn không chút thay đổi ngồi vào bên cạnh.

“Viện...viện trưởng, không biết ngài tìm chúng ta đến có...có chuyện gì?”

Cần Y Nhiên bắt đầu tung ra hình ảnh ‘ta rất ngoan, ta rất thuần khiết, đừng làm ta sợ’, ánh mắt sợ hãi, miệng lắp bắp hỏi lão viện trưởng trước mặt.

Vô Danh ngồi bên cạnh, diện vô biểu tình, nếu như có thể bỏ qua khóe mắt rút gân một chút của hắn. ‘Lại nữa’ – Vô Danh âm thầm lão đảo trong lòng

“Ha ha...đứa, đừng hồi hộp, cứ gọi ‘gia gia’ là được rồi. Lão xem học viên trong học viện này đều như con cháu của lão thôi, ha ha ha...”

“Gia gia~”

“Ha ha, hảo, hảo!”

Thanh âm ngọt ngào vang lên khiến lão viện trưởng Ác Cách Tang hí hửng cười híp mắt, không ngừng kêu “hảo”.

Aiz, đã bao lâu rồi đám đệ tử không kính lão kia mới có thể ngoan như tân học viên đây! Ác Cách Tang âm thầm than thở trong lòng. Khụ vài tiếng, Ác Cách Tang ngưng lại suy nghĩ lang mang của mình, mỉm cười nhìn hai tân học viên đang yên lặng ngồi trước mặt:

“Thật ra ta gọi hai người đến đây một là sắp xếp khóa học. Tiểu Nhiên cũng biết (CYN: *trùng mắt* khi nào thì lão được quyền gọi thân mật như thế a!?) khóa học được phân chia dựa theo Thiên Phú của mỗi người. Nếu có Âm năng lực, khóa học sẽ được sắp xếp vào nửa đêm, là lúc năng lực Âm sung túc nhất. Hay Quang năng lực thì vào giữa trưa, cũng là khi có ánh sáng mạnh nhất. Với năng lực của tiểu Nhiên (CYN: Ta đã nói là không cần thân thiết như thế có được hay không!!?), việc sắp xếp khóa học có phần khó khăn, nên bây giờ muốn mời hai người lên đây cùng bàn bạc, không thể vì năng lực mà học suốt 24h có đúng hay không!”

Cần Y Nhiên quay nhìn Vô Danh, cả hai đều bắt gặp một tia bối rối trong mắt đối phương. Trầm mặc trong chốc lát, Cần y Nhiên ngẩn đầu, nhìn lão viện trưởng Ác Cách Tang:

“Ta nghĩ, gia gia~ hắn là cũng có kế hoạch sơ lược?”

Mắt Ác Cách Tang xẹt qua một tia tán thưởng. Quả là thông minh!

“Đúng vậy, ta cùng các trưởng ban bàn bạc, dự định người sẽ theo khóa học của một ban nào đó, buổi còn lại từ đầu tuần đến cuối tuần sẽ thay phiên học chương trình đặc biệt của các ban khác. Tiểu Nhiên nghĩ thế nào?”

Im lặng trong chốc lát, Ác Cách Tang cũng không vội thúc dục tân học viên của mình. Dù sao quyết định này ảnh hưởng đến năm năm học tiếp theo, cần suy nghĩ kỹ là không thể tránh khỏi.

Sau khoảng thời gian một nén hương, Cần Y Nhiên nắm chặt nắm tay, liếc thoáng qua gương mặt lo lắng của Vô Danh mỉm cười trấn an, quay đầu nhìn lại lão viện trưởng:

“Vậy, viện trưởng, cho hỏi tỷ tỷ của ta được phân vào ban nào?”

Ác Cách Tang nhìn thoáng qua Vô Danh, ý vị thâm trường cười khê:

“À...tỷ tỷ của tiểu Nhiên cũng quả thật là đặc biệt. Âm – Quang hai loại năng lực đối lập lại tập trung trong một thân thể. Đó cũng là lý do lão mời tỷ tỷ của người cùng tới. Dù sao nếu quả thật phải học từ giữa đêm đến trưa không nhẹ nhàng gì với nữ giới.”

“Không sao”

Vô Danh không chút do dự trả lời, dù sao hắn cũng không phải là nữ, một chút thời gian như thế cũng không là gì

Ác Cách Tang hài lòng gật đầu, lại nhìn sang Cần Y Nhiên

“Ta sẽ học cùng với tỷ tỷ”

Cần Y Nhiên lập tức cho ra đáp án. Thật ra thì nàng chẳng quan tâm khóa học như thế nào, thế giới trước từng vì một đề tài nghiên cứu nàng còn có thể thức trắng cả tuần cơ mà. Hiện giờ tuy chương trình học có nhiều một chút nhưng chẳng là gì so với trước kia.

Cái gì? Người bảo không sợ mệt? Vậy người không biết hai chữ “TRỐN HỌC” sao? Mệt thì trốn chứ làm sao? *ánh mắt khinh bỉ*

Ác Cách Tang nhìn ánh mắt ‘kiên định’ của Cần Y Nhiên, đầu lòng thờ dài:

“Vậy thì được rồi, nhưng hai người các người phải nhớ giữ gìn sức khỏe. Nữ hài tử bây giờ tại sao lại ham học như thế chứ?! Chẳng bù với lão....khụ...”

Ho khan che giấu xấu hổ, Ác Cách Tang đứng dậy thân thiết tiễn chân hai học viên của mình ra khỏi cửa.

-Bên ngoài phòng viện trưởng-

“Vô Danh, người nghĩ lão viện trưởng này như thế nào?” – Cẩn Y Nhiên hỏi

“...Hắn làm viện trưởng từ hơn 30 năm trước...” – Vô Danh thoáng nhìn sang Cẩn Y Nhiên, nắm chặt tay nàng

Cẩn Y Nhiên nhủ mày, 30 năm hơn...mỗi nhiệm kì của một viện trưởng là 5 năm...

“Ha...6 lần liên tiếp, không đơn giản a, lão hồ ly...” – Cẩn Y Nhiên khẽ cười

“A, đúng rồi!” – Cẩn Y Nhiên đột ngột dừng lại: “Vô Danh, khi này lão viện trưởng nói việc đầu tiên là sắp xếp khóa học, vậy là còn có việc thứ hai. Tại sao hắn lại không nói cho chúng ta việc còn lại là gì?”

Vô Danh suy nghĩ một chút, không xác định nói:

“Có thể là hắn cần xác định suy nghĩ của chúng ta trước mới quyết định có nói tiếp hay không. Xem ra, việc lão định nói tính chất nguy hiểm chắc chắn là không thấp”

“Humm, vậy mới thú vị chứ!”

Nhìn Cẩn Y Nhiên tung tăng chạy đàng trước, tia lo lắng trong lòng Vô Danh cũng bị chen ép xuống đáy lòng, cười bất đắc dĩ, khẽ nói:

“Không có gì, nếu nàng thích, ta sẽ bảo vệ nàng...”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 33: KHỞI ĐẦU

- Trong văn phòng Hội học sinh- “Năm nay mọi người thấy tân sinh như thế nào?”

Mở miệng là một thanh niên với đôi mắt xanh trong suốt băng lạnh, mái tóc vàng ảm áp trái ngược hẳn giọng nói bình tĩnh không chút phập phồng. Hắn lại hỏi một câu quen thuộc sau mỗi đợt tuyển chọn – Hội trưởng hội học sinh – Will Franks

Bí thư – Đoàn Mộc Kinh – tay chân lạnh lẽo chạy nhanh phát từng tập hồ sơ đến các thành viên trong phòng họp, sau đó quy củ đứng nghiêm sau lưng Bí thư trưởng – Đoàn Mộc Ngân. Việc trả lời không phải của hắn.

Nhìn nhìn trong tay tư liệu, Đoàn Mộc Ngân nhàn nhã trả lời:

“Xem ra năm nay chất lượng tân sinh tốt hơn trước. Tuy số lượng lần này ít hơn lần trước, nhưng trình độ khảo hạch từng vòng lại khó hơn hẳn, ta không nghĩ rằng lại còn lại nhiều người như thế”

“Vậy chúng ta có thể đặt hy vọng giải quán quân cho đợt thi đầu năm sau hay không đây? Dù sao tuy tân sinh lần này không tệ, nhưng dù sao họ cũng chỉ mới năm 1 mà thôi” – Trưởng phòng kế hoạch – Bồ Ngột Tô Khắc Đan lo lắng

Đúng lúc này, hội trưởng Will Franks lại đột ngột lên tiếng:

“Mỗi trường ban đã có người tuyển chọn?”

Tiếng nghị luận chợt tắt, các ban trưởng nhìn nhau đầy nghi vấn, không hiểu tại sao hội trưởng lại đột ngột hỏi điều này, nhưng vẫn là quy củ thông báo:

Trưởng ban Phong – Bruce Simpton là người đầu tiên lên tiếng, thể hiện rõ tác phong nhanh nhẹn của ban Phong:

“Hội trưởng, ban Phong dự tuyển 3 học sinh năm 5, 1 học sinh năm 4”

“Ban Hỏa dự tuyển 6 thí sinh, 4 học sinh năm 5, 1 học sinh năm 4, 1 học sinh năm 3”

.....

Chờ các trưởng ban đã báo gần xong, lúc này, một thanh niên mặc trường bào màu lục thẫm, dáng người gầy gò, luôn luôn im lặng trong suốt cả buổi họp lập bập lên tiếng:

“Hội trường... ứng viên dự... dự tuyển của chúng ta... lại... lại bị lão sư bác bỏ”

Will Franks nghe thế không khỏi nhướn mày, ánh mắt nhìn lại về phía hán chờ câu giải thích.

“Năm... năm nay dự tuyển vừa... vừa cho lão sư Skeleton Norm kiểm tra... toàn bộ... bị... bị loại”

Nghe xong câu giải thích của hán, phòng họp lại im lặng, không khí trầm ngập bất đắc dĩ. Đoan Mộc Ngân có chút vô lực vuốt vuốt đầu mày đang thất chặt:

“Cả 1 ban Mộc hơn 3000 học sinh không ai đạt đến yêu cầu? Không phải mấy lần trước vẫn bình thường sao?”

Thanh niên mặc lục bào – trưởng ban Mộc – An Amadan – có chút co quắp trả lời:

“Mấy lần... lần trước là phó lão sư Kimmy tuyển chọn. Năm nay vừa... vừa lúc lão sư Skeleton Norm bế quan xong. Bài thi trình độ khắc khe hơn... hơn hẳn lần trước. các ứng viên của... của chúng ta trở... trở tay không kịp, kiến thức... quá bao quát”

Trầm ngâm một hồi, Will Franks chậm rãi lên tiếng:

“An trưởng ban, ngươi lại cầu lão sư cho một lần khảo sát vào đầu năm sau, có lẽ ứng viên chưa thích ứng với trình độ lão sư yêu cầu. Lần này cũng có thể khảo sát một chút tiềm lực của tân sinh năm nay”

Trưởng ban Hòa kinh ngạc ngẩng đầu:

“Cái gì!? Hội trường định khảo sát cả bọn năm 1? Không phải là lãng phí thời gian sao?”

Trưởng ban Thủy giật xịch một tiếng:

“Sei! (trưởng ban Hòa) Hội trường chỉ là nói khảo sát mà thôi, chưa nói sẽ tuyển chọn cơ mà”

“Hừ”

Lúc này, trên đường phố, một lão giả râu tóc bạc phơ, da dẻ lại hồng hào tươi sáng, miệng luôn cười hề hề chào hỏi các chủ quán hàng xung quanh, trường bào màu lục với các viền kim ngân sắc tinh xảo cao quý, bước chân nhàn nhã đi tới. Theo thói quen, lão giả hướng bên phải vừa quẹo, chuẩn bị vờn tay lại đột ngột đứng lại, bước lùi vài bước, đảo mắt nhìn xung quanh như để xác định, gương mặt tràn đầy dấu chấm hỏi quay sang chủ quán bên cạnh:

“Chủ quán, tên nhóc A Ngu chạy đâu mất rồi?”

Chủ quán nhìn lên lão giả, ánh mắt sáng ngời:

“A, Skeleton lão sư! Ngài bế quan xong rồi?”

“Àn, ta đang chuẩn bị tìm tên A Ngu đòi nợ hàng hạt giống lần trước đây, ngươi biế hán đi đâu không?”

“Ài, tuổi trẻ thanh xuân chứ gì nữa” – Lão chủ quán cảm khái

Lão giả càng thêm nghi vấn:

“Ta hỏi tên A Ngu, liên quan gì đến thanh với chả xuân? Nói mau là chuyện gì? Ngươi chuyên gia nói chuyện mập mờ như thế không sửa được à?”

“Ài, ngài biết cái gì nha, đây là cách làm ăn, nói vậy mới gọi lên hiếu kì cho khách hàng...”

“Được, được rồi. Mau nói tên A Ngu đâu rồi? Ta có phải đi mở quán đâu mà cần mấy thứ đó”

“Ài ài, gấp cái gì nha. Chẳng qua là tên A Ngu hán nhất kiến chung tình, theo tiểu mỹ nhân nào đó đi mất rồi. Ài ài, tức cái gì nha, hán cũng đến tuổi kết hôn rồi sao”

Lão giả thổi râu trừng mắt, có thể thấy khói bốc hùng hực trên đỉnh đầu lão:

“Không tức!? Ngươi nói ta làm sao không tức? Hạt giống của ta còn chưa tới tay đâu hán đã bỏ đi tìm nương tử. Ta còn định cử hán đi thi đây. Tiền đồ không cần, lại cần mỹ nhân làm gì!!!”

“Ài ài, ta nói giỡn, nói giỡn ấy mà. Hán chỉ là muốn bá một cái tiểu mỹ nhân làm sư phụ thôi. Nghe đâu hình như là muốn học điều chế thực vật hay gì ấy”

Lão giả nghe càng không phục:

“Hắn không bán ta, bán một con nhóc có ích lợi gì?”

“Ài, nghe đầu hình như tiểu sư phụ của tên A Ngu đã chạy đi tham tuyển cuộc thi trường ngài đấy. Ngài thử tìm trong đám tân sinh xem có tên sư phụ hắn không? Với tính cách của hắn thì thế nào cũng chạy theo sư phụ. ...Này này, đi đâu vậy?”

Lão giả đang vội vàng quay đầu chuẩn bị chạy, lại nghe tiếng gọi của quán, quay đầu không kiên nhẫn hỏi:

“Gì nữa?”

“Ngài biết tên tiểu sư phụ của A Ngu?”

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 34: ANAS

Một ngày mới bắt đầu ở học viện Hoàng gia luôn sớm hơn những trường học khác. Với sự bao quát khá toàn diện về hầu hết các hệ ma pháp và vũ kỹ, một ngày học thường được bắt đầu từ hơn 4h sáng. “Hừm... đúng là dị giới không khí trong lành hơn”

Cần Y Nhiên đứng trước cửa sổ, vươn vai hít sâu không khí trong lành man mát của sáng sớm, quay đầu nhìn Vô Danh bận rộn tới lui trong phòng chuẩn bị dụng cụ học tập, không khỏi cảm thán:

“Vô Danh, người thật hiền lành!”

Nghe tiếng cảm thán của nàng, Vô Danh tuy vẫn duy trì gương mặt than tuấn tú, nhưng nếu để ý kỹ sẽ thấy hai lỗ tai đỏ bừng:

“Chúng ta nên đi thôi”

Sau đó không dám nhìn thẳng Cần Y Nhiên, hấp tấp bước ra khỏi phòng

Nhìn bóng dáng chạy trốn của hắn, Cần Y Nhiên âm thầm cười trộm nhưng cũng không dám quá lộ liễu. Nương tử của nàng dễ thẹn thùng nha.

Cả hai đến cửa phòng học đã là mười phút sau, nhưng xem ra mọi người vẫn chưa quen với việc thức dậy sớm, phòng học chỉ có hai, ba học sinh ngồi bên trong. Cần Y Nhiên nắm lấy bàn tay lạnh lẽo của Vô Danh, dẫn hắn đến chỗ ngồi nơi góc lớp. Nàng cũng không muốn Vô Danh của nàng trở thành vật triển lãm cho người khác cứ chăm chăm vào. Mới có lác đác vài học sinh mà đã không thiếu ánh mắt theo dõi hai người bọn họ, nếu lớp học đến đông đủ, không biết còn sẽ như thế nào đây.

“Hey, mỹ nữ, nơi này có người ngồi không?”

Đang suy nghĩ miên man, vai Cần Y Nhiên bị người vỗ mạnh, thiếu chút nữa lao đảo khỏi chỗ ngồi. Vô Danh sắc bén ánh mắt nhanh chóng bắn về phía kẻ thô lỗ kia. Nếu không phải Cần Y Nhiên đã dặn dò hắn phải điệu thấp, người tới lại không có ác ý, hắn cũng không dễ dàng tha thứ có kẻ mạnh bạo như thế với nàng

Người tới là một nữ sinh... với vóc dáng thật sự là không một chỗ nào xứng với từ ‘nữ’. Dáng người cao to, một đầu tóc ngắn màu xanh xám khỏe khoắn, mày rậm mắt to màu xám nhạt, đường nét trên khuôn mặt khá sắc sảo và vuông vức, bên môi luôn mang vẻ cười bí ẩn, nhìn ra là một cô gái khá phóng khoáng. Trên vai nàng còn vắt cái túi da nâu trầm trọng, không biết ngày đầu tiên chưa học cái gì mà nàng đã mang nhiều như thế.

Cần Y Nhiên cẩn thận quan sát xong, khẽ cười:

“Xin mời tự nhiên”

“Ài, đa tạ nha mỹ nữ. Ta ngồi đây cho bọn nam sinh trong lớp thêm nhỏ dãi đi thôi, ha ha ha”

Cần Y Nhiên hắc tuyến nhìn vị ‘nữ sinh’ này vừa ngồi vào chỗ liền gác chân lên ghế, túi xách to cỡ bốn quả bóng rổ kia lại bị nàng thoải mái quăng đến chỗ ngồi phía trước. Thật sự là nữ lực sĩ! (-_-b)

“Ài, mỹ nữ, hai người các người tên gì nha? Ta là Anastacia Franks, gọi ta là Anas là được, Anastacia nghe éo là quá”

Anas phát phát tay, nhủ mày lắm bầm tở về bất mãn

Nụ cười tao nhã vẫn tiếp tục duy trì trên gương mặt, nếu như xem nhẹ hắc tuyến đã tràn lan trên trán của Cẩn Y Nhiên:

“Thật hân hạnh được biết người, Anas. Ta tên là Cẩn Y Nhiên, gọi ta Tiểu Nhiên cũng được. Bên cạnh là tỷ tỷ của ta, Vô Danh”

Đang cười tủm tỉm nghe Cẩn Y Nhiên giới thiệu, khi nghe đến tên Vô Danh, Anas chợt ngây ngẩn, trợn trừng mắt nhìn chằm chằm Vô Danh, không tin hỏi:

“Cái gì? Mỹ nữ tỷ tỷ lại tên là Vô Danh? Danh? Làm sao có thể!!!!?”

Vô Danh ánh mắt thoáng chốc lãnh hạ xuống, cảnh giác nhìn Anas, hai tay lặng lẽ nắm chặt, tin tưởng chỉ cần Anas có động tác gì khả nghi, hẳn sẽ không chút do dự xử lý nàng ngay lập tức.

Hoàn toàn không biết bản thân sắp gặp nguy hiểm, Anas hai tay bùm mặt, vẻ mặt hăm mộ ghen tị hận nhìn về phía Vô Danh, ánh mắt ai oán ai oán không cần tiền bán về phía hắn:

“Làm sao có thể như thế!!! Mỹ nhân tại sao lại có cái tên nam nhân như thế? Tại sao không phải là ta? Tại sao????!!!”

Không đợi Cẩn Y Nhiên và Vô Danh kịp tiêu hóa lời nói của nàng, Anas nhào tới nắm bắt hai vai của Vô Danh, ‘rít gào mã’ nhập thân:

“Ahh, mỹ nữ, đổi tên với ta đi nha nha nha! Mỹ nữ như người làm sao lại có cái tên khí phách như thế! Cái tên đó hợp với ta hơn. Chúng ta phải đi đổi tên thôi. Yên tâm đi, giấy tờ chứng minh phí dụng ta bao hết, như thế nào?”

Cẩn Y Nhiên đồng tình nhìn Vô Danh bị lắc vai đến hai mắt choáng váng, vỗ vỗ bả vai Anas, nhẹ giọng:

“Anas, người có hiểu Vô Danh ý nghĩa là gì hay không đã muốn đổi tên?”

Nghe hỏi như thế, Anas thoáng giật mình buông lỏng tay ra, vừa thoát khỏi ‘gông cùm’ của nàng, Vô Danh nhoáng lên phóng đến sau lưng Cẩn Y Nhiên, về mặt đề phòng nhìn tên nữ nhân không ra nữ nhân trước mắt. Hẳn khỏe hơn Anas mà còn không chịu nổi nàng, nói gì đến Cẩn Y Nhiên mảnh mai như thế, hẳn phải cẩn thận mới được

Anas lúc này nghe Cẩn Y Nhiên câu hỏi, lệch nghiêng đầu, nhúu mày tự hỏi...

.....

.....

.....

Vỗ bần: “Không biết!”

“Không biết còn lớn tiếng như thế!” Cẩn Y Nhiên vô lực phun tào

Anas lại về mặt chẳng sao cả hất đầu:

“Tuy là ta không hiểu tên này có nghĩa gì, nhưng chỉ cần nghe âm đọc nó khí phách là được. Nếu hai vị mỹ nữ không thích đổi tên cũng không sao cả, Anas ta làm người quang minh chính đại, không giành sở thích của người khác... dù sao năm nay tân sinh còn nhiều mà, thế nào cũng có một cái tên hay...”

Anas càng nói càng nhỏ, ánh mắt xoay chuyển, vẻ mặt gian trá, vừa nhìn chỉ biết là đang ý nghĩ xấu xa tính kế ai

Cẩn Y Nhiên phủ ngạch, bắt đầu đi nhìn Anas đang ở bên kia lặng lẽ tính kế người khác, khóe miệng lại không thể ức chế mà kiêu lên. Có một người bạn đồng học thô thân kinh lại đơn thuần như Anas cũng không phải là một chuyện xấu

Vô Danh nhìn Cẩn Y Nhiên tâm tình đột nhiên trở nên tốt lắm, tuy không hiểu vì sao nhưng nhìn Cẩn Y Nhiên như thế, hẳn cũng cảm thấy vui vẻ, mỉm cười nhìn về phía Cẩn Y Nhiên

Ánh sáng ngoài cửa sổ chiếu sáng phòng học, hai mỹ nữ đang nắm tay nhìn nhau nở nụ cười vui vẻ, khung cảnh ấm áp khiến học sinh trong lớp lúc này cũng không cảm thấy thanh thản. Đáng tiếc là luôn có kẻ không biết nhìn trường hợp đến phá rối.

“Ahhhhhhhh!!! Mỹ nữ đừng cười như thế dụ hoặc! Hai người các người như thế sẽ làm bọn nam sinh mất máu (mũi) mà chết mất thôi”

Thờ dài, Cẩn Y Nhiên bắt đầu đi nhìn Anas:

“Anas, cầm máu lại đi. Ta cũng không muốn người bạn đầu tiên của chúng ta ở học viên ngay ngày đầu tiên lại ngắt xiu do chảy máu mũi quá nhiều”

Cả lớp: (◕_◕|||)

Bạn đang đọc truyện *Độc Y Nương Tử* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.